

АЛЕКСАНДЪР КИРИЛОВ
КЪРВАВ СЪН

chitanka.info

ГЕРОИТЕ

ИНФО: ранк: Авантюристка име: Рейчъл Блейкли години: 17 и S зодия: ВЕЗНИ рождена дата: 13 Октомври очи: сини коса: права и черна; стига малко под раменете височина: 1.65 тегло: 48 кг. училище: „Оксфорд“ завършва: Археология, но през свободното си време посещава и часовете по Астрология и Мистика любими филми: „Семейство Адамс“ и „Имало едно време-история за Пепеляшка“ най-добри приятели: Ашли Уайлд, Ксев.

Обща характеристика:

Родното и място е във Венеция, Италия, но в момента живее с майка си в Лондон.

Сега е последна година в „Оксфорд“ и до този момент е получавала само добри оценки, но не е от тѝй наречените „зубари“. Обича купоните, вицовете за блондинки(с които обожава да дразни Ашли)и си пада авантюристка, въпреки че доста често е песимистично настроена към почти всичко ново. Приема доста трудно промените.

Екстраваганта е и има собствен стил във всичко. Когато е на шумно и пренаселено място се чувства в „свои води“. Обожава музиката и може да се каже, че тя е нейната... стихия. Слуша от всичко по малко. Любимият и класически композитор е Моцарт.

Предпочита да се облича в нюасните на червеното и черното, въпреки че любимият и цвят е син.

По характер е изключително спокойна и трудно се изкарва „извън релси“, но вбеси ли се на някой е много злопаметна и му го връща тройно.

Има седем-годишна сестра. Казва се Лирио(италиянско име), но двете с Рейчъл не се обичат много. Баща и е италиянец, а майка и-англичанка.

Прекарва доста време в ИНТЕРНЕТ или пред телевизора вкъщи. Също така кара и windsurf.

Прилича повече на баща си и не понася майка си. Цитат: „Не, понасям я, но просто е грозна!“. Запалена е по съвременната техника:

GSM-и, уредби и т.н. ...

Пуши цигари, но много рядко и само когато е изнервена.

Има алергия към кивито. Когато го яде, вдига висока температура и бълнува.

Принципно е много романтична, но не го показва. Обича червените рози, вечерята на свещи, пълнолунието и русите момчета със сини очи.

ИНФО: ранк: Авантюристка име: Ксев Сийбърг години: 17 зодия: ВОДОЛЕЙ рождена дата: 11 Февруари очи: зелени коса: червеникаво-кафява, чуплива, до лактите височина: 173 см. тегло: 50 кг. училище: „Оксфорд“ завършва: Информатика най-добри приятели: Рейчъл и Ашли

Обща характеристика:

Ксев... Тя бе момиче средно на ръст, 17 годишно, родено на 11.02, зодия Водолей, със светло кестенява, дълга коса, светли зелени лъчезарни очи и леко луничаво лице.

Живееше в Лондон със родителите си — баща ѝ — военен генерал, бе много взискателен и строг, затова момичето бе получило добро образование и бе добре възпитана. Майка ѝ бе домакиня... , добра жена... Момичето нямаше братя и сестри...

Завършваше „Оксфорд“ с компютърна специалност, но тъй като баща ѝ бе военен-от малка бе научена да борави и с оръжия.

Приятелите ѝ я харесваха, но понякога им бе трудно да я разбират. Избухваше за най-малкото нещо и много често се цупеше за нищо и никакви неща, но принципно имаше волеви характер, присъщ за зодията ѝ. Както на приятелите ѝ им бе трудно да я разбират, така бе и за нея да рабира тях. Беше много умна и винаги бе от полза, но понякога обичаше да се прави на лидер, което не бе никак приятно. И когато не бе права, не можеше да го понесе, защото това се случваше често...

Понякога обичаше да остава насаме с мислите си и да слуша музиката на своите идоли. Харесваше училищните купони, бяха забавни и винаги можеше да срещнеш някоя нова персона.

Често прекарваше летните дни на морския бряг, където семейството ѝ имаше вила и заедно с компанията си момичето отиваше там.

Носеше широки дрехи, в тях се чувстваше по-свободна и бе против училищното облекло, не харесваше късите поли и изисканите костюми. Беше толкова по-удобно да облечеш широк панталон и ризата на приятеля си...

ФО: ранк: Авантюристка име: Ашли Уайлд години: 17 зодия: РИБИ рождена дата: 12 Март очи: черни коса: златисто-руса, права; почти до кръста височина: около 174 см. тегло: около 55 кг. училище: „Оксфорд“ завършва: право, но освен това се интересува и от екологията и въобще опазването на нашата планета любими филми: „Сърцето на Дракона 1 и 2“ и „Джурасик Парк 1, 2 и 3“ най-добри приятели: Рейчъл Блейкли и Ксев

Обща характеристика:

Родена е в Париж, Франция, но по народност е англичанка(то си личи и по фамилията и). Живее известно време във френската столица и научава „езика на Любовта“. После се премества в Лондон, където се запознава и с приятелите си. В момента учи последна година в „Оксфорд“. Голям инат е, което си идва и от самата и зодия. Когато си науми ИСТИНСКИ неща, много малко неща могат да я разубедят. По принцип е много весела и е пълен оптимист, но понякога я „хващат лудите“, както е изразът. Авантюристка е и обича придивикателствата. Но понякога има нужда да остане сама със себе и през този период обикновено ходи някъде сред природата.

Направо умира за купоните.

Освен това е привърженик на опазването на природата. Обожава животните и най-вече Драконите и динозаврите.

Пие, но мрази цигарите и всичко свързано с тях. Много пъти се е карала на Рейчъл, заради това.

Свободното си време обича да прекарва, освен с приятелите, но и на плажа, където е и вилата на семейството и.

Не издържа на „изкушението“ да си купува от онези дрънкулки, които обикновено се продават на „заблудените“ туристи.

Пада си по пазаруването... особено на дрехи. Предпочита да се облича предимно в светли тонове, като: бяло, розово, бежово и синьо. Любимият и цвят е: зелено.

Мрази, когато някой се прави на такъв, какъвто всъщност не е. Не злобее, а предпочита да казва истината в очите на хората, но... понякога обстоятелствата и налагат да си замълчи.

Понякога е надута, но това се случва много рядко и то когато някой я издразни. Може да се ядоса лесно, но пък за сметка на това-после бързо и минава.

Когато я хване мързелът става доста гадничка.

Държи на приятелите си, но много трудно се доверява.

Обича да пее, танцува, спортува, слуша музика и рисува.

Доста често е на настроения.

ИНФО: ранк: Авантюрист име: Виктор Макгрегъри години: почти 19 зодия: БЛИЗНАЦИ рождена дата: 15 Юни очи: синьо-сиви коса: пепеляво-руса височина: към 175см. тегло: около 70 кг. училище: „Оксфорд“ завършва: медицина, но проявява интерес и към изкуствата. любими филми: „Умирай трудно“ най-добри приятели: Мартин Ричърдс

Обща характеристика:

Роден е във Флорида, САЩ. Учи в Лондон, „Оксфорд“. Обожава спорта. Тренира баскетбол, волейбол и футбол. Пада си по бързите коли и мотори.

Три години е бил състезател в училищната школа по картинг.

През свободното си време ходи с приятели да кара скейт. Обича шумната музика и купоните.

Чарът му се крие в невероятно-красивите му очи и мистичното, мрачно изражение, пленяващо вниманието на всяко момиче.

Висок и слаб, обича да носи широките дрехи, като хавайските ризи и късите панталонки.

Ходи на фитнес, а в училище има чудесни познания по Биология.

ИНФО: ранк: Авантюрист име: Мартин Ричърдс години: 18 S зодия: ДЕВА рождена дата: 28 Август очи: зелено-сини коса: кафява, късо подстригана и чуплива височина: 179 см. тегло: 67 кг. училище: „Оксфорд“ завършва: психология, има интереси и към Математиката

Любими филми: „Письък“ и „Знам какво направи миналото Лято“ най-добри приятели: Виктор Макгрегъри

Обща характеристика:

Мартин е роден в Лондон, където прекарва и по-голямата част от живота си. Учи в „Оксфорд“ последна година. Получава стипендия. Повечето от времето прекарва в Библиотеката или на тренировките си по КАРАТЕ. По принцип е много затворен в себе си по характер и тих, което е доста не-характерно за момчетата на неговата възраст. Не

обича шумните места. Обича да е сред природата и най-вече: да се разхожда по плажа и да се наслаждава на звука от разбиващите се вълни.

Симпатичен младеж с чаровна усмивка, която, за жалост, показва доста рядко.

Може да се каже, че Виктор е негова противоположност, но те двамата се разбират чудесно.

Обича изкуствата. Често се отбива до галерията на чичо си, където се любува на картините и скулпторите.

Освен психологията го влече и Математиката. Може да решава задачи с часове.

ИНФО: ранк: ПираТ име: Джон Рейн години: 21 зодия: СКОРПИОН рожденна дата: 31 Октомври очи: кафяви коса: гарваново-черна височина: към 190 см. тегло: 80 кг. семейство: брат(не е роден)-Силвър Рейн девиз: „Никога не е късно да направиш на мръстника мръсно, но колкото по-късно-толкова по-мръсно!“

Обща характеристика:

Джон е пират. Главатар на кораба „Кървав Сън“. Той и не-родния му брат са много близки.

Винаги е мистичен и някакси мрачен, което го прави по-чаровен и един вид-магнетичен. Образът му е винаги дързък и понякога доста жесток. Няма милост към предателите. За него това е едно от най-подлите и непростими неща. Нежността, сякаш му е непозната, но това е само на пръв поглед... Страхува се да се влюби, за да не бъде наранен. Изглежда едва ли не недосегаем, но не може да понася болката и може би затова не се и поддава на Любовта... до един момент...

Обича жените, алкохола(особено качественото вино), блондинките и добре-отлежалия ром.

Баща му е убил родителите на Силвър и от тогава са като кръвни-братя, защото Джон е спасил живота му.

Свикнал е винаги да получава това, което иска... по един или по друг начин... Не се отказва лесно и е много упорит.

Избухлив е и способен да убие...

Произлиза от чисто пиратско семейство. Притежава огромни богатства, които са „малката им тайна“ между него и Силвър.

Живее на кораба си. Няма „постоянен“ дом. Не се задържа много на едно място, заради риска да не се привърже към него.

Цар е на хладното оръжие.

Много е страстен.

Доста жени се овъртат около него, но той ги има за нещо като „предмети“.

Владетел е също и на тайното пиратско селище из планините на „Мистичния остров“.

Влюбва се в Ашли Уайлд.

ИНФО: ранк: ПираТ име: Силвър Рейн години: 20 зодия: ВЕЗНИ
рожденна дата: 20 Октомври очи: кафяви коса: кестенява височина:
183 см. тегло: 74 кг. семейство: убити от семейството на Джон девиз:
„Убивай само при нужда“

Обща характеристика: Роден в аристократично семейство, в Лондон. Корабът с него и родителите му бил пресрещнат от пирати и окупиран(бащата на Джон е бил главатар). Джон спасил живота на Силвър, залагайки своя и оттогава те са почти неразделни, като кръвни братя. Приспособяването му към пиратските закони било тежко, макар че в момента той е един от тях, но дълбоко в себе той е различен. Обича изяществото, отнася се с уважение към всички. Коренно различен е от Джон. Ненавижда убийстава, въпреки че му се е налагало да убива, когато „Кървав Сън“ е бил нападан.

Майстор на шпагата. Изключително романтичен и все още търси истинската Любов.

Прекалено спретнат за пират е. Маниерите му са изискани, както подобава и за един бивш аристократ. Галантен е и много нежен. Обича да чете на спокойствие в каютата си и да води записки в Дневника си. Миролобив е. Не обича да говори за миналото си, защото това му пречинява болка. Обича морето. Верен приятел е.

Харесва да наблюдава залеза и отдалечаващите се делфини. Още едно доказателство за романтичната му натура. Спокоен е и не се пали лесно...

Но... по-добре да не го предизвикват.

ИНФО: ранк: ВещицА име: Мистичната Катерин коса: черна, на вълни. очи: пъстри, но когато използва силите си стават ярко-червени магическа сила: вуду магий и проклетия(предимно)

Амулет: Бермудски Триъгълник

Обща характеристика:

Тя предвожда амазонките. Притежава всички негативни качества: егоистична, хитра, лукава, зла, подла, двулична, порочна. Може да постигне целите си по всякакъв начин. Убива без никакви скруполи. Може да проклина с най-смъртоносни заклинания. Използва силата на амулета Бермудския Триъгълник. Той буквално изсмуква всякаква енергия от самолети, кораби и ги привлича като магнит към „Мистичния остров“. Няма задръжки. Безмилостна и студена са думите, които точно биха я определили. Почти не може да се види денем. Пребивава из подземните пещери на острова. Мрази натрапниците, каквито са и Авантюристите. Обожава змиите и всички влечуги. Не е желателно да бъде предизвиквана.

ИНФО: ранк: „Кървав Сън“ екипаж: Джон Рейн Старши, Малчо, Беззъбата Берта, Едноръкия, Хук.

Джон Рейн Старши:

Може да се каже, че Джон Младши е почти копие на баща си с малката разлика, че поне синът може да има някакви чувства. Старият Рейн е убил семейството на Силвър, след като се е „позабавлявал“ с майка му. Той е безкруполен, неспособен да обича, постига целите си. В момента е тежко болен и затова синът му е заел мястото на капитан на „Кървав Сън“.

Малчо:

Грубоват безделник. Две глави по-висок от обикновените хора. Здравеняк в пълния смисъл да думата. Глуповат е и изключително зловец на вид. Червената му брада и коса дават илюзия, че главата му е обгърната в пламъци. Обгорената му дясна половина на лицето придава още по-злокобен вид на този пират. Ако трябва да бъде описан само с една дума, то тя би била: ОГРОМЕН.

Беззъбата Берта:

Грозновата червенокоса робиня. Тя е готвачката на „Кървав Сън“. Всички я третираат като мъж, пират, част от екипажа. Въпреки това на нея поверяват домакинството. Дрехите и през повечето време са мърляви. По характер е като майка за повечето от пиратите. Държи се с новите злобно и нагло, докато не ги опознае. Ревниво пази мястото си на готвачка. Уважава капитана и е тайно влюбена в Рейн Старши.

Едноръкия:

Той е най-жестокия след Рейн Старши. Убива жертвите си с куката на ръката си, като ги намушква право в стомаха. В очите му има някакъв налудничев блясък. На вид прилича на някакъв изпечен джебчия. Хитър и подъл е. Занимава се с „черната работа“ на „Кървав Сън“.

Хук:

Може да се каже, че той е дясната ръка на капитана. Най-мъдрият от всички останали е, но това не го прави по-малко жесток от тях. Почти никога не се разделя с папагала си Роко, който е неговите очи и уши. Загубил е крака си при една злополука на палубата на кораба. Много точен стрелец е. Ако спечелиш доверието и уважението му Хук може да ти бъде верен до край и да даде Живота си за теб.

Предистория:

Рейчъл и Ашли се познават още от деца. Израснали са заедно и са почти като сестри. Имат си пълно доверие и разчитат една на друга, макар и характерите им да са прекалено различни. Срещат се с Ксев през първата им година от Следването им. Отначало я мразят, ала постепенно я „приобщават“ към групата, наречена „Двете грации“ (която в посредствие става „Трите...“).

Виктор и Мартин са най-добри приятели. Виктор е може би този, който кара Ричърдс, един вид, да не бъде себе си, да се забавлява повече и да осъзнава, че книгите и Науката не са единственото развлечение, което съществува. На една екскурция стават доста близки с „Трите грации“ и осъзнават, че имат поне едно нещо общо-жаждата за приключения. От тогава те стават неразделни. След завършването си приятелите решават да си „подарят“ едно пътешествие, ала неочаквана буря отклонява самолета им към района, наречен „Бермудски триъгълник“. Така те попадат на място, назовано „Мистичния остров“. Пленени от жестока група пирати, предвождана от братята Рейн, започват да опознават един различен свят. Малко по малко привидно леденото сърце на Джон, започва да се привързва все повече и повече към Ашли. А Рейчъл намира в лицето на Силвър истинската си Любов. Оказва се, че едно приятелство може да се разруши и да загине, заради придателството. Ксев също намира любимия човек по един необичаен начин, понякога на Любовта и трябва много време, за да бъде открита. Но изведнъж се стига до дилемата дали да останат на Мистичния

остров или да се върнат в модерния Свят? А във всичко това е заплетена и една магьосница...

Историята:

Лондон е, и разбира се вали. Беше Петък, някой си там Май, когато всички студенти, студентки и други същества, носещи обилен куп книги(наречени по-напряко-зубъри) завършваха последната си година в Оксфорд. Отлично училище, където можеше преспокойно да се побъркаш от учене и въпреки това да не разбереш нищо-научен факт, макар че не трябва да се пропуска това, че Оксфорд си беше един от най-елитните колежи. Че ако не бе на кой му би било притрябвало да прекарва 80% от времето си(отново научен факт)в дъждовен, кален и хладен град, вместо да се излежава на някой от Южняшките плажове... и да учи в кварталното „училище“-съответно. Както и да е. Контрастно на сивото време(и вероятно напук на него)завършващите ученици бяха сменили отегчителните си всекидневни униформи с жълти „пелерини“, които покриваха другото им облекло, което в момента всъщност въобще не си беше от значение. Върху умните им главици бе поставена „грижовно“ килната шапка. Не, не беше жълта, а синя, и то от онова синьо, където трябва да си направиш доста труд, за да не го забележиш. Понеже, както си беше опоменато и по-горе, валеше, първоначалните планове самото завършване да е на огромния двор на колежа се провалиха. Макар да имаше някои доброволци за безплатното къпане на открито. Та, самото събитие се състоя в една зала(отново огромна). Принципно всичко си беше доста колосално, като се започнеше от яденето, преминавайки през „сцената“, върху която „по-видните“ ученици(съществата с книгите, т. е.)щяха да кажат своя рецитал(специално подготвен предварително)и свършвайки до ... лампите. Не можеха да бъдат пропуснати-просто полюлейте си бяха, ами, огромни. Надвиснали над глави на студенти, „същества“ и техните родители.

Както си подобаваше целият випуск се бе разделил на групичецо обикновено. На една от тях, обаче, сякаш някой липсваше. Нейният състав се състоеше от две момчета: пепеляво-русо и тъмнокосо и едно чернокосо момиче, което святкаше всеки минаващ наблизко с привлекателните си сини очи. Всъщност то и самата тя си беше такава-привлекателна, не синя. В ръцете си носеше няколко книги, но определено не можеше да се класифицира към зубърите; те

си имаха свое уникално излъчване. Момичето се казваше Рейчъл Блейкли.

— Пак закъснява... ПАК-съскаше тя. — Само да ми дойде...

— Коя от двете всъщност? — неадекватно попита русото момче, чието име пък беше Виктор.

— И ти ли искаш да последваш съдбата на Ашли, защото много не ми стана ясно... — отново съскане.

— А, ето я Ксев. На нея какво ще и сториш? За Ашли разбрахме, че я чака „Война И Мир“ по главата. — засмя се чернокосият.

— Мартин... .. — от очите на Рейчъл, сякаш изкачаха искри, отиващи и на жълтата и пелерина, между другото.

— Здравейте, здравейте! — завика въпросната Ксев. Изпод синята шапка се подаваше закачливо къдрава коса.

— Закъсня — „поздрави“ я Рейчъл. Настоянието и в момента бе в унисон с това на времето.

— Ама то Ашли още я няма-оправда се къдрокоската и като срещна погледа на Виктор се ухили широко.

— Ама вие... ..

Рейчъл отново бе прекъснатата, ала този път, за разнообразие, от влетяващата нова персона в залата. Блейкли подготви „Война И Мир“ за действие-беше Ашли. Жълтата и пелерина се бе превърнала в тъмно жълта-подгизнала от дъжда. Косата и също беше мокра, но не бе толкова зле. Поне шапчицата и си оставаше все така кълната. Тя се запъти към групата нейни състуденти.

— Закъсняваш-отново пищен „поздрав“ от страна на Рейчъл.

— О, и аз тебе те обичам-отвърна Ашли.

— Спокич, и мене ме удостои със същото-намеси се Ксев, смеейки се. Беше и забавна самата гледка и още повече това, което предстоеше-лек скандал.

— Наистина си супер несериозна. Закъсняваш за часовете, хубаво, преживява се.

— Всички го правят-последва рязък отговор от страна на русокосата девойка-Ашли.

— Закъсняваш за срещи, за купони дори... Но за завършването... ..

— Би ли престанала?

— Уха, женски бой-Виктор доволно потри ръце. Уайлд и Блейкли на свой ред си размениха два бързи погледа и без много да му мислят се нахвърлиха върху горкото момче. Все пак „Война И Мир“ влезе в употреба...

— МОМИЧЕТА, МОМИЧЕТА И... пребит Виктор, може ли за момент?! — повиши децибелите Ксев. Последваха няколко укорителни погледа от учителите наблизо. — Еми, хубаво, значи аз ще си замина самичка с Мартин за Египет да си изследвам пирамидките и да си преживявам нови приключения.

Това определено свърши работа. Ашли спря да гъделичка Виктор, а пък Рейчъл изпусна дебелия том, която след броени минути се очакваше да се стовари върху главата на момчето.

— Какво искаш да кажеш?? — зашепна русокоската от вълнение.

— Амиииииииииииииииииииии... — провлачи Ксев и остана доволна от последвалия ефект. Всички станаха още по-любопитни.

— Хайде, кажи де... И ако е с Египет-смей да не ме вземеш с тебе!!! — продължи да си настоява Ашли.

— Добре, добре... Бъдете спокойни-баща ми е заел пет билета, но като гледам как мъчите Виктор, май единият ще е в излишък.

— Чакай малко... Баща ти? — озадачи се Рейчъл-Онзи човек, който те пускаше до втори курс само до 11 вечерта и същият онзи човек, който си мислише, че не си се целувала с момче до 10 клас?? Той ти е взел билети за най-страхотното място за приключения на света... Е, или поне едно от най-страхотните, де...

— Е, не точно той... Майка ми го убеди, понеже нали завършвам с отлични оценки, но няма значение сега как съм постигнала това-важното е, че съм. Мдам.

— СТРАХОТНО! — Ашли бе на върха на щастието. — Кога заминаваме? Кога? Когааааа?

— Имам брошури в чантата си, но ще ви ги покажа после, защото „церемонията“ за завършването почва, а нали Рейчъл си има някакъв рецитал да казва...

— Не ми напомняй, ще съм след зубъра Макнейли, представяте ли си?

— Хехе, отивате си-Уайлд извъртя многозначително очи към тавана и големите полюлей. Рейчъл тъкмо понечи да извади отново

„Война И Мир“, когато професорът по Психология и даде знак да се нареди в редицката на тези, които щяха да говорят тази вечер.

— Ашли, ти по-добре отивай зад сцената. Нали тази вечер ще танцувате с останалите танцьори от училище... — подсети я Ксев.

— О, да... Добре, ще се видиме после и да ми стискате палци, еййй...

След тези думи тя се изгуби от погледа на приятелите си и групичката отново остана с два члена по малко... Те се настаниха на столчетата, поставени специално за случая и зачакаха, с особена липса интерес, да започне празникът.

Виктор прекъсна тишината и подшушна на Ксев:

— На бас, че Рейчъл ще зацепи насред рецитала си или както там му викате.

— Не, според мене Ашли ще се препъне докато танцъва. — добави Ксев.

— Или ще ни убият.

— Най-вероятно последното. Междрудругото имаш поздравии от Заро. Ето картичката.

— Дай да видя. Значи Скъпи Идиоте желая ти повече шибани успехи в спортовете и повече да купонясвате и да не те бият толкоз често момичетата. От Изрода. Е тва момче внаги е било поетично. Тряя му дадът некъв медал.

— Да. Може да го харесвам но ако можеше да му дадем IQ на поетика неговото ще бъде под нула.

— Кви ги дрънкаш той е... — Виктор бе прекъснат от започването на речта на Рейчъл.

След около 20 дълги минути тя свърши без да направи грешка.

— Имам чувството че някой ме е убил. — каза Виктор.

— Не просто те закла нищо особено. Отсега нататък не я оставяме да прави сама речите си нали?

— Сто процента као искаме да има някой жив след като ги каже.

Останаха още 15 минути до танциорките и към 10 преди Рейчъл да се върне.

След 25 минути Рейчъл се върнаи завари Виктор с изплезен език и Ксев която четеше списание.

— Ама вие не ги ли гледате. — попита ги тя.

— Аз не виждам как да го тренираха но явно Виктор се кефи както виждаш. Последните 20 минути стои така. Халосах го с книга, но нямаше ефект.

— Аз знам как да го оправя. Само го удряш по врата ей така. — след което Рейчъл демонстрира и Виктор вече оправил се горе-долу каза:

— Хъх нищо не съм правил просто зяпах. Не трясяше ме удряш.

— Тихо да не извадя „Война и Мир“. Сега колко още тряся чакаме докато Ашли най — после свърши с този цирк.

— В момента в който те удари по главата. — каза Ашли която се бе промъкнала след като бяха свършили преди броени минути.

— Оооо здрасти мила. Добро шоу беше глътка чист въздух. — опита да се измъкне Рейчъл.

— Ако питаш мене беше съпер яко. — каза Виктор.

— Да тебе те видях гледаше като полудял. Имах чувството че са те халосали твърде силно.

— Е сега да не се обиждаме. Всички знаем, че ако го халосаме може да стане още по тъп отколкото е и сега.

— Да а това значи да стане безмозъчно зомби. — изказа се Ксев.

— Ксев искаш ли да те харесва Мартин защото мога да го накарам да е намрази. Все пак съм му най — добрия приятел.

И в този момент дойде професора по философия и подшушна нещо на ухото на Ксев. Момичето свали синята си шапчица и се усмихна на приятелите си.

— Извинете ме... — каза тя с превзет глас и последва професора.

— Или пак е загазила или просто искат за последно да си се накарат. — предположи Рейчъл извивайки врат.

— Не знаете какво е в часовете по философия. Те двамата се надприказват. Спорят един с друг, доказват какво ли не. Ужас. — започна да коментира Ашли.

— Нормално е. Той е на 26 — млад преподавател, а тя на 17. И двамата са запалени по философията и двамата си имат зъб още от първия ден в това училище. Ц-ц-ц-ц... — зацъка Рейчъл и се обърна към Виктор. — Имаш нещо на вратовръзката — прецени тя със зоркия си поглед след, което веднага извърна очи към Ашли, която старателно наблюдаваше Ксев.

— Ха... ама тя се смее. — изкоментира момичето и застана в още по удобна позиция за наблюдение.

— И той... я чакай малко. Той я сваля.

Двете момичета започнаха да се заливат от смях. Явно вече си намериха какво да правят в скучните следобеди — да тормозят Ксев.

— После ще ми говори, че не можела да го гледа...

— Момичета... — намеси се Виктор като се покашля леко — не мислите ли, че малко прибързвате с заключенията. В смисъл може би просто е искал да се раздели с една от най-твърдоглавите си студентки с добри чувства?

— И така да е. Важното е да има с какво да я тормозим. Тя вечно има компромати срещу нас и винаги е била *доброто дете* в компанията. Хъх... — Ашли погледна развеселено часовника си. — След 10 минути започва раздаването на дипломите, после искам да поговорим малко за почивката...

— След десет минути... — разнесе се гласа на туко-що завърналата се Ксев, която също си гледаше часовника.

— ... започва раздаването на дипломите. — довърши под носа си Виктор.

— Кхъ, кхъ... — изкашля се Рейчъл и погледна дяволито Ксев. — Ще си поговорим след като гушнем оная хартия за дето учихме толкова време. — каза Рейчъл и тръгна след Виктор и Ашли, които вече си проправяха път през тълпата.

— Е Ксев аз със теб ли да идвам? — попита Рейчъл.

— Нямах ли намерение да се прибираш у вас? — попита учуден Виктор (блах гади ми се... тоя Флиро сме го описали с характера на онова нещо)

— Нямам такива намерения, вече ме видяха... не ми се кисне при онова малко нещо сестра ми-измърмори Рейчъл.

— Стига де Лирио не е толкова лоша... нищо, че е на 7-оправда я Ксев.

— Да бе как пък не... та с теб ли идвам? — повтори въпросът си момичето.

— да идваш с мен-уточни другата. — Впрочем ти таз твоя рокля да не я носиш със себе си? — досети се момичето.

— Виждаш ли колко си ми умничко-похвали я Рейчъл-Разбира се, ела ад ти я покажа-момичетата изгърчаха зад колисите, а момчетата

смао се спогледаха и свиха рамене след което ги последваха.

— Впрочем какво става с теб и професора-подметна рейчъл, докато вадеше една черна рокля с гол гръб и сребрист дракон отпред от найлона.

— А нищо пожела ми успех в живота-отвърна Ксев и се изчерви.

— Само това? — момичето повдигна вежди и се усмихна дяволито.

— Разбира се-разпали се Ксев-какво друго очакваш?

— ааа... не... нищо-отвърна невинно Блейкли.

Дъждът се усили още повече и запада на големи капки, които яростно се удряха в прозорците на имението „Сийбърг“, намиращо се на едно от най-елитните места в Лондон, между другото. То и самата къща си беше елитна. Класически стил, леко консервативна, но все пак красива. Определено бе строена от хора с изискан вкус, познаващи елегантното. Бе на два етажа, свързани от вито стълбище, постелено с червен килим. От дясната му страна бяха поставени прекрасни лапми, с завъртяна украса по тях, ала те не бяха от голямо значение в момента. Важното беше, че малко по-нагоре, тръгвайки по витата стълба, се стигаше до просторната стая на Ксев, където сега бе тя с Рейчъл.

— Иии..., отново Ашли закъснява... — мърмореше чернокосото момиче, вперило поглед в прозореца пред нея. Изглежда времето нямаше никаквото намерение да става по-хубаво, напротив... сякаш с всяка изминала минута валеше все повече и повече дъжд. Ксев се уплаши, че може да стане потоп и тогава купонът отиваше на кино. След това си представи как хората вместо да ходят по улиците, плуват над тях и изтръпна-имаше страх от водата и най-вече, когато тя бе в големи количества.

— Стига си мърморила, ами по-добре ми кажи дали така е добре да отида на купона... — Ксев направи едно мъничко ревю с новите си дрехи, които бе купила миналата седмица(((Електра, ти си кажи как си облечена))). Това, като че ли поуправи настроението на Рейчъл и даже тя се усмихна, което си беше все пак добър знак. След броени минути двете ясно чува как звънецът долу извънхва. Чернокосото момиче за пореден път се смръщи и заедно с Ксев отидоха да посрещнат Ашли.

О, да, те предварително вече знаеха кой ще е. Никой все пак не звънеше по сто пъти като нея.

— Можехте, ако искате, да си направите и малко кафе преди да отворите... — измърмори Ашли, като двете момичета благополучно отвориха вратата. Рейчъл изпита неустойимото желание да и я затвори под носа, но успя да издържи на „изкушението“ и успя да се задоволи(без MPS)само с една хаплива забележка:

— А ти можеше да дойдеш направо за края на купона... както винаги правиш, междувпрочем...

— Сега съжалявам, че не взех дебелия учебник по Право, за да те хлопна с него по главата... — засмя се русокосото момиче и влезе в къщата. Ксев и Рейчъл веднага забелязаха, че жълтата и пелерина бе сменена с доста късичка червена рокля, която за сметка на това имаше и доста дълбока цепка.

— Уау... — подсвирна Ксев-Я, да видкаме за колко можем да те продадем...

Ашли се засмя и и удари лек шамар.

— Да, да... Я кажи как мина вечерята? — каза съвсем делово Рейчъл.

— Миииииииииии... — провлачи Ашли-Горе-долу добре, като изпуснеме това, че другата година започнам работа като адвокат. Според повечето, фирмата която ме е наела е доста обещаваща...

— Е, не се ли радваш? — изненада се Ксев.

— Какво да ти кажа... Надявах се да си поживея Живота преди да започна с работата, но какво да се прави... Ей, ама вие двете защо още не сте се облекли?

— Ами, ние точно... — заоправдава се Сийбърг и трите момичета тръгнаха нагоре, като Ашли не можа да не измърмори: „А после аз съм закъснявала...“.

Измина около час, докато приятелките отново слязоха долу. И през този един час косата на Ксев много пъти бе опитвано да бъде изправяна, а тази на Рейчъл накъдряна, Ашли пък в последния момент бе решила, че роклята и е прекалено къса, но се примири да ходи с нея, тъй като нямаше абсолютно никакво време за преобличане. Като се изпуснат тези съвсем малки пречки всичко мина по... вода, каквато се бе разпростряла и навън из улиците на Лондон. А задръстванията бяха

в стихията си, но за щастие трите момичета успяха да стигнат точно навреме за прословутия купон...

Ксев както винаги си мислеше, че нещо не е наред. Оглеждаше крайчетата на роклята си, прическата си, зъбите си всичко! Едва когато Ашли я огледа от глава до пети и каза, че по нея няма дори и пращинка момичето продължи спокойно напред. Купонът щеше да се състои в един доста луксозен ресторант в центъра на Лондон. Там по принцип ходеха само хората от 'хай-лайфа', ала тази вечер бе достъпен за всички онези, които завършиха престижното училище 'Оксфорд'.

— Ще бъде грациозно парти! — възкликна едно момиче, което мина покрай 'Трите грации'.

Ксев, Ашли и Рейчъл икачиха мраморните стълби, внимателно постлани с изкусно изтъкан червен килим и влязоха в огромна зала (която трябваше да е голям ресторант), но дъбовите маси за по 4ма и столовете с кожена тапицерия бяха изчезнали, а на тяхно място имаше няколко огромни маси върху, които имаше множество храна. Келнери облечени в червени униформи носеха питиета из цялата зала, а по средата бе дансинга, направен от бял мрамор и лъснат до блясък, който можеше да заслепи нечий очи. От тавана висяха кристални полилей, а от терасата (вътрешна) бе окичена с множество червени рози. Хората вътре бяха ученици от 'Оксфорд' както и почти всички професори.

— Уау! — каза Рейчъл като обикаляше с поглед за стотен път залата.

— Да, определено е 'Уау'! — потвърди Ашли и трите момичета се засмяха.

'Грациите' бавно заслизаха по стълбите, а Ксев отново я подхвана ужасната суета и започна да се заглежда отново по крайщата на дългата си рокля. Всички ги зяпаха! Поне така си мислеше Ксев. Където и да извърнеше поглед все някои я зяпаше. Какво толкова! Просто рокля! По пътя към 'разгара' покрай момичетата минаха поне 10тина момчета, които им предлагаха танц или питие, ала 'грациите' любезно отказваха.

— Да пийнем по нещо, а? — предложи Ашли и придърпа един келнер.

— Едно мартини... — поръча си Ксев.

— Ох само да ме види учителката по конституционно право...
— въздъхна Ашли поръчвайки си питие.

Времето си беше все така ужасно, ала все пак в залата бе доста приятно. Стъкления таван отразяваше пресветкането на светкавиците, ала музиката заглушаваше шума от гръмотевиците.

— Точно на завършванеот да се изсипе този дъжд! — тросна Ксев ядосана и погледна към тавана — На вън има прекрасна градина... ох ако не беше този проклет дъжд.

— Спокойно скоро ще сме на слънце. Египет... ех... всъщност ти почти нищо не ни каза за това пътуване? — сети се Рейчъл, а Ашли веднага наостри уши и съсредоточи вниманието си върху разговора.

— Мисля, че не точно сега е най-подходящия момент — каза Ксев, като се загледа в професора (младичък е ей) по философия, който с весела усмивка идваше към момичетата.

— Е как се чувствате като възрастни? — попита той.

— Ами все още сме малко далече от определението 'възрастни' — възрази Ашли.

— Да, да правистка — смигна ѝ той приятелски. — Някакви планове за бъдещето?

— В момента никакви — каза Рейчъл, като една сдържа смеха си.

— Един танц, г-це Сийбърг? — професора подаде ръката си към Ксев, която след няколко секунди я пое.

— С удоволствие. Извинете ме за минутка...

— Може и за две. — добави Ашли наблюдавайки как проф. Наш я води към дансигна.

Виктор и Мартин се влязоха в стаята. Виктор бе с една ризка, сини панталони, spitfire колан и някакви си обувки. Мартин на друга страна се беше облякъл с костюм.

— Казах ти да дойдеш като мене. Нищо не върви повече от мокра риза на купон.

— Кво ти мислиш, че нося само това. Подготвил съм се ако костюмът не се хареса. — слекд което мартин показва ризата и панталоните под костюма си.

— И как успя да го прикриеш да попитам.

— Тайна. — след което двамата продължиха надолу по стълбите.

Мартин продължи към момичета докато Виктор бе поканен на танц и с радост се съгласи понеже бяха пуснали една от любимите му песни.

Трите грации обаче не бяха възхитени от това положение. Съвсем не си представяха така един купон за завършването.

— Какво ще кажете да се разкараме от тук... дочух, че моника Гебичен организира истински купон —подчерта Рейчъл-У тях. Техните ги нямало така, че щяло да бъде истинска лудница.

— Това звучи добре-отвърна и Ашли, а очите и заблестяха.

— Еми какво чакаме да се изнасяме-поде и Ксев-Не искам още еин танц с професора-оправда се момичето като забеляза на къде гледат приятелките и.

— Как пък не? — заяви подигравателно Рейчъл, но Ксев смрази усмивката и с един от радките но все пак сполучливи злобни погледи.

— Давайте да се изнасяме тихомълком-подхвана Ашли и задърпа приятелките си към изхода.

— Хей вие трите на къде сте хукнали-бе Виктор.

— Ами... на разходка — усмихна се нервно Рейчъл.

— На този дъжд? — погледна ги подозрително Мартин.

— Добре де... добре — примири се момичето-Отиваме на един купон, ако искате идвайте.

Така Бмата напуснаха празненството без дори да дочакат фюерверките и мокри но доволни след половин час бяха у Моника.

— Мон решихме да се отбием-заговори Ашли.

— О страхотно-отвърна бледо момиче с черени коси и сини очи. — Влизайте... майко вие сте вир вода-ужаси се момичето.

— Няма значение-отвърна и Рейчъл и закачи дънковото си яке на най-близката закачалка.

— Влизайте в хола-опъти ги момичето.

Гогато влязоха Бтимата веднага разбраха, че тук тече истински купн. Вече имаше маса хора които бяха пияни. Музиката бе усилена до дупка, а голяма част от насъбралите се вече си ябха намерили половинката.

— Е да влизаме-предложи Ксев точно когато телефонът и звънна. — Ей сега идвам-каза момичето и проследи приятелите си които се включиха в купона.

— Да-отвърна Ксев-Да... разбирам татко... ясно ей сега тръгваме... да... — моичето затвори след което влезе в хола за да намери приятелите си, като едва не падна препъвайки се в едно търкалящо се шише.

— Трябва да се махаме от тук — започна Ксев.

— Какво трябва да напарвим? — не чу Ашли.

— Трябва да отиваме на летището. — опита се да надвика музиката Ксев.

— За какво бонище говоприш? — попита Рейчъл и отпи жадно от едно шише с бира.

— Н ебонище а летище-Ксев въздъхна след което задърпа двете момичета към коридора като по пътя подбра и Виктор и Мартин.

— Хей хей... онази тъкмо се анви да... — започан Виктор.

— Няма значение-сряза го Ксев-Татко ми се обади... заради бурята е... няма да можем да летим скоро към Египет. — Лицата на всички помръкнаха-Но ще има затишие през което можем да идем на летището и да отпатуваме още тази нощ... затова трябва бързо да се приберем и да съберем багажа си ако искаме да пристигнем утре следобед.

От цялата компания Ашли бе най-разочарована от внезапното напускане на купона.

— Погледни го от добрата страна Аш! — започна да ѝ обяснява спокойно Рейчъл, докато момичетата пътуваха в таксито — Тази вечер заминаваме. След няколко часа ще сме в Египет! Трябва да се радваш!

Ашли се размърда малко на мястото си и в края на крайщата спря да мрънка. Таксито откара първо Рейчъл, после Ашли и накрая Ксев. Момичетата бяха толкова скоростни в оправянето на багажа, че след не повече от час бяха готови. Ашли разбира се пак закъсня. Речъл както винаги изнервена от вечните закъснения на 'грацията' тропаше с крак и пред 3 секунди поглеждаше часовника си. Беше облечена в бяло поло с къс ръкав и дълга черна пола. Ксев я наблюдаваше от страни вкопчила се в куфара си, който бе приготвила набързо.

— Ох ако закъснее още малко и тръгвам без нея... — затропа момичето с крак и точно в този момент дъждовните капки се осветиха от идващо черно такси (те в Англия май бяха черни). От него излезе Ашли облечена в 'изпокъсани' джинси и розова блузка. В себе си държеше чадър и доста обемен куфар.

— Какво толкова мъкнеш? — попита Ксев, когато момичето се присъедини към приятелките си.

— Ами по голямо място заемат нали се сещаш онези готини обувки, които си ги купих миналото лято бях с теб май... — започна да обяснява Ашли, ала Рейчъл я прекъсна с леко кашляне.

— Закъсна... — оповести й момичето.

— Знам! Е, и?

— Как 'е, й'? След 20 минути трябва да сме си чикирали багажа...

— Ще загубим и десет минути докато вие се карате и в края на крайщата ще си останем в шибания мокър Лондон! — повиши тон Ксев и прекъсна спора им.

В края на крайщата момичетата се качиха успешно на самолета, който не излетя в близкия един час.

— Уфффф... — изпъшка Ксев и погледна часовника си. Вече е десет вечерта. Дано да тръгне по скоро!

И така те просто си седяха в самолета и буквално „брояха мухите по тавана“, който между другото бе сивкав. Ашли беше застанала до едно от кръглите прозорчета(или казано накратко-люкове)и гледаше разсеяно навън. Ксев се оказа права-действително(колкото и нелепо да звучеше)бурята бе затихнала, ала русокоската бе готова да се обзаложи, че това си беше временно. Но не я интересуваше в момента. Сега единствено си задаваше въпроса: „Кога най-после щяха да тръгнат?“. Тя имаше чувството, че висяха тук от часове и мисълта за забавляващите се студенти на купона направо я влудяваше. Усети как все повече и повече нервното барабанене на пръстите на Рейчъл по малката и чантичка я вбесяваше. Ашли можеше да се сравни единствено с вулкан, който чакаше удобния момент да изригне и да посипе всички с пепел и жупел... да не говориме и за лава...

Най-сетне тя чу онези думи, които искаше:

— Моля затегнете коланите и се пригответе за излитане-гласът идваше някъде от над главите им и определено бе мъжки. Неволно Рейчъл си представи как някой е притиснал с всички сила устата на горепосочения индивид с кърпа, защото той се чуваше наистина приглушено. Тя изсумтя, защото благодарение да „краткото“ чакане всички вече бяха изпълнили инструкциите относно коланите.

За разлика от чернокосата си приятелка, настроението на Ашли се промени коренно. Тя направо засия и вълнението относно приближаващото с всички сила пътуване я обзе напълно. Не след дълго и останалите (дори Рейчъл) последваха примера и. Самолетът излетя и сякаш нейде долу, където бяха преди малко приятелите, останаха всичките проблеми, тревоги и онези неща, които обичаха упорито да човъркат умните им главици.

Понеже самолетът бе частен (бащата на Ксев бе уредил един, заради своите връзки), петимата имаха доста място, в което да се разполагат, като сами пътници, макар и да не можеха много-много да стават от местата си. Изминаха около 45 минути, а те още се носеха някъде из небето. На Ашли вече и бе поомръзнало да гледа надиплените облаци, през които минаваха и усети как започна да и се доспива. Тъкмо щеше да притвори очи, когато сякаш подът под нея се разклати. Момичето се ококори и за момент си помисли, че е сънувала, но... трусът се повтори. Тя погледна към останали и видя, че по лицата им се бе изписало същото недоумение, каквото сигурно имаше и по нейното. Когато самолетът се разклати вече за трети път те отново чуха приглушения мъжки глас някъде над главите си:

— Дръжте се, защото може да подруса... — ала този път той не бе спокоен, както преди.

Рейчъл усети, че не ги чака нищо добро и тогава... се случи нещо, което никой не бе предвидил и което никой и не разбра какво бе всъщност. Заслепи ги наистина ярка светлина, която проби дори и през клепачите на затворените им очи. След което Ашли имаше усещането, че всички те, както и самият самолет, бяха засмукани през нещо като фуния. Тя не знаеше как дори да го илюстрира в съзнанието си, тъй като всичко стана прекалено бързо и особено странно. Те се въртяха вихрено в кръг и ако някой от тях отвореше очи, виждаше единствено размазани цветове на преливащи се в едно образи. Усещането наистина бе неповторимо и вероятно би им харесало, ако знаеха какво ги чака след това... ако въобще всъщност нещо ги чакаше... Сетне всичко замлъкна. Уайлд отвори боязливо очи, бояща се от това, което можеше да види. А всъщност пред погледа и имаше отначало само прах, но постепенно всичко започна да се избистря. Тя пак си беше в самолета и за сега всичко си иглеждаше на мястото. Извърна очи към приятелите си, които бяха втрещени.

— К... Какво стана? — попита с треперещ глас Ксев и усети, че и се повдига.

— И идея си нямам-отвърна и Виктор, като разтърси глава.

— Дали... дали да станем от местата си? — Мартин бе толкова блед, все едно всеки момент щеше да припадне.

— Сигурно сме попаднали в нещо като буря, нали валеше дъжд-предположи Рейчъл, опитвайки се да бъде спокойна. — Няма за какво да се притесняваме. Нали сме живи все пак? — изсмя се нервно. — Дайте да проверим какво става при пилота, а?

— Добре-беше Ашли, леко посъзвела се от емоциите, които я бяха връхлетяли така внезапно. Тя махна колана си и боязливо стъпи на земята. Странно, чувстваше се вече съвсем нормално. — Е, ще вървим ли? — момичето се обърна към другите и направи опит да се усмихне плахо.

— Е, определено не ми се седи цял век тука-Рейчъл вдигна рамене и след което застана до русокоската. Останалите я последваха.

Мълчаливо стигнаха до вратата, която ги делеше от пилотската кабина. Спогледаха се и после Виктор натисна предпазливо студената дръжка с изтръпнали от вълнение пръсти. Вратата се откря с леко изкърцване и петимата погледнаха какво имаше зад нея. Ксев почти извика от изненада. Пилотската кабина бе просто... изчезнала. Сякаш се бе ударила силно в нещо огромно, което я беше помело, заедно с пилота. Приятелите бяха ужасени и никой не се сещаше какво да каже. Настъпи тягостна тишина. Такава тишина, че дори Рейчъл нямаше сили да я наруши. Всички гледаха пейзажът разкрил се пред погледа им, на местото на кабината. Не можеха да не си признаят, че бе наистина великолепен. Имаше плаж, толкова чист и просторен, обсипан единствено с красиви мидени черупки. А след плажа малко по малко палмовите дървета се сгъстяваха и образуваха дори горички. По-късно петимата установиха, че бяха изхвърлени с часта от самолета на брега на някакъв океан и, че най-вероятно се намираха на безлюден остров. Това не ги обнадежди много, но Рейчъл все пак измисли някакъв план.

— Слушайте сега... — говореше трескаво тя като преместваше погледа си от едно притеснено лице към друго-Нали знаете, че модерните самолети имат нещо като... ами, като екранче май, от къде да знам... което ти показва какъв път е изминал до сега самолетът...

Ами, трябва да намериме това екранче и ще разберем къде сме... поне... (((това леко си го съчиних, ама нищо)))

— Има само един проблем-отвърна русокоската като държеше въпросното „екранче“ в ръката си-Батерията му е паднала... Хех...

— Значи... Ще трябва да излезем и да намериме някъде, където да заредим проклетата батерия-не се предаде Блейкли. — И Ашли, съветвам те да смениш тези дрехи(които бяха просто в плачевно състояние... скъсани и покрити обилно с прах), а останалите да видят какво става и какво не от багажа им. По-бързо... Не знаем какво все пак има на този остров...

— Умиращ си да командваш, нали? — подхвърли и Виктор, който започваше да си възвръща доброто настроение. Поне тук, където и да бяха, не валеше.

Мина половин час. Оказа се, че единствената здрава дреха на Ашли бе червената рокля, с която отиде на купона. Нямахше как-тя се примири да я облече пак. Другите поне имаха по-голям успех. Събраха в една здрава чанта всичко, което успяха да „спасят“ и тръгна да разследват един съвсем нов за тях свят...

Виктор отвори една от вратите на самолета с доста силен ритник. Бяха съвсем близо до красивия плаж, но все пак им се наложи да „поплуват“ малко. Всички с изключение на Ашли вдигнаха чаните си високо над главите си, за да не ги наморкят. Ашли едва стъпаше с тънките си токчета по пясъка и често се спъваше. Беше топло, ужасно топло. Скоро по челата на студентите се стичаше пот.

— Какво е това място? — запита се Ксев.

— Нямам си ни най малка представа. — каза Рейчъл, като помагаше на Ашли да разкара пясъка от обувките си. — Но дано да има хора.

Ксев се изсмя пренебрежително.

— Хора? Не виждате ли? Ние сме на самия край на света? Тук няма никой! НИКОЙ! Нямаме връзка със света! — Ксев бе изпаднала в криза. Тя бе най-спокойния и рационален човек на света, но сега сякаш бе отчаяна. Ашли и Рейчъл се спогледаха. Щом Ксев смяташе, че са загубени, дали това не бе така?

— Ами клетъчните телефони? — попита Виктор.

— Не работят! Блокирали са! Пробвах още в самолета. — обясни Ксев.

Рейчъл се огледа.

— Доколкото разбирам от техники, а аз не разбирам почти нищо, не ви ли се струва малко странно, че един почти нов здрав и модерен самолет се отклонява от една буря...

— Това е напълно възможно Рейчъл. — прекъсна я Ксев.

— И все пак... тук е жега... тук няма буря. Не е възможно изведнъж да се озовем на това място. Тук почти няма и вятър. Как самолетът се разби точно тук?!

— Всичко спря... — обаси се Ксев вгледана в прииждащите вълни.

— Какво? — не разбра Ашли.

— Самия самолет изгасна. Двигателите, перките, сякаш е електронно влакче и малко дете е дръпнало щепсела... Странно!

— Ами освен да сме попаднали в Бермутския тригълник друго обяснение нямам! — обади се Мартин и седна на пясъка и се размся.

— 'Бермудския тригълник... ...' — прошепна Ксев и тя и Рейчъл единствени се спогледаха уплашени.

Острова беше доста голям може би колкото Манхатън а може би и по голям. Бе от онези тропически острови на който няма пукната твар ама много растения и доста екологична храна. Където погледнеш дърво с банани, кокосово дърво, палма и всякакви такива. Ясно те се бяха приземили на по спокойната му част защото когато Виктор се изкачи на един висок хълм видя цяла джунгла от другата страна.

— Имам странното чувство, че нема се измъкнем оттука. — каза Виктор.

— Бих очаквал този коментар от Мартин. — каза Ксев.

— Е да. Но мисля поне да се възползвам и да си направя тен. Добре, че имам от този СънПротект иначе щех се изпържа. О да междудругото вижте както е оцеляло. — след което той изади от чантата си един лаптоп. — Само дето батерийте му са изтощени. Зарежда се от светлина и ще отнеме около още 5 — 6 часа да се зареди.

— Има още 3 часа светлина. — каза мрачно Мартин.

— Ако го заредя мога изпратя съобщение по сателит. Обаче поради ниската честота ще стигне чак след 3 до 4 седмици. Или след месец.

— Месец. Ама как ще издържим месец камули аз да стоя с тази рокля. — каза отчаяно Ашли.

— Имам дрехи които ще ти станат. — каза Рейчъл.

— Добре аз оставям лаптопа тука на слънце пазете го. Отивам да поработя малко. Ще събера малко дърва за огъня и може би малко храна. — каза Виктор след което потегли.

— Изчакай ще дойда да ти помогна. — каза Мартин и се затича след него.

В този миг Зте грации се заговориха.

— Мислите ли, че наистина сме попаднали в Бермудския триъгълник или нещо такова? — притеснено попита Ксев, макар и всъщност да не знаеше много за какво говори.

— Глупости-сряза я веднага Рейчъл, загледана някъде напред-Ти добре ли си? Той се намира между Флорида, Бермуда и Пуерто Рико, мисля, а маршрутът на самолета определено не е преминал през тази местност... Ти би трябвало да знаеш... Все пак пътуването беше твоя идея... — чернокоската наблегна особено силно на последните си две думи. Сийбърг се засегна.

— Нима смяташ, че аз съм виновна за случилото се?! — рязко попита тя. Изглежда Рейчъл въобще не бе имала това в предвид. Реакцията и отначало бе доста учудена, момичето вдигна високо веждите си, ала после внезапно се смръщи. Тъкмо бе приготвила доста заплива забележка, с която да затапи приятелката си, когато Ашли се обади съвсем неочаквано:

— Едно не мога да разбера... Хубаво, защо багажите ни бяха опустошени? — Уайлд погледна завистливо към чантите до останалите две момичета. Те поне имаха някакви дрехи...

— Ми, нали самолетът горе-долу се разби... — започна да обяснява Ксев. — Предполагам от сблъсъка и така...

— Но самолетът фактически бе почти здрав... Е, като изключим пилотската кабина... Не знам дали вие сте забелязали, обаче, при багажното нямаше абсолютно никакви драскотини... — замисли се Рейчъл.

— Е, сигурно пилотът се е ядосал, че му е била отнесена кабината и е решил да си го изкара на моя багаж... — подхвърли Ашли, като предизвика смях от страна на другите две, пък и в последствие и от своя. Хубавото време, сякаш повдигаше(без MPS)магически настроението им. На плажа можеше и да е прекалено топло, но в сянката на дърветата бе направо прекрасно. Прохладно, със

съвсем лек ветрец и ухаеше приятно от растенията наоколо. Без много да му мислят трите момичета се бяха излегнали върху късата трева, която от време на време гъделичкаше стъпалата им. Е, не беше приключението, замислено за Египет, но и тука не бе никак зле... поне за сега.

— О, аз мисля да се поразходя... — каза след известно време Ашли като се изправи и изтупа тревичките от роклята си. — Желаящи да ми правят компания?

— Ох... — успя само да отвърне Рейчъл, притворила мързеливо очи-Не сега...

— ... Почиваме си-допълни и Ксев.

Уайлд се засмя и махна с ръка, сякаш прогонваше някаква муха пред лицето си. Тя хвана обувките си в ръка(токчетата направо я „убиваха“)и тръгна към плажа. Вече бе минало обяд и слънцето беше застанало от лявата и страна. Не печеше толкова много като преди и сега бе поносимо дори и близо до океана. Ашли тръгна по мокрия пясък и се заоглежда. На стотина метра пред нея забеляза някакви доста странни скали, които не бе виждала преди. Заинтригуваха я и реши да им хвърли по-близък поглед. Забърза ход, а сетне затича. За около 2–3 минутки стигна до „целта“ си. Камъните се нареждаха като някаква стена, а по нея имаше издатини, сякаш специално направени за по-лесно изкачване. Но друго привлече вниманието и. В подножието на тази импровизирана „стена“ имаше малко храстче, което безумно приличаше на...

— Боровинки?! — учудено прошепна Ашли и се приближи към растението. Да, наистина бяха боровинки. Момичето просто не разбираше. И да не бе учила Ботаника, щеше да се досети, че боровинката растеше високо в планините. Тука климатът просто не би и понесал. Може би бе просто от онези отровни растения, които се замаскирваха като други... Уайлд внимателно откъсна малкото плодче и го поднесе към носа си. Миришеше също като боровинка! Ашли въздъхна и усети как гладът я напада. Тъкмо щеше да сложи плодчето в устата си, когато чу ръмжене зад нея. Обърна се бавно и я заля ледена вълна на ужас. Пред нея стоеше пантера. Черна и със святкащи зелени очи. Животното се бе промъкнало, докато тя бе заета с храста(без MPS)и сега стоеше пред нея. Русокоската знаеше, че само едно рязко движение и звярът(обичам пантеркиии, мня)щеше да и

прегризе гърлото. Тя заотъпва бавно-бавно назад и веднага гърбът и опря в затопления от слънцето камък. Ами, сега? Пантерата изръмжа още веднъж, този път по-силно от преди и Уайлд пределно ясно знаеше, че се канеше да се нахвърли върху нея. Уповавайки се най-вече на силните си задни крака животното скочи. Ашли затвори очи от ужас и изпищя. В следващия момент тъп удар я накара да ги отвори. Пантерата лежеше на земята, а от гърба и стърчеше кама. Момичето се приближи към вече мъртвия звяр и забеляза, че за дръжката на оръжието бе вързан нещо като червен плат. Смътен спомен от часовете по История и изплува в съзнанието и тя се сети за един цитат:

Цитат:

„Пиратите имали навика да завързват към ножовете си червени или черни превръзки“

Пирати?! Нали уж островът беше необитаем. Както и да е. Ашли внимателно извади камата от животното(стана и наистина жал за него)и възможно по-бързо се запъти към приятелките си с надеждата, че нямаше да срещне още някоя и друга пантера по пътя...

И не срещна за нейно щастие. Тя едвам откри останалите момичета и още с треперещ глас им разказа какво се беше случило. Рейчъл и Ксев си бяха направо ужасени и сигурно през пет минути се озъртаха наоколо, за да проверяват дали няма от близката палма да изкочи звяр. Е, не изкочи... отново за щастие.

Момчетата се прибраха чак привечер като шепите им бяха пълни с всевъзможни плодове. Виктор даже се бе опитал да улови заек, но безуспешно.

Когато се свечери, накладоха огън и се настаниха плътно един до друг около него. Пламъците хвърляха златисти сенки върху лицата им, което им действаше някакси успокояващо.

— Ашли, ще ми дадеш ли да видя камата? — попита Мартин, когато русокоската отново бе разказала за днешното си приключение в стил „extreme“...

Мартин пое камата и в продължение на 10 минути я изучава доста съсредоточено. Петимата приятели бяха наобиколили огъня и всички сезираха в Мартин в очикване, той да каже нещо, ала това не се случи. Той само направи замислена физиономия и върна камата на Ашли, като продължаваше да сезира в нея, или по скоро в отраженията на огъня.

— Студено е. — каза Ксев, която бе успяла да си намери единствената по дебела блузка. Беше черно памучено поло с 3/4 ръкав. Вечерта бе найстина доста хладна и за това момичето потръпна, особено когато хвърляше по някой и друг поглед на Ашли. Русокоската бе най-близо до огъня, защото бе най-леко облечена. Пламъчетата се отразяваха в черните ѝ очи, а лицето ѝ изразяваше тревога. Нечий стомах изкъркори, което напомни на Ксев, че не бе хапвала нищо от много часове на сам. Тя потрепна отново и започна да я гони чувство за глад. Мартин, който бе седнал до нея се присегна и взе една от двете си 'оцелели' ризи и я метна на раменете за треперещата Ксев.

— Така по-добре ли е? — попита той и ѝ се усмихна с чаровната си усмивка.

— Да. Благодаря. — отвърна момичето. Единствените звуци, които се чуваха бяха заливащите острова вълни и тихо тлеещия огън. Виктор от време на време метваше по някое друго клонче за да поддържа огъня 'жив'. Всеки бе унесен в някакво занимание. Рейчъл помагаше на Ашли да сгрее ходилата си, които винаги ѝ бяха проблем. Правистката бе наметнала един суитчер на Рейчъл и трепереше като лист. Виктор пък се въртеше около тях и събираше малки клончета, с които да подклажда огъня. Ксев се бе вгледала мълчаливо в огъня. Ясно зелените ѝ очи придобиваха странен и красив блясък когаот тя се взираше в огъня. Мартин пък хвърляше поглед на тъмния океан и от време на време погелждаше приятелите си. След един час гробна и подтискаща тишина Ксев се обади.

— Отивам да се поразходя!

— Но може да има още пантери... — възрази Ашли.

— Няма да се отдалечавам. — Ксев се изпари като се зави по плътно с ризата на мартин и се запъти към брега. Искаше да се поразходи близо до вълните. Това ѝ напомняше дните, когато тя ходеше при леля си, която живеше на един морки бряг на Италианското крейбрежие. Сийбърг махна неудобните обувки и тръгна боса по плажа. Вълните заливаха краката ѝ и тя усещаше лек гъдел от хладката вода. Искаше ѝ се да се да поплува, ала знаеше, че ако го стори ще настине и ще стане много по лошо, за това реши да не усложнява така или иначе вече усложненото положение. По едно време усети, че се отдалечила прекалено много и се спря като се загледа в безкрайния хоризонт. Луната бе почти скита, ала все пак беше красива.

Стоя така няколко минути, когато чу нечий стъпки зад себе си. Сепна се и се обърна да види, кой е. Отдъхна си когато видя Мартин. Вече всичко я стряскаше.

— Позабави се. — каза той и с ръце пъхнати в джобовете се приближи до Ксев. — Красиво е нали?

— Да — потвърди момичето все така загледано в скриващата се луна.

— Хайде. Студено е. — Мартин сложи ръка на рамото на Ксев и момичето се сепна.

— Ей сега идвам. — отвърна тя и остана загледана още няколко секунди. Мартин тръгна бавно в обратната посока, като често се обръщаше към Ксев.

Когато се увери, че вече е сама Ксев се откъсна очи от гледката и последва Мартин. Какво ли щеше да стане с тях? Дали щяха да ги намерят на този забравен от Бога и света остров? Тези мисли непрекъснато тормозеха съвестта на Ксев, и най-вече думите на Рейчъл, чу 'идеята за това пътуване била нейна'. Чувстваше се някак си виновна, че е повлякла приятелите си. За това когато се върна при тях малко се дръпна на страни и зарови лице в коленете си. Чувстваше се толкова виновна. Не знаеше какво да каже. Имаше чувството, че не смао тя исли така. Рейчъл стоеше на страни от нея. Виктор... той винаиг си бе отвеян. Ашли беше непрекъснато с Рейчъл, и сякаш и тя отбягваше Ксев. Мартин винаги се опитваше да ѝ помогне, ала момичето не знаеше, дали го прави от съжаление или просто защото иска. Всичко бе толкова объркано. Ксев заклати глава и прокле секундата в която петимата напуснаха купона и хванаха проклетия самолет. Ако можеше да върне времето назад... само ако можеше... тук нямаше копче Esc с което Ксев можеше да промени случилото се...

Рейчъл бе не по-малко обезпокоена от случилото се но се опитваше да не всява излишна паника, тя и без това бе основното чувство което изпитваха петимата. Момичето се бе облегало на една палма. Мислеше трескаво, но за жалост абсолютно нищо не и идваше на ум. Идеята за сал отпадна още в началото, та на какво ли разстояние бе най-близката суша където да имаше цивилизация. Нямаха как да повикат помощ... дори бутилка и хартия за да напишат SOS. За сметка

ан това гледката бе невероятна. Каdifено черното небе обсипано със звезди, пълната луна, песента ан разбиващите се вълни, аромата ан сол. Мястото бе диво и красиво, нещо което в джунглата наречена цивилизация не можеше да се срещне-подобна комбинация бе невъзможна. Красотата винаги бе кротка, а подивелият народ ужасяващ.

Както Виктор си стоеше той стана и тръгна нанякъде.

— Къде отиваш. — попита го Мартин.

— Ашли дай ми камата моля. Отивам да проуча малко острова. Има достатъчно дърва само хвърляйте по едно от време навреме. — след което Ашли му хвърли камата и Виктор продължи по пътя.

— Дали ще се оправи сам. — попита Ашли.

— Най — вероятно. — каза Мартин.

Виктор прекоси доста от острова но не намери нищо. Явно е заспал и се сабуди рано сутринта. След 10 минути стигна другите който още спяха и реши да потърси малко храна...

Виктор повървя малко и стигна до някаква утъпкана пътека...

— Какво по... — започна той но беше прекъснат от свирукането на някаква птица... Момчето се учуди... интересувахе се от птици но такава не беше срещал никъде... той вдигна високо ръка... птичката полетя и кацна върху китката му... Виктор се усмихна... явно светът непознал човешка ръка е много по-доверчив и до известна степен явно наивен... може би ако не беше той, а някой друг-жесток и вулгарен човек, птичката не знаеше какво я очакваше... той я обви с ръце и я постави на земята... оттам тя се понесе с лекота...

— Лети-прошепна той... — това е свобода, която всеки заслужава... — след това отново се усмихна... но отново погледна пътеката и тогава му хрумна една мисъл:

„А дали този свят не е опетнен от човек... кой би няправил тази пътека... ами храста на Ашли с боровинките... явно някой ги поддържа... “ — момчето погледна ръката си и се взря в ножа... — „еми това не може от въздуха да падне... “

Мислите му бяха прекъснати от силното къркорене на стомаха му...

„Ще споделя по-късно това с останалите но засега ще потърся храна... “-и момчето продължи пътя си... оглеждаше се предпазливо... с нищо нямаше да му навреди... той погледна над себе си и видя на

върха на една палма доста голяма връзка с банани... той подхвърли ножа си и с учудваща ловкост го запрати нагоре, толкова точно че уцели бананите и те паднаха тежко на земята... от палмата се разхвърчаха на всякъде птици с цветовете на дъгата... също така и някаква маймуна се хвърли към отсрещната палма, върху която имаше доста кокосови орехи...

— Хмм ще ни трябва и нещо за пиене-сети се той и знаейки за кокосовото мляко свали няколко кокоса... забеляза че маймунката я нямаше... явно беше изчезнала... реши да се върне и пое обратно по пътя...

Скоро стигна огъня и завари останалите, които тъкмо се събуждаха...

— Добро утро... — каза той...

— Всъщност добър ден... — поправи го Мартин който се взря в слънцето и забеляза че то се носи вече високо в небето...

— Няма значение... — отвърна Виктор и добави с усмивка-и без това за никъде не бързае...

— Е да... — съгласиха се и останалите...

— Реших да набавя малко храна-продължи момчето...

— Урааа-възкликнаха момичетата... Мартин отново беше задрямал...

Виктор захвърли бананите и кокосовите орехи на земята... всяко от момичетата беше взело по един банан и вече го ядеше...

— Имаме един проблем-каза им момчето... — няма с какво да... хммм... счупим... кокосовите орехи...

— Нали имаме нож-каза Ксев...

— Не става-отговори и той...

— Ами някакви камъни няма ли да свършат работа... — предложи Ашли...

— Не знам... може... но не намерих на близо...

— Нали ти разправях за онази скала с храста... — каза му Ашли там трябва да има нещо, което ще ни помогне...

— Добре-отговори той и добяви-но трябва да отидем всички, защото трябва да сме заедно... — и кимна към Мартин... Ксев се усмихна и отиде да буди Мартин... момчето отвори очи и видя бананите...

— Хранааа... — зарадва се той и стана бързо, бързо след това откъсна един банан и започна да го яде... Обясниха му какво ще правят и те тръгнаха... След известно време стигнаха до скалите... те навлязоха във водата и започнаха да търся камъни... за щастие нямериха доста големи, които бях и остри и имаха малки улейчета по тях... Мартин и Виктор взеха два такива...

— Ашли-каза Мартин... — ще отидеш ли да откъснеш няколко листа защото ще ни трябват...

Момичето изтича забързо и се върна... даде широките листа на момчето и той ги постажи в края на улейчетата... те поставиха върху един от камъните кокосов орех и пузнаха другия камък върху него... те чуха едно силно пук и след няколко секунди видяха как от дупчиците започна да тече течност... всички бяха много щастливи... може би можеха да изкарат няколко седмици тук... да може би щяха освен... изведнъж те погледнаха настрани забелязаха че зад скалата всъщност има някакъв малък залив и там току що беше пуснал котва един доста голям кораб... с пиратско знаме на върха на мачтанта... тъй като оидухваше лек ветрец то се развяваше гордо... те погледнаха надолу и видяха как няколко пирати разтоварваха, явно скоро завоюваната плячка... те пееха доста известна, стара, пиратска песен... тийнейджърите обаче чуха само края:

— Йо-хо-хо и бутилка ром...

— Хайде по-живо псета такива... — викна някой с дрезгав, дълбок и заплашителен глас... всички се пирати се засмяха и викнаха в един глас:

— Ай ай капитане...

На паулбата се беше появил пират с триъгълна доста широка шапка изпод която се подаваше червена кърпа и сравнително дългата му гарваново-черна коса беше разпиляна от вятъра...

— Кога ще видя повече движение от теб, а Малчо... заради тази проклета твоя мудност щяхме да загубим баща ми... който с цялата си глупост излезе да се сражава... — изкрещя той... — остави проклетите диаманти отново в съндъчето Еднорък... много добре знаеш че няма да получиш ни повече ни помалко от това което ти се полага по дяволите не го ли разбра вече от толкова време си на този кораб...

До капитана се беше появил някакъв човек който леко накуцваше... момчетата и момичета забелязаха че единия му крак липсва и той е заменен от дървен...

— Кажу Хук-продължи вече по-спокойно чернокосият...

— Джон... Роко има ми каза нещо... — каза му мъжът и добави... — на онзи бряг е видял няколко младежи, които били лагерували там...

— Не е възможно... какво би правил някой близо до лагуната на Мъртвите...

— Не знам-отвърна му еднокракия-но кога ни е лъгал Роко... — и той погали шерения си папагал...

— След като разтоварим и оправим плячката ще отидем да проверим какво става... и без това Берта ще се бави доста докато направи кльопачката... първо трябва да се погрижи за новите рани на баща ми...

— Така да бъде капитане... — отвърна му смирено Хук...

Тийнейджърите се изплашиха...

— Господ да ни е на помощ-Ксев отново започна да губи самообладание...

— Предлагам да се скрием някъде-каза плахо Ашли...

— Да-съгласиха се всички с нея-права си...

— Хайде-викна леко Виктор и всички затичаха след него... те стигнаха до границата между джунглата и плажа... бяха взели част от багажа си... Ашли тичаше след останалите и се оглеждаше боязливо зад себе си... изведнъж попадна в нечий доста силни обятия...

— Здравей-тя разпозна гърления глас на капитана-Джон... и изпищя, но вече явно беше късно тя се огледа и видя че Виктор и Мартин отчаяно се мятат в ръцете на така наречения малчо... Хук пък беше уловил Ксев, а Рейчъл беше попаднала в ръцете на Едноръкия...

— Така така... — рече тихо Джон... — какво според законите на Мистичния Остров е наказанието за натрапници като вас...

— Нима сган като вас има закони... — каза Ашли, която отново беше възвърнала до една степен гордостта си... тя усети как силните ръце на капитана я обръщат грубо... очите им се срещнаха изведнъж и двамата ахнаха... тя забеляза как занниците на капитана се разширяват

и как ситни капичици пот избиват по челото му... той се покашля и продължи... — заповядвам преди да решим какво ще правим с тези петимата, ще ги отведем в Лъвската паст...

— Но капитане-възкликна Хук... — там крием съкровищата...

— Спокойно Хук... — каза Джон... — хей хей Еднпрък махни си куката от врата на момичето казах ти нещо... това е заповед хайде тръгвайте...

Моряците метнаха тийнейджърите върху рамената си... Мартин и Виктор едновременно удряха Малчо, но той като че ли нищо не усещаше... Ашли започна също да блъска с юмруци гърба на капитана... той също не показваше с нищо, че усеща отчаяните опити, но изведнъж той каза:

— Стига толкова ако не искаш аз сам да те укротя...

Усетила заплашителния тон на гласа му Ашли престана и те продължиха... скоро достигнаха отново залива...

Беше някъде по обяд и слънцето жарко печеше над тях. Лъчите му се отразяваха в безбрежния океан и щом някой погледнеше натам блясъкът бе способен буквално да го ослепи. Отначало Ашли си помисли(тъй като нямаше добра видимост, метната върху гърба на пирата), че отиват към кораба им, но когато излязоха пред плажа те тихомълком се запътиха именно в обратната посока. Малко по малко палмите се превърнаха в тропически гори и сякаш петимата приятели заедно с техните похитители вървяха из сърцето на някоя джунгла. Отвсякъде се чуваха най-различни звуци, я на птици, я на някоя заблудена маймуна, но изведнъж се разнесе оглушителен рев. Русокоската неволно се сепна, припомняйки си случката с пантерата, ала изглежда този звук не бе направил никакво впечатление на пиратите-те явно бяха привикнали към него. Въпреки това в групата се долавяше някакво изострено напрежение, Джон и останалите бяха нащрек за някой неочакван нападател. Както и да е. След малко нещо прошумоли над главата на Уайлд и тя машинално погледна нагоре. Последва писък от нейна страна. Ако беше на земята, момичето вероятно би поскочило от изненада. Пиратите изглежда се бяха постреснали от нейния вик и погледнаха натам, накъдето гледаше и тя. От едно тропическо дърво, увита здраво около дебел клон, се беше

повесила отровно-зелена змия. Като успя да я фокусира нормално, посъзвела се от шока, Ашли установи, че бе просто един „почти безобиден“ питон. Последва силен смях от страна на пиратите. Те изглежда смятаха постъпката на момичето за много забавна. Русокоската се смръщи, но трудно някой можеше да забележи това-косата и бе паднала пред лицето. След малко и се наложи отново да подскочи. Нечия ръка се бе стоварила върху онова място, обикновено използвано за седене върху му.

— Не се впрягай толкова, в сигурни ръце си... за сега... — прихна Джон, пиратът, който я държеше и който вероятно бе направил горепосочения „жест“. Останалите похитители последваха примера му(за смеенето, де). Сетне, обаче, нещо накара смехът им бързо да секне. Земята под краката на всички се разтресе. Всеки, дори и пиратите, бе изгубил чувството си за сигурност. Имаха усещането, че стъпваха по нещо, което всеки момент щеше да се срути и сгомояса, повличайки и тях със себе си. После всичко отихна. Нямаше ги песните на птиците, нищо. Просто една тишина, разстлала се наоколо.

— Какво стана? — попита мъжа най-близо до Джон-Едноръкият.

— Земетръс... — промълви персона без един крак, подпираща се на бастун. Той се назоваваше като Хук.

— Най-добре ще е да побързаме. — капитанът на кораба, вече сериозен, поведе всички по една добре-отъпкана пътека. Малко по малко слънцето започна все повече и повече да пробива през короните на дърветата, които пък от своя страна растяха все по нарядко. Излязоха пред нещо като пещера, само където на мястото на входа и сега бяха струпани камари камъни. Лицето на Джон се изви в болезнена гримаса на гняв и притеснение.

— Силвър... — прошепна, сякаш на себе си, той, но Ашли успя да чуе.

След малко пред погледа на всички се показа друга фигура на мъж, малко по-нисък от капитана и доста по-различен по излъчване. Приличаше по-скоро на някой аристократ корабокрушенец, отколкото на пират... И може би, защото той бе именно такъв, но петимата приятели нямаше как да знаят това. Дрехите му бяха различни, не носеше пиратска шапка и всичките му крайници си бяха на мястото-вероятно това бе единственото нещо, по което си приличаха с Джон. Капитанът остави Ашли на земята и даде нареждания на най-близкия

до него да не я изпуска от очи. После се приближи към човека, който бе нарекъл „Силвър“.

— Колко пъти, Силвър, колко пъти?! — питаше той и гневно клатеше глава-Не бива... Повтарям НЕ БИВА да си играеш с динамита-в гласа му се четеше загриженост-И какво, да го вземат мътните, си направил с Лъвската паст?! Къде и е входа?

— Под камъните... — отвърна съвсем спокойно другият и Рейчъл забеляза, че той имаше красиво лице.

— Охо, това можех да го видя и сам. И защо е под камъните?

— Ами, Берта се опита да готви и взе динамита по погрешка, вместо дърветата... За огъня, нали се сещаш?

Джон погледна ужасено и установи кое бе причината за труса преди малко.

— Аааааааааагрх... Тази беззъба... Между другото тя успя ли да оцелее? По-добре не, защото собственоръчно ще я заколя... Всъщност няма... — Рейн приглади замислено козята си брадичка-Няма да има кой да ни готви. Та жива ли е?

— Да, успя да се измъкне само с няколко драскотини... Чака ни в кораба и... готви... Но няма динамит наоколо, бъди спокоен-допълни Силвър, забелязал какво се бе изписало по лицето на брат му.

— Ох, добре... — отдъхна си Джон. — Ще оправиме входа някой друг път... Имаме и други експлозиви, поставени далече от Берта и от теб.

— Защо пък от мен? — изглежда се засегна Силвър.

— За всеки случай, да не би да опиташ и ти да готвиш... — измърмори капитанът.

— А тези кои са? Защо ги водиш при Лъвската паст? Смятах, че там са само съкровищата...

— Е и тези са такива-Джон посочи с глава към „Трите граций“, а Ашли изсъска:

— Аз не съм предмет! — вече се тресеше от гняв. Капитанът насочи поглед към нея, усмихна се ехидно и след това отново я метна на рамо. — Между другото... — зашепна и той. — Кой от тях двамата е приятелят ти?

Джон многозначително извърна очи към Мартин и Виктор, играещи ролята на човали с картофи върху силните рамена на Малчо.

Очите на Ашли се разшириха от изумление. Определено не бе очаквала такъв въпрос.

— Ни... — започна тя, но в последният момент си смени решението-Той. — Уайлд посочи неопределено към двамата си най-добри приятели.

— Кой? — повтори въпроса си Рейн. Ашли отново отвърна с краткото местоимение „той“. Джон определено се изнерви. Едното от нещата, които мразеше беше да бъде разиграван-Е, добре... — просъска след малко той. — Момчета-нареди вече на висок глас-Отървете се от тях двамата. Те няма да ни трябват повече.

Двама от пиратите хванаха Виктор и Мартин, като ги замъкнаха нанякъде. Ашли закрещя:

— Какво правиш? Ти луд ли си? НИКОЙ от тях не ми е приятел и това въобще не ти влиза в работата, ясно?

Останалите пирати погледнаха едва ли не възмутително към нея и след това към Джон, сякаш очакваха той да я убие собственоръчно за тази проявена наглост. Но Рейн не направи нищо. Той просто продължи по същата отъпкана пътека, по която бяха минали преди малко и пропусна тези думи покрай ушите си.

Вървяхя почти толкова, колкото и на отиване. Този път, като излязоха на плажа, се остремиха към кораба. По лицето на капитана се разля блажена усмивка, изглежда доволен, че го вижда цял. Опасенията му за щети нанесени от въпросната Берта се оказаха неоправдани... за щастие. Всички се качиха на кораба, който леко се поклащаше от оконските вълни и...

Пиратите блъснаха грубо трите момичета, а краката им се удариха в дървеният под на палубата. Пред тях в цялото им величие стояха братята Рейн.

Ксев за разлика от Рейчъл и Ашли изглеждаше доста уплашена. Другите две граций обаче излъчваха само презрение и омраза. Силвър изглеждаше леко смутен, докато Джон излъчваше самоувереност.

— Какво за бога искате от нас-изрепчи се на среща им Рейчъл.

Ксев и изшътка, макар да знаеше, че няма смисъл, тъй като Рейчъл винаги говореше в най-неподходящите моменти.

— Проявявате наглост спрямо капитана, а? — Малчо дръпна момичето за косата, но в следващия миг Силвър отблъсна пирата и той пусна момичето. Рейчъл погледна изненадано Рейн, едва сега забеляза разликата между двамата братя. Силвър бе висок и строен с кестенява коса и искрящи кафяви очи, които за разлика от тези на Джон изглеждаха някак приятелски.

— Писна ми да се занимавам с вас-изръмжа Джон след което сграбчи Ашли за китката и я дръпна за да се изправи. Момичето започна да се дърпа, но нямаше смисъл. — Ти идваш с мен-усмихна и се той зловец.

— А какво да правим с тези двете? — попита Едноръкият и се вгледа хищно в Ксев.

— Каквото искате-отвърна безразлично Джон и задърпа Ашли към каютата си.

Пиратите замъкнаха съпротивляващите се момичета към общите каюти.

Рейчъл бе настанена в каютата където пиратите обикновено се храниха. Имаше десетина стола разхвърляни по пода, търкаляща се ваза и преобърнатата маса, както и старинни сребърни съдове по пода.

Момичето чу как вратата зад гърба и се хлопва и предазливо заглежда помещението. 15 минути тя търси изход, но след като осъзна колко здраво залостена е вратата, Рейчъл седна на прашния под, облягайки се на стената и обвила ръце около коленете си. Момичето не се бе чувствало толкова безсилно от изпита по биология във втори курс, когато бе прекарала една доста пиянска вечер и на сутринта не помнеше нищо за мекотелите и еволюционното им развитие.

Изведнъж момичето чу прещракване, изглежда някой се канеше да я посети. Тя вдигна поглед към вратата, на прага и се открояваше силуетът на висок и брадат мъж-бе Малчо.

— Здравсти-злобна усмивка разкри липсата на повече от половината му зъби както и наличието на два златни.

— Не се приближавай-изсъска Рейчъл. Тези думи предизвикаха смехът на пиратът, който бавно влачейки крака по пода и оставяйки следа започна да се приближава към момичето. Рейчъл протегна ръка и трескаво заопипва пода без да откъсва поглед от Малчо. Пиратът вече почти бе стигнал, когато Рейчъл усети с върховете на пръстите си вазата, сграбчия и след миг се чу оглушително „Тряс“. Вазата бе

разтрусена на малки парченца, а Малчо макар и не мъртъв, а само в безсъзнание лежеше на пода. Чернокосата веднага съзря отворената врата и без да чака повече хукна на там. В следващият момент, обаче на прага се появи Силвър. Момичето се опита да спре, но бе късно, бе се сблъскало в пирата.

— Пусни ме-извика Рейчъл.

— Успокой се-гласът на пирата бе нежен и незнайно защо недоверчивата Рейчъл този път реши да се вслуша в думите на непознатия.

— Кой по дяволите си ти-момичето се вгледа в очите на Силвър сякаш очакваше да прочете всичко за него именно там.

— Аз съм Силвър Рейн, но това сега няма значение нека помогнем сега на приятелката ти... за жалост на онази с Джон ... — момчето сведе поглед.

В погледа на Рейчъл се прочете загриженост, Ашли можеше и да я изнервя, особено когато закъсняваше или се държеше несериозно, но все пак дори тя не заслужаваше такава участ каквато за миг се разигра в съзнанието на Блейкли.

— Трябва да побързаме... за сега мога да те уверя, че тя е добре-обърна се към нея силвър и до някъде това наистина накара Рейчъл да се почувства по-добре. Поне знаеше, че главата на Ашли не бе набодена на кол.

Силвър поведе Рейчъл към крайните каюти, почти бяха стигнали, когато от последната стая се чуха виковете на Ксев.

Блейкли и Рейн се затичаха на там от където идваха писъците. Пиратът отвори с трясък вратата и ужасяваща картина се разкри пред Рейчъл. Едноръкият се бе навел зловещо над паникьосаната Ксев, която пищеше неистово. Панталонът му беше разкопчан и „нещо“ висеше от него.

— Остави я! — нареди Силвър. Пиратът се бе обърнал паникьосано, а Ксев се възползва от възможността да дотича до Рейчъл, която не можеше да откъсне очи от Силвър, нямаше и след от притеснението, сега той бе уверен и някак озлобен, гледаше свирепо пирата.

— Но... но... нали капитан Джон каза, че можем да правим каквото си искаме с тях-заоправдава се Едноръкият хленчейки.

Рейчъл, Ксев и Силвър излязоха на палубата, на която в момента нямаше никой.

— Вие тръгвайте-каза забързано пиратът.

— А Ашли? — попита притеснено Ксев.

— Не обещавам нищо, но ще говоря с брат ми-опита се да ги успокои Силвър.

Ксев само кимна с глава и хукна напред почти бе слязла от кораба когато забеляза Рейчъл, момичето не бе откъснало поглед от пирата.

— Благодаря-едвам пророни тя след което доста грубо дръпната от Ксев слезе от кораба като, често се обръщаше назад за да зърне Силвър, не знаеше точно с какво, но той определено я бе заинтригувал.

МЕЖДУВРЕМЕННО В КАЮТАТА НА ДЖОН РЕЙН

— Пусни ме животно такова-крещеше Ашли завързана за една стена с дебели въжета.

Джон се смееше, изглежда гневът на момичето му се струваше доста забавен. Пиратът отвори една бутилка ром и жадно отпи.

— Искаш ли и ти? — попта той Ашли усещайки как гърлото му започва да гори.

— Не! — извика Ашли а няколко кичура от русата и коса се спуснаха пред лицето и.

Пиратът отмести с пръст кичурите и се взря в очите на русокоската, след което отново попита:

— Сигурна ли си, че не искаш? Та това е първокачествен ром? — пиратът погледна шишето, и точно когато Ашли отново щеше да отвърне жлъчно на „любезният“ въпрос, пиратът изсипа част от съдържанието върху устните и. Момичето не понасяше ром. Част от него преглътна, но започна да се дави.

— Оу... съжалявам... нещо по-леко ли да донеса? Вино? — предложи пирата и започна да се смее.

Ашли усещаше как със всяка изминала секунда все повече и повече намразваше този нагъл тип.

— Пусни ме-извика момичето.

— Ооо стига нима не искаш да се забавляваш с мен хубавице? — попита Джон и и смигна. Момичето не можеше да повярва, че дори за миг този и се бе сторил привлекателен.

Рейн уви ръце около кръста и, но Ашли нямаше никакво намерение да се даде без бой, затова присви кракът си и изрита пиратът.

Джон се сви на кълбо след което с мъчителна, но доста заплашителна усмивка изсъска:

— Ти си била огън момиче, по-добра и от най-качественият ром. Изглежда за пиратът това бе комплимент от класа, но Ашли определено не го възприе.

Точно тогава в каютата връхлетя Силвър.

— Джон трябва да... — той забеляза лежащият на пода пират и бясното изражение изписано по лицето на Ашли както и олятата и с ром рокля. — Какво се е случило? — попита Силвър и отиде да му помогне.

— Оо ние само си играехме-не се предаваше пирата и по този начин добави още една супена лъжица лошо настроение към вече развалилото се на Ашли.

— Аха-изсумтя Силвър-Ела навън за малко-и той кимна с глава към вратата.

Джон последва брат си макар и леко разкочено и двамата оставиха Ашли сама.

— Виж защо не я пуснеш? — попита Силвър.

— Ти луд ли си? — попита го брат му-Та тази е само като за мен...

— Да както казваше и за Мери Сюзън, Каролин Де Ванделс, Мелиса вон Прехенщорм-напомни му отекчено Силвър-Но те разбира се няма как да разберат за изневерите ти тъй като главите им сега красят нечия камина.

— Стига... тази е различна... ти защо не се поуспокоиш и не идеш да се позабавляваш с някоя от другите две... време ти е да се поотпуснеш стига си мислил... — започна Джон-Живота е жени и качествен ром, е и от време на време някоя друга вражеска глава посечена от меч, но като те знам какъв си и че не понасяш убийствата-Джон извъртя очи към тавана, а Силвър го изгледа свирепо.

— Другите две ги пуснах-отбеляза спокойно другият.

Джон тъкмо бе надигнал бутилката с ром и му се наложи да върне съдържание.

— Моля ти луд ли си? — попита го Джон а от брадичката му се стичаше ром.

— Пусни и нея да иде при приятелките си-продължи да настоява Силвър.

— Няма да стане... ти си глупак и си ги пуснал, аз няма да постъпя така-той погледна с отвращение брат си след което отпи от

шишето с ром.

— По-добре иди се измий-посъветва го Силвър и вбесен се отпрати към палубата. — Впрочем ако не те познавах щях да си помисля, че в това момиче намираш нещо повече от забавление.

— Ха как пък не-сопна се Джон-Чувства като любовта са за теб, остави забавленията на истинските мъже.

Двамата пирати водеха Виктор и Мартин. По едно време Виктор усети, че въжетата на ръцете му се бяха скъсали и че не го стискаха силно и използва тази възможност. Виктор се освободи от хватката на пиратът взе му ножът и го прободде в гърлото. Другият пират захвърли Мартин и с изваден нож се нахвърли върху Виктор. Последва кратка битка в която Виктор победи. Той развърза Мартин.

— Добре се справи. Не знаех, че можеш да се биеш.

— Като малък учих фехтовка. Оф този вторият ме е уцелил. — след което показва рана на лявата си ръка. — Да вземем каквото можем от тези двамата. Можем да се опитаме да освободим момичетата.

— Със толкова голям екипаж няма да се справим.

След което те взеха всичко което би им било полезно от двата пирата.

— Значи намерих един стар пистолет достатъчно амуниции и барут. Освен това този имаше и скрита сабя. — каз Мартин.

— В този намерих още един нож във бутуша му, няколко ножа за хвърляне и сабя.

— Явно не са от най — умните можеха да ме убият с пистолетите сабите и ножовете.

— Да. Може би все пак имаме предимство. Сега ела трябва да сложа нещо на раната ти.

— Имам във раницата си един мед кит не е кой знае какво. Случайно да можеш да ми зашиеш раната.

— Мисля, че ще мога. Момент да ти бия пейнкилър. — след което Мартин обезпаразити и заши раната на Виктор.

— Май ще ми остане белег.

— Да. Накъде ще ходим сега Виктор.

— Ами мисля, че ще е най — добре да се покрием за нощта някъде. Вчера когато минах оттука видях една малка пещера. Не мисля, че ще ни открият там, а и в близост до нея има бананови и кокосови дървета. Ще можем да похапнем да си възвърнем силите.

— Май това ще е най — добрата опция. На колко време път оттука е. — попита Мартин.

— Около 20 минути. — след което двамата потеглиха към пещерата с поне някакви оръжия ако срещнат неприятности.

През това време, скрита от опасностите на нощта, в кораба бе Ашли. Въжетата бяха започнали да се връзват болезнено в китките и, а наглият капитан така и не се завръщаше. Тя нямаше нищо против това, тъй като през последния половин час този индивид на Природата беше започнал да и лази страшно много по нервите. До колкото бе подразбрала-носеше името Джон. Русокоската нямаше, обаче, как да не си признае, че щом го зърна, си помисли колко е привлекателен и сега се надсмиваше горчиво над тази нейна първоначална преценка. Ашли се опита да разхлаби дебелите въжета, но безуспешно. Не и остана нищо друго и тя започна да оглежда без особен интерес каютата. Беше голяма колкото двустаен апартамент в Лондон. От дървения таван се спускаше нещо като полюлей газови лампи. Точно срещу ѝ беше бюрото на капитана, богато на доста записки, мастилница и писалка. Ляво на нея бе закачена карта, продупчена(вероятно с ножове)на няколко места. Уайлд се вгледа повнимателно в нея или по-скоро в това, което бе изписано върху и: „Мистичният остров“.

— Мистичен остров? — повтори момичето и се опита да се приближи повече до картата, но в един момент въжетата я спряха болезнено. Тя почти извика от болка. В този момент вратата изкърца и след малко се отвори с трясък. В каютата влезе Джон, бесен. Без да и каже нищо, той започна да снове нагоре-надолу из стаята, мърморейки гневно. Сетне се приближи до бюрото и удари силно с юмрук по него. Ашли подскочи от изненада и уплаха. Макар че се опита да прикрие тази нейна реакция, беше привлякла вниманието на пирата. Рейн се обърна към нея, постоя малко, като погледите им се бяха срещнали. Имаше дълбоки тъмни очи, в които сега се четеше единствено гняв.

— Бъди доволна, приятелите ти са били пуснати-рече през зъби той-Сега, надявам се, си щастлива...

— О, да... — саркастично подметна момичето, като рискуваше гневът на капитана да се стовари върху и. — Кой би бил щастлив при теб?!

Джон се приближи до русокоската. Тази нейна реплика се бе стоварила отгоре му като светкавица от ясно небе.

— Какво искаш да кажеш? — тихо попита той.

— Каквото чу-ядно продължи Ашли, сякаш от очите и изкачаха искри. — Ти се интересуваеш единствено от себе си и от никой друг.

— Не е така... — отрече Джон, но този път със странен спокоен глас.

— Точно така е-кипна Уайлд. Не помнеше от кога не се бе ядосвала така. — Ти си арогантен, подъл... мислец единствено за себе си тип, който... — момичето се чудеше какво точно още да каже, с което да засегне пирата, когато той я целуна. Ашли отначало не направи нищо, но веднага щом се опомни го отблъсна колкото се можеше по-силно. Джон изглежда се изненада. Отначало гледаше някак стрестнато, ала после внезапно в очите му се появи същият гняв, както преди малко.

— Добре... — каза по-скоро на себе си Рейн и профуча през вратата, затваряйки я с трясък след себе си.

Ашли остана сама, ядосвайки се, че тази целувка и бе харесала.

Не знаеше точно колко време беше минало. Минутите се движеха толкова бавно, а възетата я стягаха все повече и повече. Вече и бе писнало да разглежда за пореден път каютата, когато вратата отново се отвори. За момент русокоската си помисли, че бе Джон, но на прага пред вратата стоеше жена с буйна и къдрава червена коса. Новодошлата я изгледа нагло и остави пред краката и чиния пълна с нещо като храна.

— На, яж-каза червенкосата, като и се усмихна злобно(липсваха и предните зъби, а няколко други бяха кафяви). Тъкмо щеше да излезе от стаята, когато вратата отново се отвори. Този път вече бе капитанът.

— Здравей, Берта-поздрави я някак сдържано той, без дори да се обръща към Ашли-Както виждам вече си се запознала с госпожицата.

Берта изкриви уста, сякаш изненадана от възпитания език на капитана.

— Тъъ... да-опомни се след малко тя и понечи да напусне каютата, когато чу зад себе си гласа на Джон:

— Ахм... Берта, простих ти за динамита и Лъвската паст, но... защо не си я развързала? Как ще яде, като ръцете и се вързани? Както и да е. Свободна си.

Рейн се наведе да отвърже Ашли, а пред това време „готвачката“ се изниза и запъти на някъде. Уайлд погледна ръцете си-имаше червени ивици по тях, където се бяха впили въжетата. Изглежда и капитанът бе забелязал същото. Той отиде до близката етажерка и я отвори, като извади бинт. После отново се наведе към Ашли и взе дясната и ръка в своята, но Уайлд се отдръпна. Джон я изгледа, както се казва, изпод вежди. Той се подразни от това. Ясно го показа, като и подхвърли бинта и каза:

— Като си толкова упорита, превържи си ръцете сама.

— Хубаво и без това нямах намерение да ям тази пумия-не му остана дължна Ашли и погледна с отвращение чинията до нея. Тя грабна бързо бинта и след около пет минути ръцете и вече бяха превързани. Джон се изненада-беше очаквал едва ли не момичето да се омотае цялата, незнаеща как се борави с това. Той се усмихна, този път обаче усмивката му не беше нито ехидна, нито злорада.

— Ако искаш... — започна той. — Можеш да седнеш и да ядеш при мен.

Рейн посочи с ръка бюрото. Без момичето да забележи там бяха сервирани(от Берта вероятно)блюда, изглеждащи много по-вкусно от нейното. Ашли усети как гладът бушува в нея с пълна сила. Не и остана друго и тя се съгласи...

МЕЖДУВРЕМЕННО

Рейчъл и Ксев вече се бяха отдалечили достатъчно. Небето ставаше вс епо мрачно и по мранчо. Първите звезди вече се открояваха на черният фон, а едри капки дъжд започнаха да ваят.

— Трябва да се скрием някъде за презноща ако не искаме да хванем бронхопневмония-каза кисело Ксев.

— Добре-съгласи се механично Рейчъл. Личеше си, че макар да бяха далеч от кораба нейните мисли все още бяха там, изведнъж момичето се спъна и след миг се озова лице в лице с вече изстиналият труп на единият от пиратите. Момичето изпищя и се отдръпна.

— Рейч добре ли си? — попита притеснено Ксев.

— Д-да мисля че съм добре-едвам измънка чернокосата треперейки от страх.

— Тези двамата са мъртви-зашепна Ксев.

— Благодаря разбрах го и сама-измърмори Рейч.

— Това значи, че момчетата са живи-досети се Ксев-Хайде да се махаме от тук-тя задърпа Рейчъл към планината.

Въпреки, че капитанът беше... мил... Ашли предполагаше че това е сапо затишие пред буря... двамата ядяха тихо... всъщност Ашли ядеше тихо... капитанът Джон направо умиташе...

— Явно си много гладен а? — подметна така иронично Ашлим, че както самата помисли, и на глупавият пират би се досетил какво намеква...

— Да... — отговори й дъвчейки капитанът... той преглътна-поради буря корабът ни се отклони доста от курса... това не беше предвидено затова и провизиите ни бяха почти свършили... така че имаше как да го кайа... всъщност разпределяхме храната...

— Аха-отговори не особено заинтрижана от разказа му русокоската... картата вече беше по-близо тя извърна глава и се вгледа внимателно в нея... да правилно беше прочела... намираха се на Мистичния остров... там беше и лъвската паст... а на другия бряг на острова, който беше доста голям имаше някакво градче... името му

беше написано с много ситни букви и тя не успя да го прочете... в този момент нещо привлече погледа ѝ... тя се взря... беше някакъв малък портрет... явно на жена... тя насили очите си и макар че картината беше много прашна и доста малка тя осъзна че приличаше с едно на нея... беше руса...

Джон я погледна и разбрал какво гледа стана явно ядосан... приближи се до нея и каза с треперещ от гняв, но явно и от нещо друго, глас:

— Не я гледай... — каза той тихо...

— Моля-стресна се Ашли, защото не го беше забелязала...

— НЕ Я ГЛЕДАЙ-извика капитанът... взе портретът и го мушна в джоба си... той блъсна масата и седна все още треперещ върху пода, облягайки се на една от стените на каютата... Ашли забеляза, че върху челото му пулсира яростно вена...

„Какво направих“ — питаше се тя... — „С какво го ядосах... по дяволите какво ми пука на мен“ — прекъсна тя мислите си...

— Лягай — каза и той... — Легни на проклетото легло...

Ашли се ядоса... предполагаше какво ще се случи...

— Няма да легна...

— ЛЕГНИ НА ЛЕГЛОТО-извика отново той... стана и я блъсна... за учудване на Ашли леко... тя падна в мекото легло... той се приближи до нея целуна я и, измъквайки от някъде въже завърза ръцете ѝ за леглото... той се изправи отиде до бюрото си, запали цигара и захлупи лицето си в шепа...

Виктор и Мартин бяха стигнали отдавна малката пещера и макар, че беше ранен Виктор бе събрал достатъчно храна за няколко дена и беше успял леко да поприкрие отворът на пещерата.

— Ще отида малко да поразуча. Може да намеря нещо друго за хапване ще ни омръзнат бананите и кокосовият сок. — каза Виктор който си бе махнал нормалният колан и на негово място бе сложил пиратски който бе взел от един от мъртъвците. Взе сабята в ръка и даде на Мартин зареденият пистолет.

— Можеш да стреляш 6 пъти мисля след което трябва да преминеш на ножовете за хвърления и след това ако си жив на сабята.

— Благодаря за съвета, но не мога да хвърлям ножове. Ето ти ще се справиш сигурно.

— Ще ги сложа във тази торбичка дет е закачена отзад на колана. — Виктор сложи във нея ножовете и я завърза, след което излезе от пещерата, прикри отворът и тихо криещ се във сенките той запристъпва през джунглата.

Отначало Ашли не знаеше какво точно чувства в момента: гняв, раздразнение или направо ярост. Първо: този пират отново я беше целунал и второ тя за пореден път се намери с възета около китките си. Е, поне този път не бяха чак толкова стегнати, опита се да се успокои момичето и се взря в Джон. Очите и не го изпусаха от поглед в продължение на няколко минути, ала Рейн с нищо не показваше, че бе забелязал това. Той просто пушеше нервно цигарата си и се стремеше да не поглежда към Уайлд. Ашли присви очи и се размърда малко в леглото, ала отново не привлече вниманието му. Тогава, вече изгубила всякаква търпеливост, попита:

— Коя беше тази на снимката?

— Някоя-кратко отвърна капитанът и дръпна отново от свитата преди малко цигара. Изглеждаше странно нервен.

— Как никоя? — държеше на своето Ашли-Всеки човек си има име или може би теб не те интересува това и направо целуваеш хората... — тя натърти особено много на последните думи. Отново бе започнала да се ядосва. Това вече привлече вниманието на Джон. Той се намести на стола си, като го извъртя с облегалката пред него и отвърна:

— Ти си много упорита. И освен това знам как се казваш-Ашли Уайлд, нали? — бегла усмивка премина по лицето му.

Сега Ашли се стъписа. От къде този тук знаеше това? Определено никой от подчинените му не бе информиран за първото и име, а камо ли пък за фамилията. Момичето дълбоко се съмняваше, че някой от приятелите и го беше издал. О, ами, да! Сети се тя... Приятелите и! Джон беше казал, че те били пуснати, но тя, прекалено заета да се ядосва, съвсем беше изключила за това.

— Ти каза... — започна тя-Каза, че някой бил пуснал приятелите ми... Как така?

— Брат ми ги пусна-отвърна нехайно пиратът и Ашли забеляза как той си сипа от бутилката ром до него. — Уважам го, но не мога да не кажа, че е глупав и не оценява какви са истинските неща, заради които се живее.

Уайлд се изсмия пресилено.

— И какви са? — попита ядно тя-Ром, жени и обирани на други кораби?

— В общи линии-Джон поклати глава-Като се замисля... Ти наистина си огън момиче.

Ашли го гледаше втрещено.

— Ти определено имаш нещо сбъркано в ценностната система...
— заяви крайната си оценка след малко.

Беше ред на Рейн да се разсмее. „Ммм, има чаровна усмивка“- помисли си Ашли, ала в следващия момент и се прииска собственооръчно да си зашлеви един шамар. Но нямаше тази възможност, поради две причини: беше завързана, пък и вниманието и сега бе привлечено към ставащия от стола пират.

— Къде отиваш? — попита, без особен интерес към отговора, Ашли.

— На леглото.

— Моля?! — не разбра момичето-Аз съм на леглото.

— Да, тъкмо щях да ти кажа да мръднеш малко по-наляво, за да ми направиш място.

— И дума да не става-стряза го Ашли-Ако ти ще спиш на леглото, то аз отивам на пода.

— „Аз отивам“... При тебе няма такъв израз-добре-познатата ехидна усмивка се появи на лицето на капитана. — Или може би искаш още ром?

Русокоската видно се намуси, но не каза нищо повече. Тя смърщена наблюдаваше как пиратът ляга от дясната и страна и придърпва част от завивката към себе си.

— А, така-каза след малко той, пренебрегвайки гримасата на момичето. Ашли усети ръката му на кръста и. Тя се извърна и срещна погледа му. След което се мръдна в ляво, оставайки разстояние по между им.

— Нали ти трябваше повече място-каза тя и се усмихна нагло. Пиратът се смръщи, ала пак се приближи към нея. Изглежда я предизвикваше, ала момичето нямаше никаквото намерение да се предава. Отново се премести в страни и тогава се чу едно ТУП!

— Ооох! — Ашли се бе изтърсила от леглото и въжетата се бяха впили ядно в китките и. Джон се разсмия. Но Уайлд не му обърна

внимание, защото бе напипала нещо в джоба на якето, с което в момента беше(Виктор и го бе дал при огъня). Тя напипа... камата! Значи все пак имаше начин да се измъкне оттук.

— Ще се качиш ли горе или предпочиташ да останеш там? — попита я Рейн, неподозиращ нищо.

— Тука си ми е добре-отвърна отвеяно момичето.

— Е, тогава лека ноц-свъси се Джон и се обърна на другата страна, с гръб към нея. След малко се чу омереното му дишане, като на заспал човек. Ашли точно и това чакаше. Тя извади камата и с доста зор сръза въжетата. Отвори тихо вратата на каютата, но преди да мине през нея се извърна към спящия пират. И все пак-той си оставаше привлекателен. Уайлд излезе в празния коридор на кораба и се запъти навън, без дори да подозира, че Джон всъщност се бе събудил и бе видял всичко. Той тръгна след нея.

Момичето тъкмо бе излязло наред джунглата, която изглеждаше много по-страшна пред нощта...

... когато пред нея се появи силует...

— Накъде си се запътила малката... — каза дрезгав заплашителен глас...

Макар, че беше много тъмно и не виждаше човека, седящ пред нея тя вече се досещаше кой е...

— Ти... — каза объркана тя... — но как-и се обърна към кораба...

— Мислеше, че няма да се усетя... ха... —подигравателно каза той... — знаех си че ще се опиташ да избягаш... да не ме мислиш за толкова тъп...

Но Ашли го прекъсна...

— Всъщност да-каза тя... При тези думи силуетът се размърда и пред нея се появи... Не това не беше Джон... това беше... да беше Рейн... но Рейн старши...

— Знаех си че не трябваше да оставям онзи жив... сега пълни главата на сина ми с глупости... да ви остави живи... ба... срам за пиратите... а останалите да ги пусне... не съм виждал такова нещо... през всичките тези 39 години които съм обикалял моретата... а да го направи собствения ми син...

Ашли не знаеше какво да прави... тя направи крачка в страни, молейки се да остане незабелязана... явно обаче не стана така... Рейн

старши я хвана за дългата руса коса и я дръпна на земята... след това и зашлеви шамар... Ашли усети топлата кръв ибиваща от току-що направената рана... тя я докосна с ръка... Възрастният все още я държеше за косата... той започна да я влачи към, както Ашли разбра кораба...

— Само да си взема сабята... — мърмореше си той... — ще ти покажа аз на теб, а и на сина си и на онзи негов приятел какво трябва да се прави със заложници...

Ашли и идеше да изкрещи от болка, но знаеше че така ще му направи удоволствие и стискаше зъби...

— По дайте я насам капитане... — чу се друг глас... Ашли отново позна на кой е...

— Дръж Берта... — тя усети как старецът я вдига и я подава... и други две ръце я хващат... те я хвърлиха грубо на палубата на кораба... тя забеляза как след като я беше оставила жената отиде да помогне и на Рейн старши... Русокоската разбра че това ще последната и нощ... на този кораб... изобщо жива... но явно съдбата не беше решила да стане по този начин...

— Хей какво правите вие там... — тя за първи път, откакто е тук се зарадва да чуе гласът на Джон... Рейн Младши... искаше ѝ се да извика от радост но се сдържа...

— Баща ми... Берта... Ашли... — той се наведе към момичето и я огледа... — добре ли си...

— Ще се оправя — отговори му не толкова дръпнато тя.

Джон се обърна... благодарение на бледата лунна светлина Ашли успя да види лицето му, което изглеждаше адски ядосано...

— По дяволите... — извика той-аз съм капитанът на този кораб... не разбра ли вече... ти си почти умрял татко... защо продължаваш да си толкова вироглав... а ти Берта да си толкова тъпа... защо позволяваш на баща ми да излиза от каютата си като го знаеш какъв е... дявол да ви вземе...

Той се наведе отново към момичето... в този момент баща му измъкна от джоба на роклята на Берта кама и се спусна... към собствения си син... явно старостта беше замъглила съзнанието му... но Джон беше по бърз от него улови ръката във въздуха му... и след това заби своята във стомаха на баща си... старецът се сви на пода... той го взе и погледна дебелия Берта... даде и знак да го последва... те

оставиха Ашли сама... момичето не можеше да се помръдне всичко я болеше... след малко тя усети нечий ръце да я повдигат и да я отвеждат към каютата на капитана... тя се обърна и видя Джон... те влязаха в стаята и той я постави внимателно върху леглото...

— Какво стана-попита тя...

— Заключих ги в Каятата на баща ми... да не ми пречат...

Той отиде до бюрото си и изкара от там още бинт и марля и някаква течност... Той се приближи отново до нея... отвори шишенцето и изля малко върху марлята...

— Какво е това...

— Козя урина...

— Аааа не... —отврати се Ашли...

— Добре-Джон затвори шишенцето и добави... — утре раната ще се дезинфекцира... след това ще имаш треска... ще ти се привиждат разни нещ и след много болки и мъки ще умреш...

— Е добре-съгласи се русокоската... Джон дезинфекцира раните и след това взе един стол приближи се до леглото и запали цигара...

МЕЖДУВРЕМЕННО

Виктор не се бе отдалечил много от пещерата но въпреки всичко вниманието му бе изострено. Всеки звук го караше да се обръща рязко и да се оглежда. За негов късмет нито една твар не с ебе появила на пътя му, е ако бе някой заек щеше да е за нещастие на животинчето. Четварт час сед като бе напуснал пещерата Виктор чу шумолене от към едни храсти.

„Какво за бога е това“-помисли си момчето и вдигна камата готов да убие животното. В съзнанието му се появи образа на диво прасе. Той всъщност не бе виждал такива на живо но бе гледал филм по „Дискавари“ за тях и му бе известно колко опасни всъщност са те. Няколко напрегнати секунди траещи сякаш цяла вечност отнеха на „животното“ да се появи. Виктор тъкмо щеше да замахне когато чу писъци от към храста. Два човешки силуета бяха застанали зда него. Нямаше как да с апиратите тъй като фигурите бяха доста кльощави.

Писъците веднага го анведоха на мисълта кой може да е това.

— Момичета вие ли сте? — попита Виктор.

— А ти кой очакваше дядо Коледа ли? — сопна му се Рейчъл и двете с Ксев се приближиха.

— Всъщност... не... някое диво прасе.

Двете момичета го изгледаха свирепо. Проявата ан искреност в такива моменти наистина бе повече от излишна.

— А къде е Ашли? — попита той. — И как се измъкнахте.

— Силвър ни пусна... обеща, че ще се опита ад измъкне и ашли от лапите на онзи дивак капитана-изсъска с презрение Рейчъл.

— Но изглежда не е успял-уточно Ксев-А Мартин той добре ли е? — заинтересува се тя.

— Да добре е... в една пещера на близо е-отвърна Мартин-Ще е хубаво и ние да отидем там ... иам огън а вие сте мокри до кости.

Междувремено дъждът се бе усилил светлините на хоризонта предвещаваха буря. Тътенът на далечните гръмотевици вече не бе тъй далечен.

Тримата се прибраха в пещерата където двете момичета се впуснаха да обясняват как са се измъкнали.

— Трябва да измислим как да измъкнем и Ашли-замислено се обади Мартин, а останалите закимаха утвърдително с глава.

Рейчъл се замисли, ако щяха да се връщат отново на кораба, това може би означаваше, че отново щеше да срещне пиратът който ги еб освободил. Здравият разум обаче я съветваше да нес е андява на подобна възможнос, а да се моли Силвър ад е уредил нещата и скоро Ашли да се прибере сама при тях... свободна.

Бледите лунни лъчи осветяваха всяко кътче от този призрачен и загадъчен остров. Нежната светлина се провираше измежду клоните на дърветата и осветяваше горските пътечки. Полунощ приближаваше и злите твари, които обитаваха това място излизаха от леговищата си. Змии и гущери, крастави жаби, и сенки от миналото се покрадваха в тъмнината. Този остров не беше съвсем необитаем, за какъвто го смятаха пиратите. В една от най-дълбоките и мрачни пещери, криеща се от светлината и от веселите птичи песни вещица бе намерила своя дом. Из непроходимия лабиринт от подземия щеше да се загуби и изгние всеки натрапник осмелил се да стъпи на нейният остров — както много често го наричаше. Мистичната Катерин тъй я назоваваха подчинените ѝ амазонки. Тя бе изключително силна, владееше до съвършенство вуду магиите и проклятията. Обожаваше влечугите, а и те нея. Всяка нощ злите твари се провираха из проходите в пещерите ѝ, за да я зърнат, дори само за миг. И тази вечер не беше изключение...

... Катерин се беше надвесила над огнището и не можеше да откъсне поглед от кипящата течност в котела. Изведнъж тя замръзна, сякаш се превърна в камък. Вещицата се усмихна, прокара бавно пръсти по повърхността ѝ. Точно тогава сивкавият слой стана кристално бял и ако се вгледаш по-внимателно в него ще забележиш бледи сенки, които ставаха все по-ясни. Скоро вече ясно се виждаха образите на избягалите авантюристи. Очите на Катерин проблеснаха в тъмното, за миг станаха ярко червени, но после върнаха първоначалният си цвят — пъстри. Кожата ѝ не беше виждала слънчева светлина и затуй бе бледа като призрак. Като тази представа се подсилваше още повече от падащите на вълни, покрай лицето ѝ, дълги черни коси.

— Скоро... Съвсем скоро ще попаднат в капана ми и ще си взема това, което ми принадлежи — злобно и надменно изсъска вещицата и гласът и проехтя из затвореното пространство.

Мъркането на черната ѝ котка отвлече вниманието ѝ от котела и тя се наведе да я вземе на ръце.

— Миринда... тъкмо се чудех къде си?

Котето измяука и потърка козина в дланта на господарката си.

— Така ли? Интересно... интересно...

И друго интересно нещо ставаше през тази нощ, макар и от различно естество. Ашли отново бе в каютата на капитана, въпреки опита и за бягство, който за малко да завърши като последното нещо, направено от момичето. Тя гледаше към Джон, запалил за пореден път. Отначало русокоската се опита да не обръща внимание на дима, който се виеше от цигарата, ала в последствие започна да я дразни. Просто ненавиждаше пушенето! Малко по-малко благодарността и към Рейн се изпари и Уайлд вече не издържа. Гадеше и се от острия мириз на пушека, блъскащ се на талази в лицето и. Тя изсумтя и после каза:

— Би ли загасил цигарата?

Както сама бе предвидила-Джон я изгледа странно, но не направи казаното от нея. Вместо това отвърна с неприкритата изненада:

— И защо да го правя?

— Защото ме дразни-простоватично обясни Ашли и се задави от пушека. Започна да кашля, а очите и се насълзиха.

— Дразни те? — повтори пиратът, направил се, че не забелязва реакцията на момичето. — Първо мразиш ром, а сега и цигарите. Какво въобще обичаш?!

— Това въобще не те... засяга-едвам отвърна Уайлд, все още кашляйки. — Загаси проклетата цигара, че вече не мога да дишам!

Рейн хвърли фаса на земята и нервно го смачка с крак. Русокоската бе готова да се обзаложи, че го беше направил от яд, а не защото тя го бе помолила.

— Няма да се разберем така с тебе, госпожичке-стисна зъби той. В интерес на истината го беше яд повече на себе си, отколкото на който и да било друг, защото все още не можеше да си обясни едно нещо. Джон просто не проумяваше как още не бе направил нещо на момичето срещу нея... При нормални обстоятелства сигурно вече главата на Ашли щеше да е доста далеч от тялото и, но защо сега тези

обстоятелства не бяха такива? Нещо прекъсна мислите му. Или по-скоро някой. Той извърна очи към току-що отворилата се дървена врата на каютата. На прага, на която, стоеше мъж, по-възрастен от него, на чието рамо бе застанал папагал с пъстро оперение.

— Кажи, Хук-обърна се Джон към новодошлия.

— Баща ти те вика, Джон. — отвърна другият-И не изглежда много щастлив. Все говори за Камата на рода Рейн.

— Нали го заключих? Как си говорил с него?

— Едноръкия... — отвърна само Хук и затвори вратата, с думите-Съветвам те да отидеш колкото можеш по-бързо...

Пиратът остави Рейн сам с Ашли. Тъй като отново настъпи тишина, нарушавана единствено от монотонното отброяване на минутите от стенния часовник, Ашли реши да попита:

— Все пак няма ли да отидеш? Нали те викат...

— Този път това тебе въобще не те засяга-отвърна и остро пиратът-Но като по чудо си права.

Той стана от мястото си и отвори вратата, която за пореден път изкърца. После се обърна към Уайлд с думите:

— Явно някой те е пуснал миналия път да избягаш и няма да се учудя, ако това е доста глупавият ми брат. Но за щастие този път няма да успее, защото ще заключи каютата с ключ, който притежавам само аз.

Джон се ухили широко и след което изчезна от погледа на русокоската. След малко се чу прещракване на ключалка. Ашли изчака стъпките му да стихнат и се изправи. Понеже не беше завързана се чувстваше особено свободна. Тя се огледа наоколо и забеляза съд, пълен с прозрачна течност. Момичето направо копнееше да си измие лицето от „нещото“, с което услужливо я бе намазал Джон. Тя се надвеси над съда и чак след като се увери, че това не е един от поредните пиратски „лекове“ потопаи ръце в него. Оказа се хладка вода. Ашли изми обилно лицето си и сякаш и стана по-леко. После се насочи право към вратата. Увери се, че е здраво заключена, ала това въобще не я разтрои. На един от ученическите лагери в средното училище, Уайлд се бе научила да отваря врати с нож и сега точно бе моментът да използва тези нейни умения. Тя пъкна камата в ключалката и след около половин минута се чу познато прищракване на отключена врата. Отвори я внимателно и се огледа. Коридорът бе

празен. Тъй като не знаеше добре пътя(миналият път го бе налучкала по случайност)реши да върви напред. Беше тихо, прекалено тихо. Това допълнително я изнервяше и момичето не помнеше кога е била побдителна. Чувахе единствено глухите си стъпки, ала изведнъж някъде пред нея се разнесоха гласове. Ашли спря и се послуша. Идваха от каютата вдясно. Внимателно се приближи към нея, водена от любопитството си, и затаи дори дъх, за да чува по-добре.

— Викал си ме, татко-беше гласът на Джон, ала този път тонът му бе наистина... странен. Смесица между прикрит яд и нескрито уважение.

— Точно така. — отвърна друг, вероятно Рейн Старши, досети се момичето. Гласът на тази персона бе студен-Как си позволяваш да ме заключваш? Ти, моят син? Добре, че беше Едноръкия...

— Знаеш много добре защо го направих... татко-Ашли имаше чувството, че Джон едвам се удържа да не изпусне нервите си.

— Проблемът е, че не знам, ... синко-долови се известна ирония в интонацията му, с която произнесе последната дума-Ако е заради това глупаво момиче...

— Не е заради момичето. Ти ми посегна!

— Знаеш, че не посегнах на теб, а целта ми беше да се отърва от излишния товар-Уайлд се ядоса. Как можеше този противен тип да говори за нея, сякаш тя не бе човек, ами някакъв заменим предмет-И щом не е заради момичето, тогава се отърви от нея! — гласът на стареца проехтя властно из стаята.

— Няма.

— Няма? — повтори Рейн Старши.

— Да, няма.

— И защо?

— Защото... — Джон изглежда подбираше внимателно думите си-Защото не желая.

— Джон, наистина не мога да те позная. Позабавлявай се с нея и след това я убий, както обикновено правиш.

— Този път съм решил да не направя така, защото... — Джон помълча известно време, но после решително заяви-Защото, мисля че не съм безразличен към нея.

Последва смехът на Рейн Старши. Студен, гаден, противен смях.

— Значи отново си влюбен, така ли? След като онази... Мери...

— Мари-поправи го другият през зъби-и не мисля, че трябва да я обсъждаме.

— Ти не мислиш, обаче аз да. Ти никога не мислиш. Мери... Ох, прощавай... Мари-сарказмът ясно се долавяше-Мари те изигра, подигра се с теб и си помислих, че след това си си научил урока, но... явно съм те надценил, имайки в предвид, че дори си захвърлил Камата на рода Рейн, само, за да защитиш блондинката от онази пантера-Ашли инстинктивно напипа камата в джоба си и усети как вече бе неспособна да мрази Джон. Той беше спасил Живота и! Онзи ден, при скалите и боровинковия храст...

— Не искам да слушам повече-тихо отвърна Рейн Младши, а гласът му трепереше. Той излезе от каютата и попадна на Уайлд.

Момичето му се усмихна. Не знаеше какво друго просто да направи. След което извади от джоба на якето камата с привързания към нея червен плат и му я подаде с думите:

— Това ли търсеше?

...

Джон тъкмо понечи да каже нещо, когато вратата на каютата се отвори и се показа Малчо.

— Капитане! Намерихме двете момичета и онези... — започна той, ала Рейн го прекъсна.

— Оставете ги!

— Но капитане... Рейн Старши нареди да ги доведем! В момента ги водят насам! — Малчо го погледна с доста изумен поглед. Не очакваше той да противоречи на Страшия, ала именно това стана. Джон се изправи в целия си ръст и се взря в очите на 'подчинения'. Тук 'капитан' казвате на Джон Рейн Младши! Не на Джон Рейн Старши! За това... — тук капитана се замисли и каза — доведи ми ги тук!

Малчо постоя още няколко минути неподвижен, после се поклони и затропа по коридора.

— Какво ще стане с приятелите ми? — попита Ашли с равен и спокоен тон.

— Не знам. Но не искам никой да пострада от цялата тази история. — Джон седна на един дървен стол и се загледа в Ашли. Почеса се по челото и каза: — Сигурно найстина си много щастлива с

такива приятели. Силвър ми каза, че през цялото време са се притеснявали за теб.

Ашли сякаш онемя. Нямахше какво да каже. Приятелите ѝ найстина ѝ бяха нещо като второ семейство особено в този момент. Сега тя копнееше за момента когато ще ги види живи и здрави. Това избута всякакви други мисли и тя започна да се оглежда неврно и да се заслушва във всеки звук. След двацетина миунти гробно мълчание дървената врата отново се разтвори и от там се появи Малчо, който водеше със себе си Вктор, Рейчъл и Ксев, която се бе вкопчила в Мартин. Явно прекалено спокойния ѝ живот и 'виртуалния свят' в който тя живееше не я бе подготвил за подобен сблъсък и сега тя бе най-уплашена.

— Излез! — каза Джон на Малчо и той моментално напусна стаята. — Добре ли сте?

— Нима толкова те интересува? — веднага се заяде Рейчъл. Джон отпрати към нея погледмкойто не издаваше нищо.

— В момента аз съм единствения човек, който може да ви помогне... така че моля без излишни грубости. — капитана огледа всички един по един. Когато погледа му засече Ксев той стана. Отиде до момичето, което все така вкопчено в Мартин не позволи на капитана да я докосне.

— Виж... не искам да те нараня. — каза ѝ тихо Джон, като направи знак на Мартин да се отдръпне. В началото той не пожела, ала после го стори, когато разбра, че той найстина няма да ѝ направи нищо лошо. Джон отдръпна мократа коса на Ксев и се взря в уплашения ѝ поглед. После се отдръпна. Направи знак на Виктор и Мартин да се приближат и отиде до един стар сандък в ъгъла на стаята. От там измъкна меки червеникави дълги наметала и ги даде на момчетата, който отидоха при Рейчъл и Ксев и ги наметнаха. Сийбърг, която трепереше от студ усети как топлината на наметалото я обгръща и потръпна при това усещане. Мартин постави ръце върху раменете ѝ за да я придържа, защото момичето бе доста бледо и едва се държеше на краката си. Рейн отново огледа всички еидн по един и се запъти към вратата, която водеше до коридора.

— Някой да извика Берта! Веднага!

Всички се спогледаха учудени ала капитана не каза нищо до пристигането на слугинята.

— Това е Берта. Тя ще ви настани в отделни каюти, ще ви осигури сухи дрехи и храна. Предлагам първо да настаните бледото зеленооко момиче... не изглежда никак добре. — Джон посочи Ксев и после се обърна към Мартин. — Виждам, че поне на теб има доверие така че отиди с нея. Берта заведи госпожица... — той се обърна към Ксев в очакване на името ѝ.

— Ксев. Ксев Сийбърг. — пророни тъмнокоската и потрепна.

— ... да! После след като приключиш се върни! Искам още три спални каюти за останалите. Постарай се да се чувстват добре. — с тези думи капитана се оттегли от стаята, а Берта поведе Мартин и Ксев към къютата.

— Ето... — посочи с ръка Берта малка и уютна стайчка с камина удобно легло, голям прозорец и доста приятно обзавеждане. В ъгъла имаше дрешник от където беззъбата извади красива кърваво червена рокля с дантели и тем подобни. Беше найстина красива марак и доста старомодна.

— Ами докато приготвя и за другите предлагам вие да останете тук, после ще ви извикам... — обърна се тя към Мартин, след което напусна стаята. Ксев се огледа все още уплашена.

— По-добре се преоблечи, защото ще настинеш цялата си мокра. — подсети я Мартин. Ксев погледна роклята, която лежеше на леглото и се сети, че с нея ще ѝ е много по добре. За да се преоблече Мартин трябваше да излезе, ала тя не искаше да остане сама. Той сякаш ѝ даваше морална подкрепа и за това докато момичето се преобличаше Мартин стоеше с гръб.

— Готово. — каза Ксев, когато оглече роклята и среса косата си с дървения глебен. Мартин се обърна и сякаш онемя. — Какво?

— Нищо... просто сякаш съм попаднал в приказка. Не знаех, че старомодните рокли толкова ти отиват. Найстина си красива.

При тези думи бледото лице на Ксев пламна и тя леко поруменя.

— Вечерята... и стайте! — нахълта Берта и на Мартин му се наложи да напусна, а на Ксев да хапне от вкусната вечеря.

ПРЕЗ ТОВА ВРЕМЕ В КАЮТАТА НА ДЖОН...

Беззъбата Берта току-що беше донесла вечерята и отново изгледа Ашли на кръв, за което Джон я смърри и след като затръшна вратата изруга по неин адрес... след това се приближи към Ашли и я погледна... хвана я нежно за ръкат и усети че въпреки всичко момичето отново леко се стресна...

— Не се плаши-успокой я той с тих глас... — в безопасност си...

Те се приближиха до масата и двамата седнаха...

— Благодаря ти... — каза Ашли...

— А за Берта не себезпокой... просто тя си е такава... глупава...

— Не не затова... — прекъсна го тя... — имам предвид за това че се погрижи за нас...

Джон се покашля...

— То по принцип не е прието да се правят такива работи ама... — прекъсна той... Ашли очкваше той да продължи мисълта си но капитанът каза:

— Опита ли супата от телешка опашка... страхотна е...

Ашли въздъхнасмилано и погледна в чинията си... макар че ухаеше приятно и изглеждаше вкусна разбрала от какво е добави усмихната:

— Мисля че ще пропусна...

— Твоя воля-сви рамене Джон-значи нямаш нищо против — и той приближи до себе си чинията й...

Ашли огледа отрупаната с ястия маса... тя взе един бут и поглеждайки към Джон който се хранеше както обикновено тя забрави добрите маниери и се нахвърли върху месото насървено... при тази гледка капитанът се засмя...

— Между другото утре отплаваме...

— Къде... — попита изненадана Ашли...

— Като за начало до града на другото краибрежие и след това може би ще се отправим към Мастирна... острова на царството на

Зен... оттам трябва да вземем короната на краля им, която е окичена с единственото по рода си растение-замалия... защото само тя ще може да излекува баща ми...

— И всичко това, за да спасиш баща си който се опта да те обие...

— Да... все пак аз съм негов син... би трябвало да го направя... надявах се вие да дойдете с мен... явно и вие сте дошли тук по същия начин по, който и всички от нас... през Вратата...

— Каква врата...

— Вратата за този свят... преди доста време пра-пра-пра-пра-пра дядото на баща ми е бил погълнат от нея и сега сме заседнали тук... заседнали не е точната дума защото този свят е много широк... освен нас тук има и много други хора... хиляди... е да не на този остров... на този остров сме само потомците на екипажа на пра-пра-пра-пра-пра-пра-пра дядо ми... и отвлечените от нас жени... за да продължаваме поколението... — отговори той на погледа й... — но има и много странни същества... много често се сблъскваме с тях... и с риск да ти прозвуча надут... всичките пъти сме се справяли с тях без да даваме жертви...

Ашли се усмихна... и си каза наум:

„Значи така сме се озовали тук...“

— А може ли да се намери тази врата... — попита тя...

— Не знаем... единството което ни е известно е че може би се намира на края на света... т.е. на ръба на света...

— Този свят не е ли кръгъл...

— Не не е като земята... този е плосък... и на края е... пак повтарям може би... тази врата...

— Значи все пак има някаква надежда... — предположи Ашли...

— Да има... — усмихна се Джон... — и точно тя ни кара да кръстосваме моретата и да я търсим... но вече няколко поколения не сме я намерили... и въпреки всичко пак продължаваме... — Джон замълча... и се замисли...

„Ето още една причина да намеря проклетата врата... за да спася теб и твоите приятели...“ и той я погледна...

Тя срещна погледа му, но в последствие отклони своя. Не можеше да си обясни защо, но начинът по който я гледаше пиратът я смущаваше. Обаче въпросното „смуцаване“ нямаше нищо общо с

онова, което изпита при първата и среща с него-омразно, това определено беше от доста различно естество. Без да се усети, чинията пред Ашли преди малко отрупана с какви ли не апетитни гозби, малко по малко се изпразни(без MPS), а самото момиче се чувстваше напълно сито. Русокоската стана от дървената маса с думите:

— Ами, аз... ще си вървя в каютата-Джон я погледна изненадано. Изглежда въобще не бе очаквал такъв завършек на вечерта. Той също се изправи, като без да иска бутна купата с тропическите плодове, която шумно издрънча на пода. Капитанът тихо изруга и сетне отново насочи вниманието си към момичето пред него. Прокашля се и след, което уж небрежно подхвърли:

— Ако искаш... остани още малко-Рейн премижа с очи за миг, сякаш преценявайки дали се е изразил правилно. Ашли вдигна високо веждите си от изненада.

— Не зависи от мен дали мога да остана тук. Все пак не аз съм капитанът на този кораб, нали така? — тонът и прозвуча по-грубо, отколкото искаше и леко смутено тя допълни-Имах в предвид... дали ти искаш?

И други хора си задаваха въпроси тази вечер, макар и различни и по-скоро неочакващи какъвто и да било отговор. Рейчъл нервно сновеше из своята каюта, а стъпките и глухо оттекваха в помещението. В главата и се блъскаха какви ли не мисли, коя от коя по-неразбираеми за нея самата. Чернокоската спря за миг и се свъси. Как така изведнъж наглият капитан на кораба бе проявил такава... човечност? И защо Ашли беше още жива? Е, поне за последното нямаше нищо против. Сетне още един въпрос се формулира в съзнанието и, но не бе единственият... От какъв зор им бяха дали хубава вечеря и топло легло? Защо? Какво целяха с това? Блейкли поклати глава. Всъщност не я интересуваше и каквото и да ставаше-трябваше да се измъкне възможно по-бързо от този кораб. Погледна към вратата и изведнъж се сети, че никой не я беше заключил. Преплижи се внимателно към нея, вървейки възможно по-тихо-да не би да бяха поставили някой да я пази. Но като се ослуша, останови че навън не се чуваше и звук. Това я обнадежди и тя тъкмо щеше да протегне ръка и да докосне дръжката, когато до ухото и достигнаха нечий тежки стъпки, които с всеки изминал момент ставаха по-ясни. Човекът, който и да беше той, явно

идваше именно към нейната каюта. Без да се суети повече момичето седна на един от дървените столове до нея и си придаде вид, че гледа през прозореца. След малко установи, че е била напълно права — някой действително идваше да я „навести“ -вратата се отвори и пред прага и стоеше Малчо. Рейчъл го позна-това беше онзи пират, който тя „услужливо“ беше нокаутирала с една ваза по главата. Изглежда ударът и бе успял да нанесе щети на грамадата пред нея, която сега се хилеше нагло, защото точно на мястото, където го беше запардосала сега имаше превръзка.

— Какво правиш тук? — нагло попита Блейкли, без да се замисля.

Малчо присви злобно очи, ала наглата усмивка по лицето му не се изтриваше.

— Корабът е за пиратите-избоботи след малко той и сетне допълни-Коего ме навява на мисълта, че ти и твоите приятелчета нямате място тук. Така че... и без това капитанът Джон каза да правиме каквото искаме с вас.

Като смътен спомен, в съзнанието на чернокоската изплува картината, когато за първи път бяха стъпили „на борда“. Тя ясно си припомни безразличието по лицето на капитана, давайки на подчинените си пълни права над пленените... с изключение на Ашли. Зениците на Рейчъл се разшириха от ужас. Какво щеше да прави сега? Съдейки по жестоката гримаса, изписана по лицето на Малчо, пиратът можеше да и стори какво ли не, а този път я нямаше вазата до нея...

Точно в този момент влезе Силвър...

— Какво по дя... — вцепени се той... след част от секундата той се осъзна, окопоти се и извади сабята си като я опря в гърлото на Малчо... глупавия пират го изгледа изненадано, след което се пресегна да извади ножа от колана си, но Силвър беше по бърз от него леко повдигна сабята си и леко я плъзна... върху бузата на Малчо се появи широка рана от която покапа кръв... пиратът инстинктивно притисна ръка към лицето си... Силвър отново постави сабята си на гърлото му и каза:

— Само ме накарай и вратите на ада ще се отворят за тебе...

— Капитанът каза-започна Малчо-да правим с тях...

— Капитанът каза така-прекъсна го Силвър-преди да промени решението си... защо според теб ги е настанил в такива каюти...

Малчо въздъхна недоволно, но въпреки това изглеждаше че вече беше приел мисълта и се примири... след това пиратът се обърна и излезе от каютата... Силвър и Рейчъл останаха сами...

В ТОВА ВРЕМЕ В КАЮТАТА НА ДЖОН

Ашли гледаше Джон, който от своя страна я наблюдаваше също... двамата се чувстваха ужасно неловко...

„По дяволите тази тишина... “-помисли си той... ичудващото беше че точно в този момент Ашли си мислеше същото:

„С нож да я режеш тази тишина“...

— Кхъ кхъ-Джон се покашля глупаво... — всъщност... — започна той...

— Да-каза Ашли и се смъмри мислено.

— Ами... аз... такова... — продължи да заеква капитанът... от много време не му се бе налагало да се държи така с жена... той пое дълбоко въздух и каза на един дъх-всъщност искам да останеш... той я приближи и я целуна... след това се обърна очаквайки шамар от страна на момичето... той затвори и присви очи очакващ удара...

Виктор бе изял набързо храната. Той си говореше наглас и размишляваше:

— Странно, че ми оставиха всичките оръжия. Даже едно не прибраха. И ни насаниха в каюти. Ще отида да поразгледам какво става. — след което Виктор си прибра всичките оръжия на мястото им, излезе от стаята си и пред себе си видя пиратът който наричаха Малчо.

— Махай ми се от пътя измет. На какво се правиш, пират и? — каза той и се усмихна показващ всичките си развалените и опадали зъби.

— Не ме ядосвай. Не съм силен като тебе, но съм по — добър със сабята. — каза Виктор и направи достатъчно свиреп поглед с който успя да обеди пиратът. Виктор запристъпи към стаята на Ксев където бе тя и Мартин. Странни мисли се промъкнаха в главата му, но той ги прогони и почука на вратата.

— Кой е? — чу се слабият изплашен глас на Ксев.

— Аз съм Виктор. Мартин излез за малко. — след което се появи Мартин с бодро изражение на лицето.

— Може ли да ми дадеш пистолета. Мисля да поразгледам този кораб. — след което Мартин влезе в стаята и излезе подаващ на Виктор старинният пистолет и мунициите за него. Виктор сложи пистолета на колана си а мунициите в торбичката отзад при ножовете за хвърляне.

— Господ да ми е на помощ ако трябва да се бия с някой от тези пирати. — помисли си Виктор след което уверено и тохи запристъпва по тесните коридори на корабът.

„Сигурно са ги направили за да не могат да се измъкват враговете им от битка. Е поне ще има какво да разказвам на другите.“ — на лицето мъ се появи бледа усмивка. Изведнъж зад себе си той чу стъпки. Той бързо приготви в дясната си ръка пистолета а в лявата сабята, обърна се и се озова в лице с...

— Ммм... благодаря ти — неловко каза Рейчъл, все още бе в шок от появата на Малчо и навременната намеса на Силвър.

— Няма защо... ти добре ли си? — попита мъжът, а момичето ясно разчете загриженоста в погледа му.

— Да... появи се съвсем на време... този път нямах ваза на близо... — подметна Рейчъл и се подсмихна бегло.

Силвър се засмя.

— Впрочем защо в един момент капитана нарежда да ни правят на мезе един вид а после ни дава каюти и храна и въобще-попита Блейкли. Обикновено не би се доверила на някой си, още по-малко на един от пиратите, но Силвър излъчваше някакво приятелско отношение. Определено Рейчъл не го възприемаше като част от цялата тази пасмина морски псета.

— Честно да ти кажа и аз неznam... брат ми обикновено минава за човек с остановени принципи, ако въобще това негово държание се усланя на някакви принципи, но нещо го е прихванало-отвърна Силвър, и замислено се приближи до едно малко кръгло прозорче. Рейчъл се замисли за момент но го последва.

— Значи по начало ако не се е случило въпросното „нещо“ което го е накарало да си промени държанието ние... — Рейчъл говореше така както правеше обикновено когато започваше да проумява нещо ужасяващо или объркващо, в случая и двете...

— Щяхте да сте мъртви... е онези момчета ако не се бяха измъкнали смаи със сигурност щяха да са-допълни Силвър.

— Ами ние с Ксев?

— Забелязах, че поне ти нямаше намерение да се оставиш лесно което значи, че щеше да аис мъртва, същото щеше да последва и Ксев.

— Но ти ни пусна-Рейчъл се вгледа в болезнената гримаса изписала се по лицето на пирата.

— Да... така е... мразя кръвопролитията... ако е някой който си го заслужава... да... но невинни хора-обясни Силвър.

— Двамата с капитана... Джош или както му беше името...

— Джон-поправи я с усмивка Силвър.

— Да... Джон... вие сте толкова различни... за братя...

— Ние не сме истински братя... аз съм кръвен брат на Джон, но нищо повече...

— Ето защо ти не си дивак като него-Рейчъл се усмихна, а дяволити пламъчета заиграха в очите и.

— Виж той не е дивак... просто е малко нецивилизован, но това е защото е израстнал на кораба а не в аристократично семейство.

— А ти си израстнал в такова така ли? — Рейчъл скръсти ръце.

— Ами може да се каже-Силвър отново се загледа през прозорчето. В погледа му се разчиташе мъка опо отминали спомени, изглежда отдаван не се бе замислял за произхода си.

— Явно тази тема е неприятна-измърмори Рейчъл-Извинявай.

— Не... няма нищо-отвърна Силвър и тръсна глава сякаш за да прогони мрачните мисли.

„Силвен... а всъщност чувствителен“-помисли си рейчъл, точно когато погледите на двамата се срещнаха. Момичето се чувства странно, сякаш нещо я караше да се приближи до този пират. Някаква сила, която не бе срещала преди. Устните им горяха, жаждат бе непоносима. Силвър постави ръцете си на кръста на Рейчъл, лицата им се приближаваха. За миг момичето отмести поглед... нещо огромно се бе появило точно до нея... последва писък.

Беше паяк. По-скоро паячище. Пъплеше по отрещната страна с дълги космати крака, а тялото му бе ужасно издуто и грамадно. Очите на Рейчъл се разшириха от ужас. Принципно момичето не се плашеше от такива гадинки, но това мутирало създание си заслужаваше. Тя видимо потръпна като си представи, че има някакъв шанс да прекара нощта с него. Силвър отначало не може да разбере какво бе предизвикало писъка на чернокоската. Обаче и други го бяха чули...

Мартин и Ксев никак не си бяха губили времето в каютата — двамата бяха обмислили план(макар да имаше някои доста важни пропуски в него)за бягство от този кораб. Те сега бяха застанали пред „стаята“ на Рейчъл и ясно чуха как приятелката им бе извикала. Понеже вратата беше леко открената Мартин успя само да види силуета на Рейн. Дватама с Ксев се спуснаха „войнствено“ към Силвър, и Сийбърг го удари с дръжката на сабята, която държеше. Мъжът падна с едно глухо „Туп!“ на дървения под. Рейчъл бе толкова учудена, че не реагира никак-просто стоеше като втрещена, заглеждана в своите приятели.

— Какво направихте? — попита тя, като успя малко да се освести.

— Спасихме те, как какво?! — отвърна и Ксев, като леко се засегна, че Блейкли дори не им бе благодарила.

— Единственото нещо, от което в момента имах нужда да ме „спасявате“ беше ето онова-и чернокоската посочи с пръст към паяка, обаче другите двама не и обърнаха никакво внимание. Те я замъкнаха към вратата като пропуснаха покрай ушите си и следващите и реплики, въртящи се най-вече около това дали Силвър беше добре след удара. Когато отново се намериха в тихия коридор приятелите се запътиха право към каютата на капитана...

А там сега персоните бяха... заети. Ашли въобще не успя да загрее защо Джон бе присвил така страдалчески очи.

— Какво правиш? — попита го тя и усети как започва да и става много смешно.

— Ами... — отвърна капитанът-Всеки път получавах шамар от теб, когато се опитвах да те целуна и вече ми стана навик да очаквам такова нещо-усмихна се и момичето за пореден път се увери, че имаше наистина чаровна усмивка.

Ашли се засмя, но не пресилено, както обикновено правеше в присъствието на Рейн. После се приближи още повече до Джон и като постави ръце на рамената му прошепна тихичко на ухото му:

— Е, този път за разнообразие реших да направя нещо различно... — целунаха се отново. Беше наистина главозамайваща целувка и сякаш нищо не можеше да развали момента... Е, почти нищо. За втори път тази вечер се чу едно глухо „Туп!“. Джон се свлече в безсъзнание на пода, а Ашли се чудеше какво толкова бе направила,

когато... всичко и се изясни като бял ден. Точно зад капитана бяха застанали приятелите и и Ксев държеше в ръцете си сабята, с която вероятно бе ударила здравата Рейн зад врата.

— Какво направихте? — попита учудена русокоската, а Сийбърг се смръщи и след това отвърна:

— Странно... За втори път вече ми го казват! — и погледна към Рейчъл.

— Какво... — все още недоумяваше Уайлд, ала Мартин я прекъсна притеснено:

— Момичета, мисля че нямаме време сега да си говорите, защото трябва да побързаме и да се махнем от тук.

— Но аз не искам! — заинати се Ашли и тъкмо щеше да се наведе да види Джон, когато без предупреждение приятелят и я метна на гръб и четиримата излязоха от каютата, сблъсквайки се с Виктор. Без да се суетят намериха изход и се отправиха към близката тропическа гора. Ашли хвърли нещастен поглед към кораба, който се отдалечаваше все повече и повече от нея(или по-скоро тя от него, все още на гърба на Мартин), надявайки се да види отново Джон и той да не е много бесен, заради случилото се...

Джон бавно отвори очи... над него стоеше Силвър, който изглеждаше разтревожен... Джон докосна врата си и усети ужасна болка...

— По дяволите... какво стана... — обърна се той към приятеля си...

— Еми не знам точно обаче нещата са много... — след това се замисли... —ужасно много лосхи...

Джон се огледа... той усети как стомахът му се свива... в стаята я нямасхе...

— Къде е Ашли... — попита разтревожен той...

— Точно за това искам да поговорим... — Силвър масажираше с ръка своята цицина получена оот стеченията на обстоятелствата през тази вечер... — отново избягаха...

— Мамка му-ядоса се Джон... — какво им направих този път...

— Според мен не ти си причината... — прекъсна го Силвър... — по-скоро според мен те си мислеха че това е само затишие пред буря... предопалагали са че това е най-вероятно капан...

— И къде забога ще отидат...

— А най-лошото Рейн е... — продължи брат му...

„Явно страховете ми се сбъднаха“-помисли си Джон досещайки се за следващите думи...

— Най лошото е че екипажът тръгна след тях...

Джон който вече се беше изправил и стоеше до бюрото си затвори очи, ругаейки... той блъсна по масата... извади отново ценния си тютюн сви си цигара и запали... когато беше изнервен това беше най-доброто решение...

— Според теб какво трябва да направим... — посъветва се той със Силвър...

— Не знам братко... — мъжът погледна надолу... и двамата се чувстваха безпомощни...

Джон взе сабята си и каза:

— Тръгваме след тях... ако трябва ще избия целия си екипаж за да ги спася... — и излъга-те може би се единствения ни шанс за измъкване... — не знаеше защо го прави... може не искаше да показва чувствата на брат си... той нахлупи шапката си и двамата с Силвър излязоха от каютата тичайки... изведнъж те чуха глас на палубата...

— Успяха да се измъкнат... — след това някой се изплю... Двамата братя въздъхна облекчено... очевидно пиратите се бяха отказали от търсенето и се бяха завърнали... те се показаха на палубата и видяха екипажът, който тъкмо се беше прибрал...

— Намерихте ли ги... — попита ги Джон...

— Не капитане... — отговори му Хук... след тези думи Силвър и Джон се облекчиха съвсем... явно все пак бяха успели да се скрият...

— Но капитане... — продължи Едноръкия... — утре ще продължим търсенето...

Джон го погледна свирепо и изкрещя:

— Няма да продължавате нищо... от утре ще започнем да стягаме кораба за пътуването... съмнявам се да остане време за това...

— Но капитане...

— Именно... — прекъсна го грубо Джон... — аз съм капитана така че ще ме слушате какво ви казвам... разбрахте ли ме... — след това се приближи към Едноръкия и допря върха на сябта си на гърлото му... — разбрахме ли си...

Едноръкият кимна... Рейн посочи всички с сабята си и те му отговориха...

— Да капитане...

Джон се обърна и се запъти към каютата си следван от брат си...

Докато пиратите се терзаеха, за дето не за успели да хванат пленниците, самите те се спотайваха някъде в тъмната гора на малкия остров. Ашли и Рейчъл в началото бяха бесни на Ксев и Мартин, но в края на крайщата разбраха, че те са го направили за тяхно добро и вината им до някъде се смекчи. Ако до сега са нямали късмет, то поне сега ако не друго на вън не бе толкова студено колкото беше миналата нощ(преди да се срещнат с пиратите). Е ако това все пак можеше да му се нарече късмет. Мартин и Ксев вървяха най-отпред и не говореха. Виктор, заедно с Рейчъл и Ашли вървяха зад тях като от време на време се чуваше някое Ох или Ау, защото в тъмното все се случваше някои да стъпи накриво или да се ободде на някои трън, или да се одраска с мида.

Всички вървяха тихо и мълчаливо като следваха плътно Мартин и Ксев и се надяваха те да знаят къде отиват. Всъщност вече нямаше значение. Ашли понечи да поспори и подхвана Ксев:

— Не мислиш ли, че беше малко глупаво да напускаме кораба! Така или иначе на този забравен от Бога остров ще си умрем, там поне щяхме да оживеем, пък и капитана...

Ала Ксев не я изчака да довърши. Всъщност никой не знаеше какво се бе случило с нея, дали някой я бе наранил дори и Мартин, който през повечето време беше до нея. Едно бе ясно на кораба се е случило нещо, което караше момичето да бяга...

— Чуй ме добре Ашли, щом искаш да си се върнеш на кораба и да си легнеш пак в каютата на капитана, заповядай — тя й посочи с ръка обратния път, сякаш й отваряше врата на ресторант. — С теб може да са се държали мило и любезно, но с мен не! Нямам намерение да се връщам на онзи кораб и... и отново да изживея ужаса, само защото ти харесва да се целуваш с онзи ужасен пират!

При тези думи Ксев ядосано й обърна гръб и затича напред. Ашли я погледна смаяно, а Рейчъл се опули. Виктор само хвана ръката на Ашли, която реши да отиде при приятелката си за да я спре.

— Остави я. — посъветва я той тихо.

Мартин само хвърли бърз поглед на рейчъл и най-вече на Ашли, след което веднага се затича сред Ксев.

— Ксев почакай!

Сийбърг бе прекалено на пред и за това на Мартин му се наложи доста дълго да тича докато я стигне. Момчето се ориентираше само по стъпките ѝ.

Едва когато се измъкна от многото трънаци Мартин я видя. Ксев стоеше на брега близо до вълните и бе паднала на колене. Сълзите ѝ вече не можеха да се сдържат и самотния бряг се огласи от неутешимия ѝ плач. Мартин се приближи с тихи стъпки и седна на пясъка до нея. Опита се да види лицето ѝ, ала не успя и за това промуши ръката си около ългата ѝ коса и я отмести.

— Ксев?

Никакъв отговор, само плач.

— Какво се е случило?

Отново никакъв отговор. Постоя така още няколко секунди и започна да дърпа роклята си. Мартин я погледна учудено. Момичето скъса ръкава и деколтето си и тогава Мартин разбра. По тялото ѝ имаше множество рани, сякаш бяха правени от остър нож. Все още бяха червеникави и явно я бояха, защото когато мартин ги докосна момичето леко потръпна.

— Кой ти стори това?

Отново никакъв отговор. Явно не искаше да говори за това и вместо повече са я разпита той я прегърна силно и я целуна по челото.

— Спокойно. Сега си в безопасност, повече никой няма да те докосне. Никой! — омразата му към пиратите се удвои и се смеси с голямо количество гняв. Той силно стисна зъби сякаш едва се сдържаше да не убие някои от тях.

За късмет на пиратите нито един не се мерна пред погледа на бясното момче. След като Ксев се поуспокои, двамата с Мартин се отправиха към ямстото където ябах оставили приятелите си. Останалите трима стояха небодвижно, сякаш бяха вкаменени, изглежда никой не желаше да покаже притеснението си. Не бяха инали и 10 минути, когато Ксев и прегърналият я през раменете Мартин се появиха. Очите на момичето бяха зачервени от плач, но въпреки всичко изглеждаше доста по добре.

— Ето ви и вас-сопна се Ашли, но си личеше, че се бе поуспокоила, за имзиналите минути тя бе прихванала навика ан Рейчъл д апотропва с крак в ритъмът на някаква мелодия... сигурен признак, че бе изнервена.

— Хайде да намерим място където да пренущуваме-поде Рейчъл и следвайки Мартин се отправиха към близкият залив, достатъчно далеч от пиратите.

Когато стигнаха там, момичетата се захванаха да събират сухи клонки за огъня, а момчетата да строят подслон от палмови листа.

— Същински робинзоновци-подметна през смях Виктор докато окичваше главата си с водорасли, и се опитваше д аразведри обстановката.

Изглежда опита му бе успешен макар и за кратко.

Ноца щеше да бъде студена, нищо по-добро не предвещаваха и червените облаци за денят.

— Какво ще кажете да се погреем? — попита Виктор и дяволита усмивка се разля по лицето му.

— Какво имаш предвид? — попита Мартин, който през последните няколко минути сякаш не бе там.

— Ами това-незнайно от къде Виктор извади две бутилки ром.

— Уау... това пък от к'де го взе? — попита Мартин и погледна шаштисано бутилките върху чиято повърхност отраженията на пламъците от огъня си играеха гонейки се.

— Ами от пиратите... нали излязох да се поразходя и случайно открих избата... реших да се почерпим и така... — обясни момчето.

— Аз... аз... не обичам ром-отсече Ашли... това и напомни са Джон и онзи първи път в каютата му, когато той я заля с ром.

— Аз пък нямам да откажа-отвърна Рейчъл и бегла усмивка се появи по лицето и. За никой не бе тайна, че силните питиета и бяха слабост.

Блейкли взе шишето от Виктор и изпи една доста голяма глътка.

— Страхотно-заяви момичето и подаде към Ксев, която оабче си оставаше все така унила.

— знаете ли какво-изведнъж се сети Мартин-Аз не съм приготвил десерта... Виктор изпече заека, редно е аз да усигоря десерта-той хукна към вътрешността на джунглата.

— Този луд пък на къде отиде? — учуди се Виктор и отпи жадно от рома.

Половин час по-късно Марти се върна с едно огромно палмово листо отрупано с нарязани плодове, изглежда бе използвал някой от пиратските ножове.

— Уау-бе ред на Виктор да се изуми-Страхотно... тук сигурно има от всички видове цитросови плодове-погледът на момчето блестеше, а една от бутилките ром вече се дъркаляше по пясъкът. Но не смао погледът на Виктор бе необичайно весел, за създадите се ситуации, изглежда Ашли по време на дилемата дали да замръзне или да пийне малко ром също бе попрекалила с питието и сега шумно обясняваше колко симпатичен всъщност бил Джон-пирата. Рейчъл се кикотше като луда. Личеше си, че единствената която не бе прекалила бе Ксев, която бе пийнала съвсем малко и то смао защото приятелите и я бяха накарали. Всички се нахвърлиха на плодовете. Вечерта бе необичайно приятна. Наоколо нямаше и следа от пиратите, щурците пееха, тийновете имаха достатъчно алкохол, а огънят игриво подскачаше в импровизираното огнище. За хора които рядко бяха излизали сред природата Бтимата се справяха доста добре. Изглежда тази катастрофа бе събудила дивото в тях.

Един по един приятелите започнаха да заспиват. Но неприятностите никога не закъсняват... алкохолът винаги е способен да замъгли съзнанието на човек и макар тук да ен можеше да навлече кой знае какви неприятности като катастрофи и пожари, то пак показваше и своята отровна страна.

На сутринта всички с изключение на рейчъл се събудиха рано. Главите ги боляха, кой заради шумотевеицата, кой от алкохола, но главоболие имаше. Ксев и Ашли бяха утишли до морето за да донесът малко вода с която да спретнат приятен номер на Рейчъл.

— Сега ако не се събуди няма какво друго да направим-кикотеше се Ашли. — Ще броя до три...

Двете момичета се спогледаха, точно когато щяха да лиснат пълното със солена вода палмово листо в/у приятелката си, Мартин ги спря.

— какви ги вършите... инфаркт ли искате да получи?

Двете момичета подскочиха стреснато изгървавайки листото на земята.

— А ти нас ли искаш да докаераш до инфаркт? — извика сърдито Ашли опряла ръка в/у сърцето си. — Уфф сега ще я събудя-тя застана на колене до спящата Рейчъл и започна да я буди. — рейч, Рейч... ставай послапалнке... хайде... Рейч-момичето погледна мнително към спящата. Момичето постави ръка ан челото на Блейкли и изпищя.

— Какво има? — до нея застана Ксев.

— Господи Рейчъл е вдигнала страшна температура-извика ужасено Ашли и започна да кърши ръце.

— Стига на дали е нещо сериозно-Ксев протегна ръка и докосна челото на приятелката си. — От какво ли може да е... вчера бе здрава?

— От това-за пореден път изписка Ашли и посочи остатъците от „платото“ с плодове.

— Какво? — неразбираше Ксев.

— Рейчъл е алергична към киви... ако е яла... бе достатъчно пияна, че да не забележи-ужаси се русокоската.

Виктор, който също бе излязал навън, но поради лични причини- "да си проветри лицето", примерно, се върна и скупчилите се приятели около Рейчъл успешно привлякоха вниманието му.

— Какво става тук? Какво и е на Рейчъл? — попита момчето, като се смръщи.

— Киви-пророни едвам Ашли и се обърна към него. Обаче явно Виктор и представа си нямаше за какво говори тя и по лицето му се изписа гримаса, сякаш той си мислеше, че Уайлд още не я е пуснало от вчера.

— Виждам, че е киви-отвърна Магкрегъри.

— Не, не разбираш-поклати глава русокоската и след това допълни-Киви и Рейчъл-после обаче някак думите и прозвучаха по-глупаво и несвързано, отколкото бе предполагала. Виктор хвърли поглед, зовящ за помощ към Ксев и Мартин, което бе явно доказателство, че момчето все още отказваше да възприеме думите и.

— Тъбъ... добре. Е, и?

— О, добре-въздъхна Уайлд, и без това нямаше време за губене-Рейчъл има треска, защото снощи е яла киви, а е алергична към него. — от притеснението, изписало се сякаш от невидима ръка по лицето на Виктор, разбра че най-сетне той бе разбрал.

— И... какво смятате да правите? — зададе въпроса, който се запитваха и останалите, обаче отговор така и не се появяваше.

— Не знаем-Ашли зарови ръце в косата си и усети как безсилието я обгръща в невидимите си ръце. Тя нямаше как да се пребори с него, но думите на Майкъл я изтръгнаха убедително.

— Аз... мисля, че знам какво трябва да направим... — момчето започна да „пука“ пръстите си. Правеше така само, когато бе наистина притеснен. Останалите се вгледаха очакващо в него. — Трябва да и дадем... пенецилин.

Ашли усети как нещо невидимо, но тежко се стоварва върху и. От къде можеха да намерят пенецилин, като едвам набавяха храната си в този отделен от цивилизацията свят? Отново безсилието започна да я облива на силни вълни.

— От... от къде ще го намерим? — попита след малко тя, защото настъпилата тишина я подтискаше още повече. — Нали... нали няма шанс тя да умре? — Майкъл не отвърна нищо. Едва сега в съзнанието на Виктор изплува като далечен спомен часа по Първа Помощ, където бяха учили за видовете трески и тяхното лечение. Разбира се, не бяха нищо сериозно... ако наблизко имаше лекарства. В противен случай можеха да доведат дори до... край...

— Не... не... — зашепна Ксев-Трябва да има начин. Не може така! Рейч, дръж се!

В следващия момент приятелите си помислиха, че Рейчъл действително бе чула думите на Сийбърг, защото се размърда и започна да говори неразбираемо. После, обаче, осъзнаха, че тя само бълнуваше.

— Какво казва? — попита Ашли и се приближи още повече до чернокоската.

Блейкли изглежда се усмихна. Сетне размърда глава, по чието чело бяха избили ситни капчици пот, и промълви с големи усилия:

— Силвър... Внимавай... Силвър... Не...

— Силвър? — повтори неразбираемо Виктор, но на Уайлд и беше станало ясно за кого говореше приятелката и-за пиратите... Ами, да! Пиратите!

— Знаем от къде ще вземем пенецилина-каза изведнъж тя обнадеждена, като се обвиняваше мислено, че не се бе сетила по-рано. Ксев, Мартин и Виктор я погледнаха неразбираемо и момичето

продължи-От пиратите! Нали те имат кораб и би трябвало в него да има лекарства и разни такива... — после допълни, като срещна несъгласния поглед на Ричърд-Това е единственият ни шанс!

Сърцето и заби по-бързо. Значи все пак отново щеше да види Джон. Обаче в миг Надеждата и се изпари толкова бързо, колкото се бе и появила. Капитанът и бе споменал, че именно днес те отплаваха.

— Тогава... да вървим-рече, явно против волята си, Ксев.

— Не... Няма смисъл-думите сами се изрониха от устата на русокоската-Сигурно вече са заминали... Поне Джон така каза вчера.

— Нищо не ни пречи да пробваме! — не се отказваше Виктор, пък и честно казано оптимизмът му бе заразителен.

Всички се приготвиха за „голямото издирване на пиратския кораб“. Е, почти всички. Ксев реши да остане и да наглежда Рейчъл, докато другите се бавеха.

— Добре... — проговори пръв Майкъл-Ашли, ти отиди до брега. Ако са тръгнали нанякъде би трябвало да ги видиш оттам, пък и нали там няма и пантери. Аз и Виктор ще отидеме в лагуната, където бяха акостирали... Да се надяваме, че им е минало и са забравили за вчера.

След тези думи тримата приятели се разделиха и всеки тръгна натам, накъдето се бяха разбрали. Понеже заливът, в който бяха прекарали нощта не бе далече от брега не след дълго пред очите на Ашли се разкри чистият пясък и безбрежният океан. Никъде не се виждаше кораб и момичето не знаеше дали това е добър или лош знак. После друго привлече вниманието и. На брега, малко вляво от нея и съвсем близо до водата стоеше човек. Русокоската реши да се приближи, за да види кой е. Още крачка... още една... Махна с ръка едно палмово листо... и ахна от изненада. От приятна изненада. Бе Джон. Сам, застанал на този бряг и загледан някъде далече в океана. Лицето му бе непроницаемо, както и очите. Явно не я бе забелязал, пък и Уайлд не бе съвсем сигурна дали трябваше да му се покаже... Ами, ако и бе бесен за вчера? Въпреки че вината не беше нейна... или поне не изцяло... Тръсна глава и се ядоса на себе си, че е толкова нерешителна. Каквото и да ставаше, Ашли пристъпи напред и Джон я видя...

Той се изправи и се приближи до нея и я прегърна...

— Какво стана-попита момичето...

— Проклетите псета завзеха кораба... баща ми ги командваше... аз и Силвър убихме Едноръкия и Хук след това успяхме да скочим и доплувахме до брега...

— А къде е Силвър? — зададе следващия си въпрос Ашли...

— Той тръгна да ви търси а аз останах в случай че се появите от някъде...

Лек бриз развя косите и на двамата...

— А с вас какво стана-на свой ред запита Джон... Ашли обаче усети лекия укор в гласа му...

— Ами... — започна момичето-ние избягахме в джунглата и... — тя му разказа събитията от вчерашната нощ прекарана на открито, също и за Рейчъл...

— По дяволите-поклати глава Джон... след минута от храстите изкочиха Мартин, Виктор и Силвър, който изглеждаше разтровожен... явно беше чул за случката и сега се чудеше от къде да намерят пеницилин...

— Градът-сети се Ашли... останалите се съгласиха с нея...

— Там има лечебница или поне нещо такова... — и тръгнаха да търсят Рейчъл и Ксев... след няколко минути те ги видяха... обаче имаше един проблем как щяха да пренесат Рейчъл няколко километра... но това беше за кратко... Силвър, Джон, Мартин и Виктор намериха няколко дебели прави клона... Силвър свали горната си блуза разплете я и с нейна помощ завързаха прътите един за друг... Ксев и Ашли събраха няколко палмови листа и ги поставиха отгоре... след това повдигнаха Рейчъл и я поставиха върху импровизираната носилка... Джон и Силвър я поеа и започнаха да тичат към брега а след това се запътиха към града... след 2 километра... или поне толкова и се сториха на Ашли... Мартин и Виктор смениха братята Рейн, които въпреки че изглеждаха уморени продължиха да бягат... След известно време те достигнаха целта си... пред тийнейджърите се разкри отвратителна гледка... е Силвър и Джон бяха свикнали и не изглеждаха толкова изненадани, но за разлика от тях на Ашли и се доповръща... Няколко пирата се биеха близо до тях... нещо се струполи по близкия покрив и до тях падна тялото на някакъв човек... или поне подобие на такъв... те дочуха женски викове и Ашли веднага разбра какво ставаше в сградата от чийто покрив се струполи пиратът... това явно бе бардак и някой вътре си беше

спретнал оргия... веднага след публичния дом те видяха някаква невзрачна колиба...

— Там е-посочи я Джон те я приближиха Ксев отвори вратата и те влязоха...

Беше една доста *не уютна* стая, ако изобщо това можеше да се нарече стая. Всъщност Ксев се опита да даде най — точно название на това помещение, и когато се опита да го сравни с мръсния обор за коне в ранчето на родителите си, пак ѝ се стори прекалено *меко казано*. Помещението беше малко. Много малко имаше няколко дъски на 10тина сантиметра от земята, които сякаш служеха за легла, ако се съдеше по възрастния мъж легнал на едно от тях. Бе положил длан на лявото си око от където се стичаше кръв.

— Рейн?! — чу се дрезгав глас и след секунди иззад одърпан параван се показва омърлявен мъж на около 40 с превръзка на дясното око и доста мръсно лице.

— А, докторе! — Джон се обърна към новодошлия.

— Доктор? — изуми се Ксев. Един от най — добрите ѝ приятели завърши миналата година медицина в *Оксфорд*, който в последствие стана лекар. Просто сравнение между двамата доктори не можеше да има! — Нима той... той ще лекува Рейчъл?!

— Имаме ли друг избор! — не пропусна да се заяде Ашли. — Това да не ти е Лондон?

— Аз... само... — тъкмо когато щеше да довърши изречението си пациента с кървящото око махна ръката си и Сийбърг успя да види, една от най — отворителните гледки в живота си. Окото го нямаше! — Боже Господи!!!

Момичето сложи ръка на устата си и побърза да напусне това ужасно място. Гледката направо я потресе. Всички извърнаха глави след нея, а Силвър се обади:

— Мартин... — явно вече бе научил имената на всички. — ... въз така или иначе сме прекалено много така, че не е ли по добре да отидеш и да успокоиш момичето.

Мартин кимна и вратата на *бараката* отново се отвори.

— Аз ще остана при нея, вие по добре излезте. — Силвър държеше ръката на Рейчъл, а Ашли се взираше в нея и не искаше да я остави.

— Не! Нека и аз остана!

— Ашли... — този път беше Джон, който в края на крайщата убеди русокоската да оставят *лекаря* да си върши работата.

— Ашли ли? — повтори някой името и. Имаше дрезгав глас. Беше на мърлявия мъж с черната превръзка. С непокритото си око той изгледа Ашли от горе до долу и по лицето му се разля голяма изненада.

— Да, така се казвам-отвърна Уайлд, неразбирайки недоумението на „лекаря“. — Защо?

— Просто си помислих, че вие сте Мари. Толкова много си приличате-отвърна мъжът, но когато срещна погледа на Джон се вкамени от ужас. Ашли също се обърна към капитана и веднага разбра защо бе реагирал така. За втори път виждаше Рейн да изглежда толкова ядосан. Само и единствено, когато тя бе зърнала онази загадъчна жена на снимката в каютата му. Като смътен спомен в съзнанието и изплува реакцията на пирата и гневната му гримаса. Но друго я бе изненадало тогава, защото за първи път бе зърнала в очите му тъга.

— Да вървим-тихо каза Джон, а гласът му леко трепереше-А ти, Бил, си свърши работата-обърна се той към „доктора“. После отвори прогнилата врата на колибата и двамата с Ашли излязоха навън. Светлина ги блъсна силно в очите. Изглежда прозорците в помещението не бяха бърсани от толкова много време, че едвам бяха пропускали слънчевите лъчи, които на открито бяха определено по-силни. Уайлд много искаше да попита дали тази Мари е същата, за която говореше Рейн Старши, но не и се щеше допълнително да изнервя обстановката, затова без особено голям интерес зараглежда града.

А той по-скоро можеше да се класифицира като голямо село. Тука изглежда не признаваха колите като средство за придвиждане, а вместо тях използваха каруци и разбира се-познатият от много време „кракомобил“. Русокоската си помисли, че е доста странно да разположат лечебницата точно до бардака, покрай който бяха минали преди малко, но и това не сподели с останалите. Надяваше се поне въпросният Бил да бъде истински лекар, макар и да таеше съмнения.

— А сега на къде? — попита Ксев, която изглежда се бе посъзвела от гледката вътре. Още имаше блед вид, но поне не трепереше като преди.

— Предлагам... — Джон се огледа наоколо и очите му фиксираха една сграда наблизо-Да пренощуваме ето там-той я посочи

с ръка.

— Какво е това? — не се сдържа и попита Ашли. Приличаше и на огромна порутена къща, боядисана преди сумати време и то без никакъв вкус.

— Нещо като хотел. — отвърна пиратът. Уайлд разшири очи от изненада. Не бе очаквала такъв отговор.

— Е, да вървим. Брат ми сигурно ще остане при приятелката ви. — поведе ги Рейн, тъй като не срещна никаква съпротива.

Виктор, Мартин, Ашли и Ксев го последваха, макар и неохотно.

Стигнаха до порутената сграда и отвориха вратата, която изкърца глухо. Влязоха вътре, като стъпваха по мръсен под, невидял парцал сигурно от построяването на сградата. Пред тях имаше нещо като импровизирана „рецепция“, състояща се от издраскано бюро и бая старички закачалки зад него. Но не се виждаше и следа от „персонала“. Макар и Уайлд да не таеше особени надежди, че съществува такъв. Тогава Джон подсвирна високо и в миг откъм стаичка в ляво(която не бяха забелязали първоначално)се затътри нисък и загръглен мъж.

— К'во искате? — сопна им се той, но в мига, когато зърна капитана се сепна и гласът му стана почти учтив-А, Рейн, приятелю, ти ли си... Заповядай, заповядай... Колко стаи ще искаш? — той огледа другите с него.

— Колко имаш, Тревър? — попита безразлично Джон.

— Ами, останаха само три-отвърна мъжът, чието име явно бе Тревър.

— Добре, дай ми ключовете-съгласи се отново без особено голям интерес другият. Дебелакът изсумтя нещо неразбрано, сетне се наведе към бюрото, отвори едно от чекмеджетата му и оттам извади три ръждясали ключа. Подаде ги на Рейн и после каза:

— Приятно прекарване-ухили се Тревър и разкри липсата на два предни зъба.

Джон дори не го удостои с поглед. Той поведе останалите по заплашително-скърцащото стълбище вдясно и след миг се озоваха в просторен, но за сметка на това и прашен, коридор, от чийто две страни имаше дървени врати.

— Ето ви ключовете-капитанът подхвърли два от тях на Виктор и Ксев и им посочи съответстващите за тях стаи. — Настанявайте се.

— Ами Ашли? — смърци се Мартин, който явно само бе отлагал гнева към пиратите.

— Аз... — обади се русокоската-Ще отида за малко при Джон... — наистина искаше.

Мартин се смръщи, ала не каза нищо. Тримата и приятели се отвориха близката врата и след това се изгубиха зад нея.

Ашли и Джон останаха сами...

Ксев проследи внимателно как Джон и Ашли влизат в едната стая и след звука от хлопването на дървената и изглина врата момичето се обърна към двете момчета и се усмихна на сила.

— Е? Сега какво?

— Ами предлагам ние с Мартин да вземем едната стая, а ти да отидеш в другата. — Виктор погледна въпросително момичето след което се обърна и към Мартин. Май не бяха особено съгласни с неговите условия и за това Мартин отиде да *изпрати* Ксев до стаята ѝ, ала беше ясно, че нямаше да се върне при Виктор.

— Добре ли си? — Мартин положи ръце на раменете ѝ.

— Ами... ако ти кажа, че съм добре ще те излъжа. — Сийбърг потрепна. Освен че в стаята бе студено и влажно самата обстановка я караше да трепери. Усети как някой от раните ѝ се виждат и веднага започна да дърпа роклята си с надеждата, че ще ги скрие. Това така и не стана, защото Мартин хвана ръката ѝ и не ѝ позволи да го стори.

— Искам да ги видя. — каза той нежно и оголи раменете ѝ. Раните бяха наистина ужасни и изглеждаха толкова дълбоки, че Мартин започваше да се притеснява дали някога ще заздравеят. Ксев усещайки погледа му отново направи безуспешен опит да скрие *обезобразеното* си тяло, ала момчето отново я спря и този рът нежно допря устни до една от раните. Ксев блаженно затвори очи и усети как настръхва. Мартин започна да развързва роклята ѝ, а момичето се почувства толкова безсилна. Не биваше да става така, не и сега... в този момент.

— Мартин...

— Да?

— Моля те, недей! Не... не бива...

— Тук сме в свят, в който всеки един миг се изживява като за последен. — имаше доста истина в думите му, о да определено бе

прав, ала Ксев не пожела да си го признае и за това само се отдръпна. Мартин остана леко разочарован и двамата впиха погледи един в друг.

— Обичам те. — тези думи сякаш прокълтяха в главата на Сийбърг и тя не беше способна да каже каквото и да било.

— Не... ти... не можеш да... не е възможно! — най после успя да каже нещо, макар, че след минута съжали за казаното.

— Още в деня когато се запознахме. Беше пред кабинета по психология и ти чакаше...

— Лейла... — напомни му Ксев. Лейла бе една нейна много добра приятелка от училище, която завърши психология заедно с Мартин.

— Да. Тогава за пръв път те видях и се влюбих.

— Мартин... човек не може да се влюби просто ей така... само с едно виждане?

— Напротив. Може! Нека ти дам пример. Джон и Ашли, те...

— Джон и Ашли? Моля ти се та те изобщо...

— Напротив! Макар, че ти си по близка с Аш мисля, че би трябвало да си забелязала. Тя е влюбена Ксев.

— Дори да е така дълбоко се съмнявам, че е било от пръв поглед!

— И все пак никога ли не си се влюбвала от пръв поглед? — Мартин започна да се приближава до Ксев, а тя започна да отстъпва назад, докато гърба ѝ не успря студената стена.

— Не...

— А сега? — Ричърдс се приближи още повече до нея... и още... докато разстоянието между лицата им стана толкова малко, че те взаимно усещаха дъховете си.

— Много съм объркана... а това още повече... — вече нямаше значение. Мартин бе долепил устните си до тези на Ксев и не ѝ позволи да довърши.

Целувката стана все по страстна, а Сийбърг вече се бе разтопила в обятията на Мартин и не мислеше за нищо. За пръв път през целия ѝ живот се отдаде само на момента, като не мислеше за после... важното бе сега! Вече сякаш нищо не я болеше и тази целувка бавно и сигурно лекуваше както физическите така и психическите ѝ рани.

Джон я погледна и забеляза че тя е притеснена... и имаше за какво... все пак прителката и беше болна...

— Спокойно... — каза той...

— А... — погледна го Ашли леко стресната... — моля...

Джон я погледна с лека усмивка явно разбиращ я.

— Тя ще се оправи-повтори той... — бен винаги е спасявал пациентите си... — приближи се до нея и я прегърна силно... Ашли облегна глава върху гърдите му и усети пулса му който беше изключително спокоен... сякаш това повлия на Ашли и тя също се успокои... Джон я повдигна на ръце...

— Стига-засмя се момичето... — престани...

Но пиратът не я чу той също се засмя... приближиха се така до леглото... Джон я хвърли върху леглото, което беше изключително меко и чисто за такава дупка... тя е огледа всъщност цялата стая беше доста добре обзаведена и приветлива... та забеляза няколко картини и една две малки статуи върху рафтовете и лавиците... Ашли опипа с ръце леглото, което беше много пухкаво... Джон седна до нея наведесеи я целуна... тя усети как той си вдигакраката и ляга до нея... той взе одеялото и те се завиха... Ашли беше забелязала че вече започваше да застудява... тя отдавна искаше да попитанещо Джон но нямаше смелост и сега мислеше че е най-подходящия момент... тя вдиша и каза на един дъх:

— Може ли да те питам нещо... — без да дочаква отговор продължи-коя е Мери...

— Ами дълга история-каза Джон... — преди време аз се влюбих в едно момиче, което убийствено много прилича на теб, обачетясе подира с мен и излъга доверието ми... много време ме лъжеше след това обаче разбрах но тя изчезна и досега не знам какво е станало с нея сигурно се е качила на някой кораб и е заминала... но също така смятам че и баща ми има пръст в тази работа... не искаше синът му да става разглезен женчо... затова беше и толкова против теб и се опита да те убие... — той наведе поглед и се взря в пода... Ашли забеляза че една слза се претърколи и падна върху земята... тя седна в леглото и го прегърна...

— Спокойно-каза тя... — сега аз съм тук...

Джон също я шрегърна и я целуна...

Виктор излезе от стаята си този път със всичките си оръжия:

„Ако ще излизаш най — добре да е въоръжен“ — така му бе казал Джон на ухо. Виктор излезе на главната улица и започна да се разхожда мислейки за приятелите си:

„Мартин и Ксев се влюбиха. Ашли и Джон също. Силвър харесва Рейчъл, а аз си оставам сам и трябва да се размотавам“ — той не бе против саващото, но така нямаше какво да прави освен да се разхожда, а и вече не бяха същите като когато потеглиха със самолета.

Виктор видя една оръжейница и влезе в нея. По стените имаше хиляди оръжия. Той ги разгледа и си избра една сабя от чисто сребро, доколкото Виктор можеше да различи френска изработка от около 19ти век явно на някой от тогавашните богати който бе решил да си направи пътуване не му бе провървяло. Виктор я взе и попита продавача колко струва:

— Ще ти я дам за парче сребро и едната ти сабя. — Виктор му подаде една малка сребърна монета и по нацърбената сабя. (Той още носеше парите си от Англия, имаше главно дребни, но тук стойността им бе доста висока)

Виктор взе сабята, внимателно я разгледа и я постави на мястото и препасана в колана му. Виктор реши, че като е тръгнал може да покопува неща и следващата му спирка беше един магазин за дрехи. Там той си купи една прекрасна шапка на цената на един от куршумите за пистолета му.

„Тука е доста евтино всеки случай“ — каза Виктор и се запъти към порутената гостоприемница. Откакто Виктор бе допъл на това място той се бе променил. Макар, че не бе чак мускулест той бе доста висок и беше страховита гледка, за всеки негодник изпречил се пред него.

„Днеска явно няма да стане нищо интересно“ — помисли си Виктор и влезе в стаята си...

МЕЖДУВРЕМЕННО

— Тя трябва да се свести Силвър за да мога ад и дам лекарството-каза докторът и потупа пирата по рамото. Рейн изглеждаше доста мрачен, не че това не бе обичайно за него, но сега повече от всякога. Час по-късно Рейчъл се размърда. Рей впи поглед в бледото и лице.

Момичето отвори очи опитвайки се да фокусира, но всичко пред погледа и бе размазано.

— Добре ли си? — чу загрижен глас до себе си Блекли и се обърна към пирата.

— Силвър? — отгатна тя и понечи да се изправи, но пиратът я спря.

— Трябва да лежиш...

— Но... но... къде съм? — момичето забеляза стените и пода, определено не бе на плажа.

— В лечебницата на едно близко село-отговори и Силвър и махан с ръка на доктора да се приближи.

— Амипиятелиите ми... те къде са? — не спираше с въпросите Рейчъл, а по тонът и личеше, че е притеснена.

— Добре са с Джон са...

— И искаш да ми кажеш, че са добре щом са с онзи ниандерталец брат ти? — възмути се Рейчъл и чак сега усети, че Силвър държеше ръката и. Блейкли рязко се дръпна.

— Стига Джон не е някое чудовище... успокой се... те са добре повярвай ми...

— Лекарството идва-пректъсна ги лекарят носещ някакво кафеникаво шише със съмнително съдържание. — На пий-каза той и подаде шишето на Рейчъл. Момичето погледна с отвръщение към въпросното „лекарство“.

— Изпий го ще ти помогне-насърчи я Силвър.

Блейкли само въздъхна след дкоето изпи голяма глътка от пеницилина.

— Отвратително-заяви Рейчъл.

— Ами приятни лекарства няма да ти кажа аз-отвърна и Рейн и се усмихна.

Тази усмивка направо разтапяше чернокоската, но тя нямаше никакво намерение да се предава.

— Искам да идем при останалите-заяви Рейчъл.

— Но не може лекарят... — започна притеснено пиратът.

— Стига Силвър... моляте няма мислиш, че ще издържа тук цяла нощ... — започан умолително момичето.

— Е добре де-примири се пиратът — Обаче изчакай малко. Рейчъл кимна доволна след което се облегна на стената. Видя как Рейн говори с лекарят и как му подава някаква кесия, в която момичето предположи, че има пари, след което пирата взе шишето с лекарството.

— Готово-каза той и показа шишето на Рейчъл-само ми обещавай, че ще пиеш лекарството... все пак температурата все още не е спаднала.

— Обещавам-заяви момичето и се изправи, подпирайки се на стената. Личеше си обаче, че въобще ен е добре въпреки веселият тон с който се опитваше да говори. Момичето се хвана за главата. Бе и се завило свят.

— Определено ен си добре... позволи ми да ти помогна-Силвър погледна момичето изпод вежди сръстил ръце.

Рейчъл се замили за момент. Пиратът и бе симпатичен, нямаше защо да седържи грубо, а и в момента наистина не и се оставаше в тази „лечебница“.

— Добре-усмихан се тя.

— Вземи сега това-Рейн и подаде лекарството и сле дмиг я вдиган ан ръце.

— хей хей... какво правиш? — обърка се Рейчъл, бе очаквала да аи помогне в смисъл да се облекне на нег или нещо подобно, но не и да я носи на ръце.

— нали сама прие да ти помогна... тогава какво...

— Аз имам смао темепература.

— треска-поправи я пиратът.

— Същот... няма значение... не съм съката...

— Да но ти се вие свят... не ми се ще да се строполиш насред пътя.

— Добре де... добре-нямаше друг избор моичето-И сега на къде?

— Ами нали искаше да идме при приятелите ти?

— Да точно така.

Двамата бяха стигнали до хотела когато на прага му се показа оправникът и някакъв трипав старец.

— Махй се от тук щом не можш да си платиш изчезваш на улицата. — крещеше собственикът.

— Господи какъв отвратителен човек-възмути се Рейчъл.

— Тук повечето са такива, но да не ти прваи впечатление. — отвърна и Силвър. Двамата влязоха в „хотела“ и Рейн се отправи към рецепцията. Мъжът зад нея си лена угодническа усмивка и попита?

— какво ще желаете?

— Ами две стаи-поръча Рейн.

— Съжалявам, но туко що освободиха една...

Силвър се замисли.

— Виж защо ен сме в една стя няма да е проблем, а и все някой трябва да ми напомня за лекарството-с готовност предложи Рейчъл и се усмихна на пирата.

— Сигурна ли си? — учуди се той.

— Ами да... —отвърна уверено момичето, а очите и заискряха, макар пирата да бе сигурен, че това не е заради температурата.

— в такъв случай дай ключът-заяви рейн.

— а ти ще ме пуснеш ли аий-после на земята-попита рейчъл, тъй като бе започнала да се чувства глупаво.

— не отсече — Силвър и след като взе ключът се отправи към коридора водещ към стаята.

— Рейчъл! — чуха се виковете на Ашли и Ксев които тъкмо излизаха от стаите си.

— Е, сега вече ще се наложи да ме пуснеш-прошепна Рейчъл на Силвър и когато той я погледна, му се усмихна. Пиратът внимателно я „постави“ на земята, сякаш момичето всеки момент щеше да се счупи. Блейкли нямаше време да му благодари, защото в този момент Ашли и Ксев се занадпреварваха да я прегръщат и задават въпроси:

— Добре ли си?

— Как си? Добре ли се чувстваш?

— Толкова бързо стъпи на крака, не мога да повярвам, сигурна ли си, че си добре?

— Рейчъл, много се радвам, че си пак при нас! !!

— Ей, ей... — опита се да вземе думата Рейчъл и се поодръпна малко от двете си приятелки, изпаднали в неудържима еуфория. — Значи, добре съм, ама можете да поспрете с тези прегръдки, защото рискувате да ме удошите.

Вратата на стаята зад тях се отвори, придружена от изкърцване и оттам се появиха Мартин и Виктор. По лицата им се изписаха облекчени усмивки, когато зърнаха Рейчъл, но за разлика от Уайлд и Сийбърг не се нахвърлиха да я задушават, гушкайки я.

— Много се радвам, че се върна-засмя се Ричърдс, а Виктор кимна отвърдително.

— Е, стига, де-заобяснява трогната Рейчъл-Нямало ме е час-два и вие вече говорите така все едно не сме се виждали години-после се засмя.

— Да, но все пак... — намеси се и Ашли, като очите и се бяха насълзили от щастие.

— Я, имаме си вече ново попълнение-и Джон явно бе излязал от хотелската стая и сега се приближи до останалите. Уайлд беше толкова радостна, че не се стърпя и отиде да го целуне.

— АШЛИ, КАКВО ПРАВИШ? — викна от изненада Рейчъл.

— Ами... — отвърна другото момиче, без да сваля усмивката от лицето си-Дълга история-махна нетърпеливо с ръка.

— Хм... ще трябва да намериш време и да ми я разкажеш и то подробно-започна сериозно чернокоската, но в такъв момент като този, не се стърпя и също се усмихна.

Може би в цялото им това объркано пътуване във времето, измеренията и какво ли още не, точно сега за нея си беше едно от малкото хубави неща, случили се тук.

— Акхъм... — намеси се и Силвър, който през цялото време не бе откъсвал очи от Рейчъл-Мисля, че... Тя трябва да си почине. Все пак прекара тежка треска и...

— Но... — започна Ксев, ала Блейкли я прекъсна. Искаше и се да остане насаме с този много заинтригуващ я пират:

— Няма проблем. И без това се чувствам още отпаднала-тя нарочно се подпря на рамото на Силвър и заедно, тръгнаха към

близката стая.

— Е, май ще си останем известно време без новото попълнение-не прикри разочарованието си Ксев.

— Не знам за вас, но ще си останете и без мен. Отивам си в стаята. — наруши настъпилото мълчание Ашли, като радостната вълна, която я бе заляла така ненадейно, още не я пускаше. Минавайки покрай Джон, тя(незабележимо за другите)докосна леко ръката му и му хвърли един многозначителен поглед.

— Аз... — започна капитанът.

— Да... И ти върви. Днес май всички си имат работа-завърши вместо него Виктор. Без да чака втора покана Рейн с бързи стъпки отиде в стаята, където преди малко бе влязла Ашли. Отваряйки вратата, ръката на момичето внезапно го хвана за блузата и придърпвайки го към себе си, русокоската го целуна. Целувката си продължи доста дълго и двамата, все така с устни долепени едни до други, се озоваха на... на масата... Те събориха всичко от нея и Джон легна... Ашли хвана блузата на Джон и я скъса с ръце... тя прокара длани по тялото му и усети как той изтръпва и настръхва... всичко в Джон се възбуди... Ашли се качи върху него... изведнъж обаче се чу едно силно покване и масата се счупи и те се струполиха върху пода...

— Оу-изохка... — Джон... — той бръкна под гърба си и изкара една свещ, и я хвърли настрани след това се засмя... Ашли също... тя се озова във ръцете на Джон, който я целуваше страстно след това я постави внимателно върху леглото и продължи да я целува по устните, след това по брадичката, по вратът... той прокара ръце по тялото и след това хвана нейните и те се вплетоха... Джон промуши ръка под гърба и вдигна я и я притисна към себе си... той разкопча умело рокличката и съблече я и я хвърли на земята... той продължи да я целува по тялото... Ашли впи ръце във леглото, след което ги премести върху гърба му и остажи леки драскотини... усещайки ги Джон впи леко зъби във врата ѝ и тя изпъшка от удоволствие... Ашли погледна настрани и забеляза една горяща свещ... Една идея и хрумна...

— Изчакай-каза тя и Джон се просна на леглото... тя взе свещта и се връна... започна да полива тялото на Джон с восък... капките бяха леко горещи и почти веднага се втвърдяваха... на свой ред Джон изпъшка от удоволствие... Ашли постави свещта на едно от

шкафчетата до леглото... взе едно одеяло и се покриха... единственото нещо което се чуваше бяха учестените дихания и на двамата... и лекото проскърцване на леглото...

Виктор гледаше интересната гледка. Само Мартин и Ксев бяха останали с него, а другите две двойки си бяха отишли по стаите.

Виктор прекъсна мълчанието и каза:

— Мартин купих ти нещо. — след което Виктор се пресегна зад стола и му подаде дълъг пакет. Мартин се усмихна и бързо го отвори. Вътре стоеше сабя досуца като тази която Виктор си бе купил сутринта.

— Прекрасна е. Откъде намери парите да я купиш. — Виктор се пресегна в джоба си и показа британските монети.

— Струват доста тука. Ксев и за тебе взех нещо. — той пак се пресегна зад стола и и подаде пакет. — тя го отвори и вътре намери прекрасна рокля.

— Благодаря ти, много е красива. — каза Ксев и по лицето и це показва усмивка.

— Бихте ли ми направили услугата. Когато двойките излезнат дайте на Ашли и Рейчъл тези два пакета, а на Джон и Силвър тези два. — каза Виктор след което, той запристъпва бавно по стълбите към стаята си и скоро след като влезе в нея той легна на леглото си и реши да подреме...

След като Виктор замина Мартин и Ксев се спогледаха. Всъщност Мартин погледна Ксев. Сийбърг нямаше никакво желание да говори с него и с когото и да било друг за това прегърна новата си рокля и понечи да си тръгне, ала Мартин я хвана за ръката.

— Моля те, недей!

— Съжалявам. — отвърна му момичето и с почти насълзени очи се върна в стаята си като плътно затвори вратата. Седна на леглото, което беше забележително меко и погледна към тавана, опитвайки се да *прибере* сълзите си. Те обаче все повече и повече напиреха и накрая Ксев не издържа. От стаята ѝ се чу пронизателен писък и тя се сгромоли на земята и започна да плаче неутешимо. Спомни си момента когато Мартин бе оголил раменете ѝ и се бе опитал да я целуна. Тези спомени я доведоха до други много по горчиви и неприятни скорошни събития. Не бе казала на никой какво се бе случило на кораба и от къде идват множеството ѝ рани.

В спомените...

Някой нахълта в каютата на Ксев. Беше Малчо с най-злобната си усмивка.

— Ела насам кукличке, ела. — той се приближи до момичето, което бе пребледняло от страх. Ксев започна да отстъпва назад, опипвайки *терена* зад гърба си, с надеждата, че ще намери каквото и да било *оръжие* за да се защити, ала точно преди да хване дървения свещник, оргмонния пират я зграбчи грубо и я хвърли на леглото с все сила. Сийбърг видя, че вратата е леко откряната и реши, че ако започне да вика някой ще я чуе. Така и стори.

— Млъкни малката или ще съжаляваш! — заплаши я Малчо и извади малко ножче от джоба си. Ксев не спря и тогава той запуши устата ѝ като скъса деколтето на роклята ѝ и доближи студения нож до кожата ѝ. При следващия опит за вик, момичето вече си имаше една от раните. В този момент покрай каютата мина Хук и виждайки случващото се само се засмя злобно и затвори вратата, което попречи на виковете да се чуят из целия кораб. В стаята отекваха само стоновете на болка и молбите на Ксев. След около час от там излезе Малчо, доволен от себе си, изцапан в кръв закопчавайки копчетата на панталона си...

При тези спомени Ксев сякаш започна да се отвращава от всеки допир с който и да било мъж. Стана ѝ зле. Почувства как намразва всички пирати... и Джон и Силвър макар, че те се държаха добре с нея и приятелките ѝ. Започна да мрази Виктор и Мартин... дори Ашли и Рейчъл. Почувства се толкова нечистоплътна и ... омърсена. Ръката ѝ трепна и Ксев почувства как е готова да убие Малчо и всеки друг, който ѝ се изпречи на пътя.

Докато гневните виковете изпълнени с омраза и звуците на плача на Ксев не спряха, Мартин стоеше пред вратата ѝ слушайки всичко. Не знаеше какво е станало с нея, ала искаше да ѝ помогне, само дето тя не му даваше. Вече не допускаше никой до себе си. Усещаше я как с всеки изминал ден ставаше все по студена и жестока. Като ранена сърна, която сама греди клетката си за да се защити.

Минаха още няколко минути и когато в стаята ѝ стана достатъчно тихо, за да може човек да предположи, че е заспала,

Мартин си тръгна. Отиде при Виктор, който вече отдавна спеше, и легна по гръб на леглото, като не спираше да мисли за Ксев.

След като Силвър и Рейчъл влязоха в стаята, момичето седна ан леглото, а пиратът се зае да разглежда един прояден дива, на който се предполагаше, че ще спи.

— Изглежда приятелите ти много държат на теб-каза Рейн, докато оглеждаше стаята.

— Да така е... познаваме се от много време и всеки е готов да влезе в огънят за другите-обясни Блейкли.

— Същото, като при мен и джон-отбеляза Силвър и седна на дивана. Рейчъл само изсумтя пренебрежително. Рейн се смръщи.

— Не вярваш ли? — учуди се той-още не вярваш на брат ми, нали? — Силвър въздъхна.

— Честно казано да и ме притеснява това, че Ашли му вярва. — Рейчъл скръсти ръце, а Силвър се изправи от дивана и бавно закрачи към леглото.

— Щом тя му вярва, защо не му повярваш и ти?

Момичето не отговори нищо.

— Ако не вярваш на преценката на приятелката си-започна пиратът и седна до Рейчъл-повярвай на мен-завърши той.

Блейкли се опита да не поглежда Рейн, но той изглежда бе доста по-настойтелен. Силвър погали лицето и и момичето не издържа, след което се обърна към него. Погледите им се срещнаха и Рейчъл едва промълви:

— Добре де... може да не е чак толкова лош-призна си тя-може би аз съм предубедена.

— А може би просто си загрижена за приятелката си-допълни пиратът и се усмихна, отмествайки кичур коса паднал пред лицето на Рейчъл.

— Имаш право, но Джон изглежда някак студен-призна си момичето и погледна плахо Рейн.

— И той е човешко същество и той може да обича-оправда брат си Силвър-просто обстоятелствата го превърнаха в такъв какъвто е сега, но ми повярвай Рейч, той обича приятелката ти така както... — пиратът млъкна и се замисли.

— Какво? — подкани го Рейчъл. Силвър определено бе успял да раздражни любопитството и.

— Ти си голяма лисичка-засмя се Рейн, опитвайки се да отклони темата.

— Стига де, не се измъквай-разсмя се и Рейчъл. Настроението и изглежда се бе подобрило, а и температурата почти бе изчезнала.

— Сега ще видим кой се измъква-закани се пиратът през смях и започна да гъделичка момичето. Блейкли имаше голям гъдел затова се заприва от смях.

— Стига Силвър... моля ти се спри-момичето ен можеше да си поеме дъх. Докосваният на пирата бяха внимателни, тъй като той съзнаваше, че момичето още не се е възтановило напълно.

— Предавам се-каза Рейчъл и Силвър престана да я гъделичка. Сега пиратът се бе надвел ниско анд нея. Лицата им бяха близо едно до друго и Рейчъл усещаше същото странно чувство което усети на кораба. Изминалото време през което само се вираха един в друг им се стори цял вечност.

— Впрочем до къде бяхме стигнали с раговора си в каютата преди да видя онова чудовище? — изглежда момичето визираще паякът.

— Мисля, че до тук-усмихна се Рейн и навеждайки се целуна Рейчъл. Блейкли усети как гореща вълна облива цялото и тяло. Лицето и поруменя, но това определено не бе заради температурата.

Силвър придвижи ръката си по кракът на момичето и следвайки извивките на тялото и стигна до рамото.

С другата си ръка пиратът се бе облегал на леглото да не би да натежи. След няколко минути страстни целувки, Рейчъл постави пръст върху устните на пирата. Рейн я погледна учуден, но и притеснен, усмивката на момичето обаче го успокои.

— Спи ми се-промърмори момичето, а Силвър стана от леглото и я зави, след което се отправи към дивана.

— Къде отиваш? — попита го Рейчъл.

— Ами... аз... ще съм на дивана-каза пиратът.

— Не ставай смешен, хайде ела тук, все пак това е двойно легло има място и за двама ни-очите на Рейчъл заискряха. Пиратът се поколеба-Хайде Силвър ела... няма да те изям-пошегува се момичето и Рейн отиде при нея заставайки най-в края на леглото.

— Приблѳжи се де-подкани го Рейчъл и се обърна с лице към пиратът.

Сълвър прегърна момичето през раменете. Рейчъл измърка подобно ан котка и малко след това заспа. Силвър дълго стоя буден, наблюдавайки спокойно спящото момиче. Не след дълго и самият той се унесе...

„Два кораба един до друг стрелящи един срещу друг. Жертви, кръв, мъка. Смърт. Във въздуха се усещаше мирисът на смъртта, морето беше кърваво червено, корабите потъваха, всичко свършваше...“

Виктор се събуди, чувстваше се задушен. Не бе успял да събуди Мартин. Явно бе заспал с задрямал с дрехите си. Той излезе от разнебитената сграда. Видя една оживена гостоприемница и влезе във нея. Имаше главно рибари. Виктор не разбираше много от история но видът на зградата му изглеждаше варварска. Той повика една сервитиорка с препаска от метални халки. Виктор се усмихна и я попита любено:

— Имате ли тютюн и бира.

— Имаме бира, но ми обяснете какво е тютюн.

— Листенца дет се пушат.

— А тазис. Да имаме. — след което сервитиорката отиде до бара и му донеси халба бира и 5 тазисни цигари.

— Благодаря ти. Колко ти дължа.

— 1 сребърно парче. — Виктор извади десет пенса и и ги даде.

— Може ли да те попитам нещо. — попита той сервитиорката малко преди да стане.

— Питай.

— Какво ти е името и как се казва тази гостоприемница.

— Името ми е Ашира. Казва се Възмездяващата секира. Управител е Скот. Макар, че си смени името е варварин. — Виктор се загледа във младата жена. Явно не бе на повече от 21 години, тялото и бе изящно, очите сякаш виждащи истината по изражението, косата прекрасно кафява.

— Това обяснява стилът на местенцето. Колко струва една стая.

— Ами сребърно парче за седмица. Но има и по — добър начин. Можеш да се заемеш със свободната работа. Трябва ни някой който да

укротява хората ако има побой.

— Колко часа трябва да работя на ден.

— Просто те викаме когато ни потрябваш. Не мога сама да се справям с тези даже и със уменията си.

— Уменията си? — учуди се Виктор.

Ашира отиде до бара и оттам извади секира и къса сабя.

— Да, аз съм единствената в тва място която може да се бие със секира и сабя. Имам броня която държа горе в стаята си. Се пак не мога да се бия със това то е само за бакшиши — посочи тя препаската.

Виктор се усмихна и каз:

— Добре приемам работата.

Тя му подади ключове и му каза:

— Горния етаж първата вляво. Моята е срещу твоята, ако загазиш се боади, винаги съм готова за битки. — след което му намигна и отиде до бара.

Виктор изпи бирата изпуши 1 тазисна цигара, отиде в новата си стая, огледа я, заключи вратата и сложи за всеки случай стол след което си легна в леглото и заспа.

В един момент, за пореден път тази вечер(която преспокойно можеше да се класифицира като бурна), се чу оглушителното „ТРЯС!“. Изглежда прекомерно-старите дъсчени подпори на леглото не бяха издържали „тормоза“, наложен им от Ашли и Джон. Бяха се сцепили и буквално смачкали под матрака, неделящ се сега с нищо от пода(и странно тежък, между другото).

— Сега, пък... — капитанът не довърши.

Вече за втори път „битов инцидент“ бе прекъснал... заниманията му с Уайлд. Но те нямаше да са единствените пречки. Чу се изкърцване, предвещаващо отварянето на вратата-на места прогнила и с дръжка, носеща спомените на предишно изящество. На прага и стоеше пълничък мъж, по чието чело бяха избили ситни капчици пот-изглежда вземането набързо на стълбището не му бе сред любимите занимания. Беше съдържателят на „хотела“ Тревър. Погледът му се разходи по счупеното писалище(играещо ролята и на маса), разпилените предмети навсякъде и подкосеното с няколко сантиметра легло, върху което се бе излегнал Джон с особено изражение. Ашли се беше скрила под чаршафите(без MPS!). В съзнанието на собственика съществуваше само една алтернатива за създалата се обстановка в и

без това разхвърляната стая-бяха нападнали Рейн. Воднистите му очи се разшириха, спрени върху пирата, а потта изби дори и над горната му устна. Тревър се опита да каже нещо и постепенно нечленуразделните му звуци придобиха следния смисъл:

— Аз... чух някаква шумотевица и помислих, че нещо става и дотичах да проверя... Нападнали ли са Ви? — пристъпваше нервно от крак на крак.

— Не-отсече веднага Джон и дочувайки приглушеното кикотене на Ашли се опита да го прикрие като се покашля. Успешно. — Аз... ъ-ъ-ъ... — трябваше бързо да измисли нещо, защото не изгаряше от особено желание да обяснява на който и да било ставащото с Уайлд. — Спънах се. — рече накрая като си помисли, че по-абсурдна лъжа не бе казал никога. Тревър се опули насреща му.

— Трябва да е било доста дълго спъване-той се разсмя хрипливо и без желание, а погледът му направи същата разходка като преди малко. Рейн му отвърна със студено изражение и попита предизвикателно:

— Нима се съмняваш в думите ми?

— А, не, не... Разбира се, че не-трескаво се заоправдава другият.

— Хм, добре тогава. Нещо друго?

— Всъщност... не. Ами, ... довиждане и... извинете за безпокойството... — Тревър напусна стаята, чувствайки глупава обърканост(или объркана глупост).

Джон отви Ашли и срещна светналия и поглед.

— Та... До къде бяхме стигнали? — подсмихна се той...

Уайлд отвори очи и се намери в прегръдките на капитана, който още спеше. Поглеждайки към близкия прозорец срещу нея, тя останови, че беше сутрин. През белезникавите пердета се процеждаха утринните лъчи-сиви и металически. Момичето се изненада от ранното си събуждане. То стана, като внимателно премести ръката на Джон от кръста си, и се приближи до прозореца, поглеждайки навън. Из пиратското селище се беше разнесла мъгла, която му придаваше мистичен вид. Ашли леко потрепери. Бе се загърнала само с един тънък чаршаф и усети как сутрешният хлад пълзи по тялото и. Това, от което в момента имаше нужда, беше сгряваща вана, но тя не таеше особено големи Надежди за наличието на такава тук. Все пак, би се

задоволила(без MPS!) и с топъл душ. Някъде трябваше да има баня. Огледа се и очите и се спряха на врата, боядисана в бяло, на три крачки от нея. Приблужи се и натискайки студената дръжка, я отвори. Пред нея се появи къс коридор, чийто край се превръщаше в сравнително просторна стая без прозорци. Всичко беше облицовано в сивкав камък и осветено от газовите лампи по стените. Ашли се изненада приятно, когато зърна, че центърът на помещението бе зает от средна по големина вана, неизневеряваща стилово на интериора. Стигна до нея с бързи стъпки и я огледа щателно. Имаше два каменни крана. Пусна този за топлата вода и не след дълго от ваната започна да се издига пара. Момичето я напълни почти до горе, а сетне вниманието и бе привлечено от някакво поочукано шишенце в дясно. Уайлд предпазливо махна кръглата му запушалка и от отвора му се разнесе приятна миризма.

— Мммм... интересно-промълви русокоската, изсипа малко от лилавото му съдържание в топлата вода и самата тя се потопи в нея. Обзе я приятно чувство, което я накара да се отпусне и отдаде на момента. Нямахше как, обаче, да пренебрегне учудването си, че на такова място като това имаше такава „баня“. Е, поне бе доволна от този му факт.

Минутите се изнизваха неусетно и Ашли нехаеше колко точно време бе прекарала в тази чудесна вана. Изведнъж, момичето чу приглушено изкърцване и внезапно-появилото се течение я убеди, че някой току що бе открянал бялата врата. В сумрака на каменния коридор Ашли разпозна силуета на Джон, приближаващ се към нея.

— Нещо против да се присъединя? — попита я той.

— Само, ако ми отговориш какво прави вана като тази на такова място-закачи го русокоската, въпреки че наистина искаше да узнае това.

— Хмммм... нещо като поверие е. Заради някаква стара Легенда хората тук отдават голямо значение на Водата и са нещо като „задължени“ да строят просторни бани-резюмира нетърпеливо разказа си той-Сега вече се надявам да получа своя „пропуск“ до ваната... и теб...

Ашли не каза нищо, а му отвърна с една еднозначна усмивка...

... Половин час по-късно двамата напуснаха помещението, плътно завити в хавлиени кърпи(поставени близо до шишенцето с

аромата).

Беше станало вече обяд и слънчевите лъчи смело проникваха в хотелската стая. Уайлд се огледа и реши да сподели изумлението си на глас:

— Ама ние наистина сме успели да опустошим почти всичко!

Джон се приближи до нея и прошепна в ухото и:

— Ще ми се... да го повторим...

Без да дочака отговора и, той я целуна нежно по устните. Постепенно целувката се превърна в страстна и пламенна. По шията и... по раменете... Докато хавлиените кърпи станаха съвсем излишни(в този случай)...

... Прекараха почти целия следобед, наслаждавайки се един на друг и напълно изключили за всичко наоколо им. Чак, когато нощта бавно(но сигурно)започна да спуска своето тъмно було върху селището, двамата решиха да потърсят останалите, усетили надигация се глад(този път за храна)в тях. Отвориха скърцащата врата, извеждаща ги на главния коридор с останалите стаи.

— Чакай да проверя какво става с Рейчъл и Ксев-каза нищо неподозиращата за съвсем различното разпределение на приятелите си, Ашли. Тя целуна набързо Джон и се запъти към края на коридора, когато дочу викове от долния етаж. Те привлякоха доста убедително вниманието на двамата. В тях се преплитаха най-вече груби мъжки гласове.

— Какво става? — попита Ашли и извърна стрестналия си поглед към капитана. Джон бе добил странно изражение.

— Изчакай тук-каза и той и слезе с бързи стъпки по паянтовото стълбище.

Уайлд и без това беше замръзнала на място. Тя дори затаи дъх, за да може да чуе всичко, ставащо един етаж по-долу. Отпървом разпозна ледения глас на Джон, който бе прекъснат от друг-истеричен и стържещ. Последва тъп удар и тишина. Мълчанието беше много потрудно за понасяне от нечий викове, а напрежението ясно се долавяше в застоелия въздух. Ашли не издържа. Не можеше да стои тук в неведение и, въпреки казаното от Рейн, слезе долу.

Разкри и се просто „чудна“ гледка. Съдържателят Тревър, уплашено се беше скрил зад бюрото си и единственото, което се виждаше от него, бяха ококорените му очи. Тъпият удар изглежда бе

предизвикан от юмрука на Джон, срещнал същото това писалище. Гневна гримаса се беше изписала по лицето му и погледът му обхождаше виновните изражения на хората пред него. Очевидно те бяха пирати и Ашли с ужас разпозна сред тях жестокото лице на Едноръкия.

— Значи, сте дошли да ни убиете? Така ли да разбирам? — предизвикателно попита Рейн смуглия мъж точно срещу него.

— Не, капитане, разбира се, че...

— КАПИТАНЕ? — повиши глас Рейн, а дълбоките му очи хвърляха ядни искри. — Смейш да ме наричаш „капитане“? — той извади със свистящ звук сабята от ножницата си и останалите се отдръпнаха с крачка от него. Никой, обаче, не насочи оръжието си срещу му. — Какво искате тогава, гадни предатели? — Ашли започна да разбира, че това всъщност беше екипажът на „Кървав сън“, избягал преди няколко дни с кораба.

— Ние... — започна нисък и набит русоляв мъж-Идваме да върнем кораба Ви, капитане, заедно с нашите извинения...

— Извинения? — повтори Джон и се изсмя горчиво. — Вашите извинения не струват и...

— Джон, не разбираш! — прекъсна го Едноръкия и, въпреки „умолителния“ му тон, в гласа му винаги се долавяше и садистична нотка-Баща ти, Джон... Рейн Старши е мъртъв...

Изражението на капитана замръзна.

— Какво искаш да кажеш? — попита той и усети как гърлото му се свива.

— Падна зад борда... Беззъбата се опита да го спаси, но само последва съдбата му. Всичко стана, заради бунта...

— Бунт? Какъв бунт?

— Да, бунт. Някои от нас не бяха много съгласни с кражбата на кораба ти и поискаха да се върнат при теб. Тези „някои“ бяхме ние-Едноръкия посочи с глава 10тината здрави мъже, наредили се около него-Победихме другите лесно и щом акостирахме тук за провизий, Джейк Устата ни каза къде си.

Джейк Устата беше много хитър мъж, знаещ всичко за всеки.

Сега Джон се подпря уморено на бюрото. Приятните изживявания и емоций, през последните 24 часа, сякаш се бяха изпарили.

Ашли все още стоеше в сянката на стълбището безмълвна.

Чу се кроткото дрънчене на звънчето, окачено над входната „хотелска“ врата и наруши настъпилата тягостна тишина. През прага и минаха петима добре-познати на повечето във фоайето хора-Виктор, Силвър, Мартин, Рейчъл и Ксев. Изглежда бяха намерили Макгрегъри във варварската кръчма. Новодошлите изгледаха въпросително насъбралите се... всички, освен Ричърдс. За първи път приятелите на Мартин го виждаха такъв. Очите му излъчваха отблъскваща омраза, а ръцете му бяха стиснати в ядни юмруци. Той се нахвърли на близкия мъж-смуглия, нарекъл преди малко Джон „капитан“. Изглежда още не можеше да прости какво бяха сторили на Ксев. На Джон и Силвър-да, но не и на останалите.

Пиратът реагира светкавично на нападението. Извади малък нож от ръкава си и майсторски го хвърли по момчето. Ако Мартин не се бе навел в последния момент щеше да прибави към главата си стърчащо острие.

— Какво правите? Спрете! СПРЕТЕ ГИ! — викна Джон, повървърнал си „дар словото“.

Ричърдс и смуглият бяха влезли в схватка. Двамата се бяха хванали един-друг за яките на ризите, готови да се налагат с юмруци. С големи усилия успяха да ги разтърват и когато това стана, Ашли забеляза как нещо проблясва в ръката на пирата. Момичето предположи, че това вероятно бе втори нож, предназначен за нейния приятел. И сбърка. На излизане от „хотела“, смуглият настигна Джон и когато се изравниха, му каза тихо:

— Виж, какво взех от онова хлапе, което ме напада-подаде му „втория нож“, който всъщност се оказа кръгъл златен медальон с масивен триъгълник по средата му. Рейн много заинтересовано го взе и огледа.

— Странно... Странно... За сега... Мисля да го задържа... — измърмори той и го прибра в джоба си. Приятелите последваха пиратите до „Червените воали“, където смятаха да вечерят. На Рейчъл това по-скоро и звучеше като име на бардак... и не се оказа мн. сгрешила...

Изглежда вечерта тепърва започваше с поднасянето на изненади. Малко след като слънцето залезе и на небето замъждукаха звездички около пълната луна, в заведението започнаха да влизат все повече и

повече странни типове. Изведнъж тишината бе нарушена от конфигурацията на странни и неприлични звуци, които повечето обитатели на острова наричаха с простата думичка — „Музика“.

Малко след като зазвучаха „мелодичните“ звуци в „Червените воали“ започнаха да се разхождат оскъдно облечени девойки и младежи сопианени погледи. Едно от момичетата се стори странно познато ан Виктор.

„Ашира“ — бе единствената дума изникнала в съзнанието на момчето. Бе същото момиче от сънят му. Виктор се изправи и тръгна към нея с явното намерение да я заговори.

На масата настроението обаче си оставаше все така тягосно след разкритието, което направи Ксев. Почти всички мълчаха. От време на време Мартин се опитваше да успокои Сийбърг, но безуспешно. Ашли сякаш бе изгубила способността си да говори и сега сякаш дори не забелязваше Джон, който пък от части се чувстваше виновен, че човек от екипажа му бе постъпил така с момичето. Подобно на Ашли, Рейчъл също сякаш не можеше да говори, но Силвър поне успяваше от време на време да привлече вниманието и.

Скоро след появата ан разголеният „персонал“ на тийновете им стана ясно за какви точно воали става дума. „Персоналът“ обикаляше между масите и канеше гостите на заведението да танцуват с тях. Мъжете бяха без горни дрехи и полупрозрачни панталони наподобяващи шалвари, като на кръста си носеха златисти препаски стигащи до коленете им. Жените бяха облечени с оскъдни горнища наподобяващи изрязани бански а надолу бяха с дрехи подобни на мъжките шалвари. Лицата на девойките биваха покрити от прозираци червени кърпи, а самите те обикаляха между масите с копринени воали.

Една от тях се приближи до масата на пътниците и уви шалът около вратът на Силвър. Рейчъл се смръщи. Това поведение от страна на танцьорката никак не и се хареса. Силвър, разбира се, набързо отмота шала и изгледа свирепо момичето с воала.

— Ще ида да подишам чист въздух-каза леко раздражено Блейкли.

— Ще дойда с теб-веднага предложи пиратът.

— Не благодаря-отсече чернокоската и ядно излезе навън. Ноща бе приятна. Макар да бе студено, нямаше вятър, нещо което си бе

предимство.

След 10-тина минути гнева на момичето се изпари като вода при 100 градуса по Целзий, затова реши да се прибере при останалите.

Първото което забеляза бе намусеното изражение на Силвър. Блейкли определено остана доволна от този факт. Не бе направила и няколко крачки , когато се блъсна в един от танцьорите.

— Извинете-измънка момичето, като не можа да пропусне, че младежът бе доста привлекателен. Дългите му чупливи, руси коси падаха свободно по яките му рамене. Тялото му бе стройно, а самият то бе към 1, 90. Имаше ясно сини очи, които в момента изглеждаха някак замъглени, или по-точно погледът му бе такъв. От него се носеше силен аромат на лакохол и по-точен ром.

— Няма нищо хубавице-каза той и дръпна Рейчъл за ръката към себе си.

— Хей какво си мислиш, че правиш? — попита ядосано Блейкли. В първият момент доста се бе изненадала, но след като не успя да се измъкне от хватката на танцьора наистина се вбеси. Изглежда гневът бе обзел не само нея, но и наблюдаващият Силвър. Само с няколко крачки той прекоси заведението и бе стигнал до рейчъл и наглият младеж, който сега бе увил ръце около кръста на момичето.

— Пусни я веднага-изрева вбесено пиратът, а от очите му едва ли ен щяха да захвърчат искри.

— Хайде да те видим-присмя се танцьорът и държейки все още Блейкли за китката застана на пътя на Силвър.

Чернокоската до сега не бе виждала Силвър така. Тя имаше чувството, че в момента той е способен да убие този наглец... и еб точно така.

Рейн не чака повече, не спомена и дума. След миг дългокосият усети крушето на силвър. Пиратът се възползва от объркването и хвана мъжът за раменете като го дръпна рязко към присвитото си коляно. Танцьорът пусна Рейчъл, като пък изтича зад Силвър, очкавайки, че той ще прекрати боя, но грешеше. Танцьорът бе поставил ръцете си на корема, но след миг те вече се намираха върху разбитият му в последствие от крушето на Рейн, нос.

— Глупак-изсъска танцьорът и замахан към Силвър, но той ловко избегна ударът, а юмрукът на дългокосият се срещна с една греда.

— Спрете! — изписка ужасена Блейкли, когато Силвър се метна към танцорът и двамата се сборичкаха на пода.

Хората наоколо изглежда бяха свикнали с подобни зрелища. Това им се харесваше. Силвър да удря дългокосият в главата, но след миг той се озова праметнат на пода, а ръцете на танцора започнаха да го душът. Не му еб трудно да се измъкне от хатката, особено след като разби един стол в гърбът на противникът. В момента в който Силвър отново се зае с юмруци да налага дългокосият усети как два чифта ръце се вкопчват в него и го изтеглят. Бяха Джон и Мартин. Двамата едвам удържаха пиратът. Рейчъл бе бледа като платно и сякаш всеки момент щеше да припадне. Забелязвайки това Ашли и Ксев веднага дотичаха при нея. Лицето на Блейкли бе лъснало от сълзи. В заведението се бе възцарило мълчание, което бе нарушавано от бурните викове и заплахи които си разменяха Силвър, който бе удържън от Джон и Мартин, и танцорът, който пък бе осмиряван от двама свои колеги.

Суматохата, разнесла се из „заведението“ привлече вниманието не само на посетителите му.

— Какво става тук, мътните го взели? — плътен глас, раздра тишината и откъм стълбището в ляво заслиза тъмен силует, останал за сега в сянка. Притежателят му бе мъж, малко по-възрастен от братята Рейн, с правилни черти на лицето и волева брадичка. Сивият му поглед обходи разгневените такива на Силвър и останалите от екипажа на „Кървав сън“. После се спря и върху блуждаещите очи на танцора, които в момента бяха особено заети да разследват червените пердета, спуснати плътно на прозорците. — Попитах какво става тук-повтори въпроса си новопоявилият се, изглежда доста познат на повечето в „Червените воали“. Той постави ръка върху парапета на стълбището. Джон се свъси-за какъв се мислише този тук, че да се държи толкова нагло? Капитанът пристъпи напред, а пиратите го изгледаха учудено, очакващи с нетърпение реакцията му.

— За кой се мислиш? — попита безцеремонно Рейн, а очите му присвяткваха.

Другият срещу му въобще не се стрестна. Устните му се изкривиха в усмивка и той отвърна съвсем спокойно:

— Примерно за собственик на това място. — отвсякъде вече се долавяше шепотът на посетителите. Джон се изненада от този отговор,

но бързо се „окопоти“. — Не е зле сега и Вие да се представите...

— Джон Рейн, капитан на кораба „Кървав сън“-шепотът така се усили, че преспокойно можеше да мине за „тихи викове“.

Това изтри усмивката на другият, а сивите му очи, сякаш вече не бяха толкова студени.

— Чувал съм за Вас и Вашият екипаж историй... Велики историй и за мен е удоволствие да бъдете в моето заведение. Джош Редфорд, на вашите услуги-мъжът протегна ръка и стисна тази на Джон. Капитанът, макар и да не искаше да си го признае, остана много приятно изненадан от обносните на собственика, което ясно си пролича и по посмекчилото му се изражение. — Моля да ме извините за държанието ми преди малко, но ви помислих за поредният нахален тип, стъпил в бара ми.

— Мисля, че се уверихте вече в противното-начинът, по който говореше Рейн изуми Рейчъл. Капитанът беше толкова... учтив? — А нахален тип лично аз бих нарекъл ето онзи-Джон посочи с глава русолявият танцьор и разказа накратко какво се бе случило през последните 15тина минути.

— Смятам, че гости като Вас и Вашите приятели в такъв случай заслужават аз и „Червените воали“ да Ви се реваншираме-Редфорд разходи този път очите си върху екипажът на „Кървав сън“ и приятелите от Лондон. Сетне повика една от близките танцьорки, прошепна нещо в ухото и и след като младото момиче се изгуби нанякъде плесна енергично с ръце. Този му жест бе придружен с думите-Предлагам Ви да се настаните сега по местата си, а нашата изненада ще пристигне всеки момент.

Джон го погледна въпросително, ала въпреки това послуша „съвета“ му. Броени секунди след като той, Ашли и приятелите им се бяха настанили на близката маса, „музиката“ рязко се смени, като стана с по-енергичен и бърз ритъм от преди. Уайлд чак сега забеляза, че танцьорките „мистериозно“ бяха изчезнали, но изглежда липсата им нямаше да бъде за дълго. Придружени от новата „музика“ множество оскъдно-облечени момичета се завтекоха към масата на пиратите и приятелите. Те извиваха красивите си тела в еротичен танц, в такт с песента, а в ръцете си държаха големи бутилки ром, от който сипваха в

чашите на братята Рейн и останалите, изживяващи се сега като „специални гости“. Тази „изненада“ хич не се понрави на Ашли, Ксев и Рейчъл. „Трите граций“ се намусиха като по команда, а Ашли не изпускаше от поглед Джон. Не стана точно така, както го бе предвидила-капитанът почти не обръщаше внимание на танцьорките, ала русокоската нямаше как да не забележи количеството ром, което те изсипваха в чашата на пирата и, което след миг вече бе пресушавано. Не след дълго алкохолът си оказа своето влияние. Уайлд си помисли, че по-зле нямаше и накъде, но се оказа сгрешила. По-късно вечерта към тяхната „весела дружинка“ се присъединиха и други двама пирати-отдавашни приятели на Джон и Силвър, а те, примесени с голямото количество ром, не бяха много полезни за капитана. До колкото русокоската успя да разбере в шумотевещата, неочакваните „гости“ се казваха Хънтър(дебел и грамаден индивид, леко прескочил средната възраст с нос, имащ склонността да почервенява при изпиването на повечко алкохол) и Джак(слаб и лукав на вид). Постепенно разговорът на новодошлите с Джон започна да придобива все по-нецензуриран вид, както и постепенно Ашли губеше търпение. В един момент момичето чу своето име, изречено от Рейн, който едва ли не грубо я придърпа към него. Пиратът се опита да я целуне, но Уайлд беше прекалено ядосана вече. Тя го отблъсна от себе си, като за миг срещна учуденият му поглед, преминал в последствие в раздражен.

— Ей, ей... — подвикна и той, лъжащ на алкохол. — Какво правиш?

— Май не ти е много навита, а Джон?! — подхвърли Хънтър, леко завалящ думите.

— Не мислише така следобеда обаче... Нали, скъпа? — без да дочакат отговора на момичето, тримата мъже се засмяха. Рейчъл веднага извърна въпросително очи към Ашли, ала Уайлд нямаше сили да и отвърне в момента.

— Ей, сладурано-обърна се Рейн към едно от близките момичета-Ела да налееш още малко на големия капитан...

Танцьорката почти на мига изпълни тези „нареждания“, а като „бонус“ седна и в скута на пирата. Това вече преля чашата! Ашли стана от мястото си с думите:

— Явно аз вече не съм ти нужна... — гласът и трепереше от гняв и възмущение.

Тя профуча покрай Джон. Рейчъл понечи да стане и да я последва, ала Силвър сложи ръка върху нейната и каза:

— Остави я... Нека се оправят(без MPS!)дватамата с брат ми...

На капитанът му отне малко време, докато осъзнае какво всъщност се бе случило. А когато това все пак стана, той се надигна от стола(без дори да забележи, че танцьорката за малко щеше да падне на земята)и едвам пазейки равновесие последва рукососката...

Дватамата останаха сами в коридора на бардака, където беше малко по-тихо. Ашли все още се опитваше да се успокои и да потуши разпалилия се гняв вътре в нея.

— Какво искаш? — студено попита Джон, когато го видя да се приближава към нея.

— Да... поговорим... — отвърна и той и залитна. Подпирайки се на стената, успя да се задържи прав. Представляваше просто жалка гледка.

— Нямаме за какво.

— Моля ти се... престани да се... държиш така... — капитанът явно изговаряше думите с огромни усилия.

— А как би трябвало да се държа? Какво въобще очакваше да направя? Да започна и аз да ти наливам ром ли? — Уайлд усети как с всяка изминала минута повишаваше глас. Благодарение единствено на „музиката“, другите все още не можеха да ги чуят.

— Добре, де... — Рейн махна нетърпеливо с ръка и се приближи към момичето. — Аз... съжалявам-опита се да я прегърне, ала тя го отблъсна отново от себе си.

— И мислиш, че ще свърши работа ли? Може би, пък аз не разбирам... Може пък наистина да е много хубаво като се наливаш с ром... — дори и пьян, Джон ясно долавяше сарказма, предназначен за тези думи. — Нищо чудно, че тази Мери те е зарязала, като е видяла какъв всъщност си! Пиеш, ругаеш пред „приятелчетата“ си и се мислиш за велик, така ли? Само да ти кажа, че и аз го мога това!

Рейн се изсмя горчиво.

— Не го можеш и добре го... знаеш... Престани с ... този цирк... и да се връщаме вътре...

— О, ще се върнем вътре, но поотделно!

След тези думи Ашли се извъртя на пети и влезе обратно в самите „Червени воали“, но не отиде на масата при останалите. Насочи се директно към бара.

— Двоен ром-поръча си тя. Беше решила да „удави“ гнева си с алкохол.

— Тъбъ, нямаме такова, миличка-обърка се „барманът“ срещу нея, имащ хубаво тяло, което не се стараеше особено да прикрие.

— Тогава ми дай цяла бутилка! — нетърпеливо му отвърна момичето и веднага я получи. Жадно отпи и след десетата глътка вече не и правеше впечатление дори парещият вкус на рома, който по принцип не понасяше. Постепенно усети как се замайва и как Светът около нея всъщност не е чак толкова лош. Ашли започна разсеяно да оглежда „заведението“, когато някой съвсем небрежно я бутна. Уайлд се извърна и дочу малко забавено думите:

— Извинявай, сладкишче, без да искам...

Беше го казал един от танцьорите. Ашли неволно му се усмихна и изглежда мъжът неправилно схвана намека(каквото всъщност нямаше). Той я хвана през кръста и „отвлечайки“ я при останалите негови „колеги“ я целуна по устните. На русокоската не и направи особено впечатление, тъй като вече бутилката с ром беше празна... Но на друг да...

— Това там Ашли ли е? — викна от изненада Ксев и посочи с ръка „развихрилата“ им се приятелка сред полу-голите мъже.

— Май... да-несигурно потвърди Рейчъл-Но аз мислех, че е с оня, капитана... Бързо! Да я приберем, преди да е извършила друга глупост!

Блейкли и другите си запробиваха път из посетителите, насъбрали се сега да гледат непредвиденото „шоу“.

В същия момент Джон влезе в бардака и погледът му веднага фиксира Ашли, танцуваща сега с тъмнокос мъж. Беше негов ред да се ядоса. На няколко крачки прекоси „Червените воали“ и разбутвайки насъбралите се около масата, където бяха Уайлд и танцьорите, хвана момичето през кръста и я свали от импровизирания „подиум“. Чуха се неодобрителни викове, но те не направиха впечатление на капитана.

— Какви ги вършиш? — явно той вече не бе толкова пиян.

— Каквито си искам! — викна Ашли и усети, че и се завива свят.

— Какво ти става?

— Остави ме... намира! Нима въобще те е грижа?!

— Ей, пачавро, не говори така на капитана, разбра ли ме? — намеси се грубият глас на Хънтър и след миг във въздуха се разнесе шамар. Рейчъл изпищя от изненада. Ашли от своя страна бе извърнала глава на една страна, по която ясно си личаха следите от удар.

— Как... си... позволяваш?! — започна да крещи тя по Джон. Беше „подарен“ още един шамар... предназначен този път за капитана от Ашли.

Без да каже нищичко повече русокоската излезе навън. За пръв път някой си бе позволил да и посяга...

Всъщност Рейн нямаше никаква вина и именно Хънтър бе ударил момичето(и понесъл си след това последиците лично от капитана). Уайлд си помисли, че сигурно Джон щеше да я последва, ала това не стана...

— Отивам при нея-заяви Рейчъл.

— Никъде няма да ходиш, чу ли ме?! — викна и разярен капитанът, а в очите му се забеляза особен блясък, способен да спре дори и Блейкли. Всички отново се настаниха на масата, но с много по-различно настроение от преди. Въпреки това Джон продължи да се налива с ром. Това в последствие доведе и до неутолимото му желание да сподели чувствата си, спрямо случката преди малко...

Ала Виктор нямаше възможността да бъде свидетел на тези доста заинтригуващи случки, защото веднага щом видя Ашира тръгна да я търси. Чак когато бяха излезли танциорките той бе успял да я намери. Както тя танцуваше той се доближи и и каза на ухо:

— Ела с мен има да поговорим. След което той набързо взе назаем една закрыта стая.

— Какво правиш тука, мислех, че си сервитиорка и боец.

— Няма да ми стигнат да се разкарам оттук. Само така мога да изкарам парите.

Виктор я погледна в очите и видя, че не лъже.

— Трябваше да ми го кажеш в началото. Аз и моите приятели ще отпатуваме скоро време. Ако искаш можеш да дойдеш, но ще трябва да имаш някаква работа. Какво ще кажеш да си боец.

Ашира се усмихна широко и по лицето и се появиха сълзи...

— Но първо ми направи услуга и се облечи във нещо по — хубаво, ето мисля, че това ще стигне — каза Виктор и и подаде 14 златни монети. Двамата с Ашира излязоха последвани от погледите на всички, и след като накупиха всичките им необходими неща се върнаха във Възмездяващата Секира. Събраха си нещата и се срещнаха долу.

Виктор видя пред себе си Ашира пременена във невероятна дреха за която нямаше описание:

Прекрасна си. — каза той усмихнато, в отговор тя само го погледна след което неочаквано го прегърна и целуна. Те се целуваха секунди, минути, в този миг за тях времето сякаш не съществуваше, двамата отидоха горе в стаята на Виктор...

Когато стигнаха прага Виктор я взе на ръца и внимателно я пренесе до леглото. Надвесвайки се над нея започна нежно, но същевременно страстно да я целува. Устните му се плъзнаха по врата ѝ, а сетне след като успя да махне и оскъдната ѝ горна дреха, и по гърдите ѝ. За тях нощта се изпълнена със страст и удоволствие, докато за останалите не беше така.

На масата всички се гяха омълчали, само Джон разказваше плиткоумни смешки и сам се смееше на тях. Ксев бе вперила бесен поглед в Хънтър и внимателно наблюдаваше всяко негово движение.

— Хей, малката какво ме гледаш?! — извика той по едно време и направи грозна гримаса.

— Никой не те гледа, горзнико! — отвърна му с фалшива смелост Ксев.

— Да не искаш да получиш, това което си поулчи и твоята русокоса приятелка? — попита той и размахна юмрука си, като показно. После сведе поглед и жадно отпи ром и разпервайки ръката си тропна по масата. Сетне изстена от болка, задавяйки се с ром.

— Следващият път преди да посегреш на които и да било от моите приятели, или дори само да заплашиш някой от тях, добре си помисли! — просъска Мартин, който бе наблюдавал внимателно от страни. Бе забил малко ножче в ръката на Хънтър, но явно никой не забеляза това, защото смехът на Джон бе заглушил всякакъв друг звук.

Мартин кимна пренебрежително към Хънтър и се обърна към Ксев. Тя само направи гримаса и стана от масата. По пътя докосна ръката на Мартин и му направи знак да я последва. Двамата излязоха на една не особено стабилна, но голяма тераса. Нямаше никой, а шумът бе заглушен от плътно затворените врати. Когато момчето стигна до терасата видя Ксев да седи загледала в пълната луна, която сияеше над главата ѝ.

— Красива е, нали? — попита тя Мартин.

— Да. Макар, че е доста трудно да кажа, че нещо е красиво... в този... свят. — той се огледа наоколо. Найстина мястото на което бяха попаднали, като *свят* много се различаваше от техния. Мартин и Ксев сигурно бяха хората, който най — копнееха да се завърнат в дома си, което не можеше да се каже за Ашли, Рейчъл и дори за Виктор.

— И все пак в Лондон луната е по — красива. Независимо от това, че почти никога не се вижда от множеството дъждовни облаци. — Ксев се обърна към Мартин, който се бе доближил до нея и сега стоеше точно зад гърба ѝ. Лицата им се срещнаха за миг, ала после Сийбърг се извърна настрани. На Мартин започна да му омръзва непрекъснато да го отбягва и за това я хвана за лакътя обърна я към себе си и обгръщайки я със силните си ръце я целуна страстно. Ксев в началото започна да се съпротивлява, ала сетне усещайки нежността с която той я даряваше спря.

— Знам, че си уплашена от всичко, което се случува, но не бива да се отдръпваш от нас... от мен. Именно ние сме твоите приятели и искаме да ти помогнем. — каза той няколко минути по — късно, като отдръпна устните си от нейните.

— Не искам да оставам тук и минута повече! Трябва... моля те. Измъкни ме. Аз съм сигурна, че все някой знае изхода от това проклето от Бог място.

— Ксев... самолетът ни се отклони в Бермудския триъгълник. Никой не се е връщал от там...

— Но ние ще се върнем! Искам да се върнем. Виждам Ашли и Рейчъл, които започват някак си да се примиряват с това място. Започнаха да... да се влюбват и да се сливат с *декора*.

— Може би ти си просто щастливка, че не си се влюбила в някой, който е от друг свят. И никога няма да ти се наложи да правиш избор. — Мартин отново започна да приближава лицето си до нейното, като усещаше учестеното ѝ дишане.

— Да... аз съм късметлийка... — Ксев притвори очи готова за поредната целувка. — Защото се влюбих в теб.

Този път целувката бе по — дълга и по — страстна. След като двамата се отдръпнаха един от друг леко задъхани, но все пак усмихнати, Мартин я придърпа по — близо до себе си и каза:

— Ела. Искам да ти покажа нещо.

Двамата тихо се измъкнаха от шумното *заведение* и се отправиха към близкия плаж. Имаше една не много висока скала, по която двамата се покатериха. От там се насладиха на една невероятно красива гледка. Луната бе сякаш на няколко сантиметра от хоризонта, и хвърляше сребриста светлина на неподвижната повърхност на морето.

— Това определено е по — красиво. — призна си Ксев.

— Не... не е.

— Моля?

— Ти си по — красива.

Тъкмо когато трябваше да осъществят и третата си целувка за тази вечер се чу гърмеж, който бе насочен именно към тях. За щастие обаче уцели големия камък, на който бе стъпила Ксев и тя за малко да падне. Мартин обаче я задържа и двамата се претърколиха чак до пясъка.

— Какво става? — извика уплашено Сийбърг.

— Не знам... трябва да намерим Джон и останалите.

— Мартин! !! Това е кораб! Кораб!

— Да се махаме... .

Двамата успяха да се придвижат незабелязано, благодарение на множеството палми и дървета, които бяха в близост до плажа. Скоро се озоваха в заведението и се заоглеждаха за Силвър, Джон и останалите. Ксев обаче си спомни, че Ашли бе излязла някъде при, което сърцето ѝ се сви.

Останалите обаче си бяха все още в „Червените воали“. Рейчъл и Силвър изглеждаха доста смръщени макар и сгущени, докато

настроението на Джон бе доста противоречиво. На лицето му бяха изписани едновременно гняв и възмущение, дори и съжаление. От Ашли обаче нямаше и следа. За момент Ксев се поколеба дали двамата с Мартин да се върнат при останалите, но все пак се примири.

— Тия не е нарешт-хриптивно изрече Джон, точно когато другите двама се приближиха към масата им. — Как моше да реши да си ходи където поиска без дори да ми ишка разрешение-мърмореше капитанът-Същата като Мери е, шъштата-заваляше думите Рейн. Той тновов си допълни чашата и след още няколко секунди я пресуши до дъно.

— Джон, спри да пиеш-понечи да го спре Силвър, но брат му рязко замахан с наново напълнената чаша и опръска близката стена с ром-Тук аз съм капитаня-заяви Рейн и кръстоса поглед-Разбра ли ме Силвър аз мнооо те ценя но не моеш да ми даваш заповеди... аз съм Капитаня и тя трябва да ми се подчинява! — кресна той и тропна по масата.

— Не мога да го трая повече-изръмжа Рейчъл и стана рязко от мястото си. — Искам да намеря Ашли!

— Никаде няма да ходиш-извика гневно Джон и дори обичайната нахаканост на Рейчъл както и нейната непримиримост се изпароха на секундата.

— Успокой се... — прошепна и нервно Силвър и я накара да седне-След малко ще излзем-каза и той без да отделя погледа си от мъртво-пияния си брат.

— Обещаваш ли ми? Почвам да се притеснявам за нея-прошепна му Рейчъл след като се настани в скута на Силвър.

До този момент Ксев и Мартин не се бяха обаждали, но споменът за скорошното нападение отново осени мислите на момичето.

— Впрочем в залива бяхме нападнати от един кораб-подметна Ксеве, и изглежда някоя от думите бе подействала малко страскащо на Джон защото той подскочи като опарен и извади мечът сии закрищя:

— Нападат ли ни? Предатели... ижменичи... моршки кучета... ше умрете зкалани като... — но като какво така и не стана ясно тъй като Джон се строполи след миг на пода и шумно захърка.

— Мартин ще ми помогнеш ли-попита Силвър и след като Рейчъл стана от коленете му се изправи и вдигна Джон от пода с

помоща на Мартин. Изглежда пиратът бе загубил съзнание само за няколко секунди.

— Тя ме заряза като мръсно псе... дори незнае какво губи-фъфлеше неудържимо той, а Рейчъл само извъртя поглед към тавана обеждавайки се с всяка изминала минута, че капитан не е нищо повече от едина пияна свиня.

— Силвър моляте да излезем-примоли се чернокосата.

— Нека останем още няколко минути притеснява ме състоянието му-погледна я пирата така сякаш и се извиняваше. На момичето му бе трудно да удържи на този поглед... той сякаш имаше власт над нея, а може би бе точно така.

— А тежи странни кораби-продължаваше да плещи капитана подскачайки от тема на тема-Те са вражески и ние смели мои пирати трябфа да гхи изтребим до фрак-той отново замлъкна забивайки глава в масата.

— Аз ще ви обясня-зае се с тази задача Силвър и Мартин и Ксве се обърнаха към него. — Тези кораби не с арядкост те поначало обикалят по крайбрежието и нападат острова, но до сега не се е чувало за някои по-сериозни щети... всичките с били минимални, а повечето жертви са оцелявли... от къде разбрахте за тях впрочем? — попита пирата.

— Ами докато се разхождахме един от тях стреля по нас-мрачно му отвърна Ксев.

— Разбирам-измърмори замислено Силвър, шумен хриптящ звук се чу откъм Джон и той отново се раздвижи.

— Аз си тръгвам-каза Ксве дебнейки капитанът да не я забележи.

— Ще дойда с теб-Мартин понечи да я последва, но тя го спря-Не, искам да бъда малко на саме с мислите си-извини му се тя и излезе. Вечерта бе тъ приятан, че унесена Ксев започна да се отдалечава все повече и все повече от „червените воали“.

Не след дълго примерът и последваха още двама души-Рейчъл Силвър, двамата бяха помолили Мартин да наглежда капитана известно време докато те потърсят Ашли.

— Дали не и се е случило нещо-попита момичето притеснено.

— Не вярвам... — опита се да я успокои рейн, но Блейкли долви някаква неувереност в гласът му. Всеизвестно бе, че освем зверовете на острова имаше и множество недоброжелателни хора-престъпници от всеки слой срещащ се и в модерното общество. Рейчъл сплете пръсти с тези на Силвър.

— Страх ли те? — попита загрижено той.

— За мен не... но за нея да-очите на момичето зорко набл'даваха привидно спокойната среда. Всеки шум на предизвикан от вятъра я караше да настръхен от ужас. Представяше си приятелката, разстроена и огорчена, а и леко пияна обикаляща сама из този остров... след това в съзнанието и изплува образа на разкъсана човешка плът и парчета от дрехата на Уайлд-момичето тръсна глава и се вкопчи в ръката на Рейн. Някакъв странен шум бе привлекло вниманието и на двамата. Пирата бе извадил една от камите си и зорко се заоглежда. Тази нервност от страна на Силвър никак не се хареса на чернокоската.

— Не се притеснявай... просто-той се заслуша в ръмженето, което сякаш приближаваше-тигър-завърши той, а Рейчъл се стъписа. — Отстъпи бавно назад-посъветва я той, но тя не можеше да помръдне-Рейч... моляте отстъпи назад. — нямаше време... вцепенението от плъзналият в кръвта и ужас бе прекъснало временно функционирането на повечето мускули. Единственото което усещаше Блейкли бе-страх. От близките храсти изкочи нещо оранжево на черни ивици и се метна право към момичето. Предвидил събитият с няколко хода напред Силвър се бе метнал блъскайки момичето на земята. Голямата котка ги бе прескочила, но не и отне много време докато се опомни и се приготви да нападне отново. За това време Рейчъл си бе възвърнала съзнанието и бързо се изправи.

— Скрый се някъде-извика към нея Силвър.

— Но къде... ами ти?

— Изчезвай от тук-докато те спореха тигърът отново нападна. — Силвър се изпречи на пътя на животното. За негов късмет голямата котка не бе първа младост, а изглежда, че и не бе хапвала нищо от доста време насам... силите и значително бяха по-малко. Лапите и зъбите обаче си оставаха все така опасни. Пирата замахан към животното с камата и след като бе получил една „закачлива“ лапа през лицето, успя да улучи животното в хълбука. Скимтейки тигърът

отстъпи, поглеждайки предизвикателно Рейн, сякаш му обещаваше, че тази битка ще бъде завършена някой друг път.

— Силвър-изписка Рейчъл и дотича до надигащият се пират. — Добре ли си? — позаинтересува се тя.

— Да мисля, че да-отвърна шаштисан Рейн.

— Ти си бил голям побойник-подметна шеговито Рейчъл четвърт час по-късно.

— Всъщност не съм... но обстоятелствата са такива, че-заоправдава се пиратът.

Рейчъл се зкаова на мястото си.

— Проблем ли има? — попита объркан Рейн-Още някой тигър?

— Не думай-подметна насмешливо Блейкли и чак сега забеляза тънка струйка кръв която се стичаше от края на устната на пиратът. — Оу... лошото коте май те е наранило-Рейн инстинктивно посегна към раната, но бе изпреварен от момичето, което прокра пръст по устните му и стигайки до края изтри кръвта.

— Много ли боли? — попита момичето и го погледна миловидно.

— Не... всъщност да-и пиратът леко и се усмиха. Рейчъл се приближи и го целуна.

— А сега? — попита тя, а очите и заискряха.

— Мисля, че не чак толкова-той погали лицето и отмятайки няколко кичур от косата и назад. — Мисля, че имаш най-доброто лекарство за рани... мислила ли си да се занимаваш с лечителството? — подметна той, а момичето се закикоти.

— Не... но теб бих лекувала с удоволствие-последва втора доста по-страстна целувка.

— Значи, аз ще съм ти постоянен пациент-промълви след няколко минути пиратът.

— Не говори глупости глупчо... ти нямаш нужда от рани за да вземаш от това лекарство.

Унесени двамата съвсем бяха забравили за заобикалящият ги свят. В момента бяха с розови очила и виждаха светът по-красив и по-добър от колкото бе всъщност. Съвсем бяха забравили за пияния Джон и шляещите се из Тайнственият остров Ашли и Ксве. Сега

светът бе създаден само за тях и никой друг нямаше място в него. Дватама смаи бяха успели да създадат място само и единствено за тях... и колкото и егоистично да бе това в момента нищо не ги засягаше...

Мда, Любовта понякога си проправяше път и на доста неочаквани места, обаче, това нямаше да бъде сред тях...

Ръцете и докоснаха песъчинките, в които кръглата Луна се оглеждаше, придавайки им онзи загадъчен металически блясък. Тя стисна в шепите си пясъка, пръсна го по каменния под и той се разпиля, превръщайки се в мънички капчици вода. Но нима това бе възможно? Сетне капчиците се намериха една друга и образуваха триъгълник, в който отпървом се виждаха неясни образи. Вещицата се наклони към новопоявилото се „огледало“ и се взря отвъд него. Картината му постепенно се изясни и оттам се показва образа на къдрокосо момиче. Мистичната Катерин присви злобно очи и гласът и прозвуча в празната зала, студено и с мрачно задоволство:

— Време е...

Постепенно желанието на Ксев да бъде сама с мислите си отслабна до толкова, че бе наистина трудно да се долови неговото присъствие. Момичето все повече и повече изпитваше острата нужда да има някой до нея... Някой като Мартин. Някой, който да я разбира, да знае добре какво и се бе струпало през последната седмица, и най-вече-някой, който държеше на нея. Къдрокоската въздъхна и видя как дъхът и се превръща в безплътна пара някъде пред нея. Тя обви ръце около себе си-навън, с настъпването на вечерта, и температурата бе направила няколко промени, като тази да се понижи с няколко доста значителни градуса. Сийбърг чуваше стъпките си глухо и самотно да оттекват в нощта и се питаше дали някога пак щеше да види Лондон... Надали имаше кой знае каква Надежда. Ядно изрита едно камъче, което се търкулна нанякъде и се изгуби в тъмата. Единственото, което подсказваше за неговото съществуване си остана глухият тропот, примесен и с още един, на който момичето не обърна особено голямо внимание. А трябваше...

Ксев продължи да се лута безцелно из Града. Нямаше как да се изгуби, тъй като селището и без това не беше особено голямо. Тя се загледа в безбрежния океан, чийто вълни сега се разбиваха в брега, и

зърна пак един от онези кораби, нападнали ги по-рано с Мартин. Свъси се и за пореден път тази вечер... Не! Тази седмица, се запита кога ли това щеше да доведе своя край? Вместо така желаният отговор, едни силни ръце я обгърнаха и преди да успее да се обърне и да види техният притежател, Сийбърг чу как един смразяващ глас и прошепва в ухото:

— Ела насам, кукличке, ела.

Кръвта и се смрази и тя усети как ужасът плъзва като отрова по цялото и тяло. Една отрова, от която не можеше, колкото и да се бореше, да се отърве. Позна този глас. Но как, не беше възможно... Нали бе мъртъв? Ксев се опита да се измъкне от грубия захват на натрапника, ала вместо това той я обърна и тя видя лицето му.

— Позна ли ме, сладурче? — попита я Рейн Старши и разкри някои от златните си зъби, които сякаш злокобно проблясваха в мрака. Пиратът плъзна ръка изпод роклята и и напипа един от белезите, на които самият той бе създател. — Няма как да си ме забравила... Оставих ти и спомен.

Изсмя се грубо, зловещо, отращаващо, а Ксев потрепери. Отново я обзе онази неприязъм към всеки мъжки допир до нея и виновникът за тази неприязъм сега стояше пред нея. Другото, която я облада бе гневът, който замъгли дори и горното чувство. Щом не бе мъртъв, то тя щеше да се погрижи това да стане! И то час по-скоро! Сийбърг отблъсна с все сила Рейн Старши от себе си. Старецът се изненада и това му коства загубата на равновесие. Момичето се възползва от това и побягна, ала пиратът този път реагира бързо и заби малкия си нож в крака и, точно на свивката на коляното. Ксев извика от болка и усети как краката и се подкосяват и тя пада. Удари си главата в нещо твърдо, вероятно камък, и за секунда изгуби съзнание. Когато се съвзе тя видя Рейн Старши надвесил се над нея с победоносна усмивка.

— Ако не бе толкова важна за един човек, до сега да съм ти видял сметката, пачавро! Но и твоето време ще дойде, не бой се... А преди това ще се позабавлявам до насита с теб и НИКОЙ няма сега да ти помогне! — изплю се съвсем близо до момичето.

Ксев усети как нова вълна на ужас я залива. Пиратът беше прав. Това бе краят. Нямаше кой да я намери и спаси... Не знаеха къде е... Беше съвсем сама, беззащитна и този щеше за пореден път да се възползва от нея... Главата и се замая, ала това път не от удар, а от

безнадеждието, на което ненадаино бе станала пленница. Тогава чу друг познат глас.

— КСЕВ! — беше Ашли. По лицето и вероятно се бе изписал същия ужас, както и по това на Сийбърг. Погледът на русокоската премина по лежащата на земята и приятелка и надвесилият се над нея Рейн Старши. — КАКВО... КАКВО СТАВА?!

Обаче изглежда нямаше да получи обяснение, пък и сама вече можеше да се досети за случките, разиграли се преди малко. Уайлд не знаеше какво да прави, но определено нямаше да остави приятелката си в ръцете на този, ако ще и това да бе последното нещо, което щеше да стори. Не проумяваше само защо той беше тук... Нали Рейн Старши бе паднал зад борда? Щеше да мисли за това после, а сега трябваше да измъкне приятелката си възможно по-скоро. Но как? ...

... И друг наблюдаваше тези доста интересни събития. Беше Мистичната Катерин и се взираше в същото онова огледало от песъчинки. Този път съществото и издаваше напрегнатост-не можеше да позволи на това глупаво русо момиче да провали всичко. Не можеше. Изглежда това променяше плана... до някъде. Беше време да се намесят амазонките-онази армия от добре-подготвени жени, която и бе служила вярно през всичките тези години в търсене на Медальоните. А сега бяха толкова близко. Вещицата се взря отново в своето „огледало“, очакващо...

Ашли се намери обградена от десетина въоразени жени, изникнали изневиделица от тъмата на нощта. Колкото и да премисляше всичко, момичето не откриваше какъвто и да било начин, по който да избяга заедно с Ксев от тази „армия“. Уайлд си помисли на какво и напомняха тези оскъдни дрехи, подобие на доспехи, тези жени като цяло... Думата сама изникна в съзнанието-амазонки.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.